

DESTEK
YAYINLARI

*İnsan bilmediği
cenneti değil,
bildiği cehennemi
yaşamaya
meyillidir!*

Er Türk Akşun

**ATEŞ, GÜNEŞ
VE ADA**

E r t ü r k A k ŝ u n

ATEŖ, GÜNEŖ

VE ADA

ATEŞ, GÜNEŞ VE ADA
ERTÜRK AKŞUN

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak İllüstrasyonu: Ebru Teker
Kapak ve Sayfa Tasarım: İlknur Muştı

© Destek Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayınevi
twitter.com/destekyayinlari
twitter.com/Erturkaksun2
facebook.com/erturk.aksun2

DESTEK YAYINEVİ: 221
EDEBİYAT: 67
Destek Yayınları: Nisan 2012
Yayıncı Sertifika No: 13226

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

teşekkür

"Dünyanın en güzel şeyi güzeli aramaktır. Güzeli aramak sanıldığığının aksine zor ve emek isteyen bir süreçtir. Hayatım boyunca güzeli aramaya çalıştım. Güzel olan her şeye, edebiyatta da, insanda da, şehirlerde de hep vurgun oldum. Güzeli aramak en çok insanın kendisini güzelleştiriyor.

Güzeli birlikte aramaksa, insanı sonsuz derecede zenginleştiriyor.

Yazmak güzeli aramanın yollarından sadece bir tanesi, güzeli birlikte aramak için yazdım."

Bu kitabı yazmama Yelda Cumalıoğlu önayak oldu. Kitabın yazım sürecinde Sevim Karaman ilk okuyan ve yönlendiren olurken, Zuhal Doğan bir kez daha okuyarak birçok eklemeler ve değişiklikler yaptı. Orhan Gökdemir'in göz süzgecinden geçti. Şule Akşun her zaman en yakınımdaya oldu ve olacak, bir kez de o okudu ve birçok katkıda bulundu. Son olarak da Devrim Yalkut gözden geçirdi. Hepsine teşekkür ederim. Birlikte yazdık bu kitabı, birlikte yazmak için yola çıkmıştım zaten.

Kapakta kullanılan fotoğrafı çok sevdiğim ama çok genç yaşta kaybettiğimiz Baha Bal arkadaşımız çekmişti; gençtik ve Ateş gibiydik. Kapak fotoğrafını illüstrasyon haline Ebru Teker getirdi. Kapağa son halini tasarımına her zaman çok güvendiğim İlknur Muştı verdi. Kitabın içinde kullanılan illüstrasyonlar hayal gücüne her zaman güvendiğim Rana Işiker tarafından çizildi. Teşekkürlerimi sunuyorum.

İçindeki tüm bilgiler benden önce vardılar, hepsini aldım, kullandım, ortak oldum, son olarak siz okuyucuları da bu ortaklığa katmak için yayımlıyorum. Aramızda bir ortaklık kurulursa büyük bir iş yapmış olacağım. Bu kitaba o yüzden benim diyemiyorum, çünkü hepimizin. Dünyanın en güzel şeyi ortaklıktır, ortaklık zenginlik demektir ve mutluluğun asıl kaynağıdır. Yaşamın tüm alanlarında ortaklıklar için...

Ertürk Akşun

ATEŞ, GÜNEŞ ve ADA...

Eğer içinizde gürül gürül gençlik ateşi yanıyorsa, bırakın yansın.

Ateş yanmak içindir.

Ateş ne kadar yakması gerekiyorsa o kadar yakar, ateş duracağı, söneceği yeri bilir.

Asla bundan daha önce sönmez.

Ateş her şeyi dener ve sınar...

Ateşin özünü asla bilemezsin,

Onu ne kadar öğrenmeye kalkarsan kalk, öğrenemezsin.

Onu ancak tek bir şekilde öğrenebilirsin,

Yanarak...

En kötü şey tam yanmadan duman olmaktır. Yanamamaktır.

Duman içten içe yanmak demektir.

Duman ruhun zehridir.

Ateş'ini ne zaman söndüreceğini bilmelisin.

Ateş'in yerini Güneş'in alması gerektiğini bilmek zorundasın...

Ateş yerini, tüm yaşamın kaynağı olan, herkesin Ateş'i olan, Güneş'e bırakmak zorundadır.

Ateş kendini Güneş'te sınamalı,

Ateş kendini Güneş'e gömmeli,

Ateş, Güneş'te sönmelidir.

Ateş'in isini, Güneşle yıkamalısın, Güneşle tazelenmelisin.

Güneş, bilgi demektir.

Güneş, pişmek demektir.

Aşkla pişmek, acıyla pişmek, dostlukla pişmek demektir.

Güneş olgunluk demektir. Güneş bilgiyle pişmek demektir.

Ateş'inizi Güneş'e çevirin.

Ve asla ama asla "Ada"nızı unutmayın. Hayallerinizden vazgeçmeyin.

Ütopyalarınızın peşinden gidin.

Çünkü onlar sizin gerçek hazinelerinizdir...

Birinci Bölüm

Aslı Ateş Olanların Meyvesi Yanmaktır...

Kendimde bulduğum bütün eksiklikleri başkalarında tamamlamak için gelmişim bu şehre...

ACEMİ YOLCULAR

Biz henüz yazılmamış bir hayatın, henüz gidilmemiş bir ülkenin,

Henüz yaşanmamış olan aşkların acemisiyiz.

Yollarımızı şaşırabilir, karşılıksız aşk acıları çekebilir,

Yanlış bir hayatı da seçebiliriz.

Biz yeniyiz.

Yenilir yenilir,

Tekrar deneriz.

Yenilgimiz sadece yeni bir başlangıcımızdır bizim..

İnsan yazmaya ne zaman başlar?

Peki, bir insanın hikâyesi ne zaman başlar?

Bir ergenin hikâyesi?

Çıktığı yolculukla başlar.

Ve yolculuklar kelimelerin uçuruma savruluşlarıdır aynı zamanda.

İnsan yazmaya, yaşamaya ne zaman başlamışsa o zaman başlar.

Peki, insan yaşamaya ne zaman başlar?

Doğduğunda mı? Bilinci yerine geldiğinde mi? Âşık olduğunda ya da özgür kaldığında mı?

Benim için yaşamak bu şehre ayak bastığımda başladı.

Bir kovboy kasabası gibi ağustosun sıcağında şehrin anacaddelerinde dikenli çalı topakları uçuşurken âşık olmuşum bu güneşli şehre.

Henüz tenine güneş ışığı vurmamış, eline erkek eli değmemiş bir genç kız gibi uzanıyordu parlak güneşin altında şehir.

Uzun beyaz tüylü bir kedi gibi okşanmayı bekliyordu sokakları.

Bu bir şehre duyulan aşktı işte.

Aşk yaşam demektir.

İşte yazmanın ve yaşamının başlangıcı!

Bir yavru kuşun kendini yuvasından boşluğa bırakmasıydı yolculuğum.

Yolculuk, ölümle yaşam arasındaki ilk seçimi değil midir bir gencin?

Ve daha kaç kez yaşayacaktır bu ikilemi bir genç, ölmekle yaşamak, sevmekle nefret etmek, gitmekle kalmak gibi...

İşte bir genç adam olarak portremde, hep bir muska gibi boynumda taşıyacaktım bu ikilemi...

Yolculuk her şeyin başlangıcı ve aynı zamanda sonuydu. Tıpkı benim öykümde olduğu gibi.

On yedi yaşındaysanız ve elinizden kimse tutmadan yeni bir yolculuğa çıkmışsanız, büyük beceriksizliklere, büyük yanlışlara hazırlıklı olmalısınız. Birdenbire içinizdeki gizi en olmayacak insana açıverirsiniz; hiç olmadık bir yerde, olmadık bir zamanda gözlerinizden yaşlar boşanabilir. Herhangi biri size sert ve anlamlı baktı diye ona düşman kesilebilirsiniz. Ama her şeye rağmen dönüp, yaşamak ne güzel şey dersiniz...

Ben bir ışık için tepmişim rahatımı...

Tırnaklarımı kemiriyormuşum kime ne?

Aslında bu şehre ayak bastığımda bile değil, ayak basacağım kesinleştiğinde yaşamaya başladım. İlk defa soluk aldım. İlk defa önümde koca bir dünya açıldı.

Sıcak bir ağustos sonuydu. Kendi ortaçağımın sonuydu bu yolun sonu.

Çorak Anadolu platosunun bir bozkır şehrinden binmişim otobüse, bu şehre gelmek için. Kimseler bilmez bir bozkır artığı şehrin ne demek olduğunu, taşra şehirlerinin ölü hayaletini üstünde taşıyan çocuklar kadar.

KASABALARIN ISSIZLIĞI

Kasabalar ıssız olur geceleri.

Bir çocuk korkar, kasabanın hayaletinden.

Çocuk sürekli koynunda yatırır geceyi,

Kendi gecesine ıssız bir oğlan çocuğu olarak doğar herkes kasabalarda.

İssiz ve erken olur gece, ıssızlığı kendine bir hançer olur.

Çıkacağı bir kapı arar kasabada çocuk,

O kadar az kapı vardır ki, bilir bunu çocuk,

Bildiği için de bulduğu ilk kapıdan çıkıp düşer yollara çocuk...

Kasabalar terk edilmek içindir zaten, o yüzden tek suçlu değildir terk eden.

Bir taşra şehrinde yaşamayan, duvarlarla örülmek ne demek bilemez. Taşrada hayat çok farklıdır. Taşrada yaşıyorsan ve mutlu olmayı düşünüyorsan, taşranın görgü kurallarını baştan kabul etmelisin. Taşra kabahatlere, görgüsüzlüğe asla göz yummaz ve asla unutmaz.

Yaşadığım taşra şehrinde istediğim her şey elimin altında olsa da, Kızılırmak'ın suladığı zengin Anadolu ovasında, ayaklarımın kör bir çiviyle Taşra Şehri'nin kaldırımlarına çivilenmiş olduğunu

duyumsar, bunun ne büyük bir yoksunluk olduğunu hissederdim. Dünyanın bu kadar çeşitli manzaralarla, bu kadar değişik hayatlarla dolu olduğunu, milyonlarca güzel kadının başka başka şehirlerde yaşadığını bilmek ve onlardan bu kadar uzak olmak... Ruhum bunca görkeme susamışken ne rezil bir hayattır bu...

Taşrada görüp yaşadığım her şey benliğimi donduruyordu. Bir mekâna hapsolmuş, zaman mefhumunu yitirmiş bir insana dönüyordum. Günde sadece bir kere nefes alırdınız taşrada. Taşra şehri demek; geometrik, geçmişsiz, derinliği olmayan, en önemlisi de, gizi olmayan, içinde sakladığı günahları olamayan şehir demektir.

Taşra Şehri demek, Bozkır'ın ortasında, Kervan Artığı Şehir demektir.

Ne olursa olsun bu taşra şehriden çıkmalıydım. Buranın sınırlarını bir aştım mı, dışarıda gökyüzü vardı, solunacak hava vardı, su vardı, önümde sere serpe uzanan zaman vardı...

Bir gün bu taşra şehriden kurtulup, büyük şehrin, batının güzel kadınlarıyla tanışacağımı, göz kamaştırıcı işler yapıp, bu kadınların dikkatini çekeceğimi tatlı tatlı düşünürdüm hep... İşte şimdi bu batı şehrinde bu yeni hayat, kollarını bana açmış, güzel kızlarıyla, özgür havasıyla beni bekliyordu. Ben yaşamaya burada başlamıştım. Ama yaşamadığım yerleri; kasabaları, taşra şehirlerini anlatacağım önce sizlere.

KASABALAR ÜZERİNE

Kasabalar mı dediniz...

Hiçbir aşkı, hiçbir acıyı, hiçbir sırrı saklayamaz onlar.

İnsanın kendine bile saklayamadığı bir gizi yoksa nasıl kendi olur ki...

İşte tam bu yüzden, Kasaba'larda kendiniz olamazsınız, ancak o kasabalı olursunuz...

Şu gördüğün bilmem kaç nüfuslu küçük kasaba var ya dostum,

Hiç kimsenin bilmediği kaç gizli sevdanın mezarını taşır koynunda bilir misin?

Dışarıdan gelen her şey, bir şenliktir küçük kasabalar için.

Büyük şehirden gelmiş bir çocuk, büyük şehirden gelmiş bir hediye, bir kartpostal...

En çok da o meşum panayırlar ve yanlarında getirdikleri o bıçkın delikanlılarla kırmızı rujlu kızlar...

Yola düzölmüş bir kervandır kasaba, o yüzden kimse yas tutmaz gidenlerin ardından.

Bililir ki, gidenler asla geri dönmezler.

Ve gidenler, gittikleri yerlerde hep hüznü hikâyeler uydurur,

Kalanlar avutabilsin diye kendilerini...

İşte, geldiğim bozkır artığı taşra şehri de böyleydi. Taşrada zaman nasıl geçer bilir misiniz hiç? Zaman ayaklarını sürüyerek akar sıkıntılı günlerde. Geçmek bilmez. Saatlerin ağır aksak tıkırtıları dayanılmaz bulantılar yükseltir içinizden.

Anlamazdım bunun sebebini. Hangi hayatı aradığımı henüz bilmeden anlamsızca sıkılırdım.

Ama en azından şunu bilirdim ki, yaşamak istediğim hayat bu değildi. Bunun dışında bir şeydi. Ama ne?

Deniz hep özgürlük imgesidir edebiyatçılar ve sanatçılar için. Peki, bir balıkçı nasıl bakar denize bunu bilir misiniz? Balıkçı için deniz, ekmek kapısıdır. Çocuğuna götüreceği bir oyuncaktır. Her gün fethedilmesi gereken hırçın ve oynak topraklardır. İliğine kadar işleyecek soğuk rüzgârdır. Bir balıkçının gözüyle kaç edebiyatçı bakabilmiştir ki denize? Bir balıkçı için deniz, ayaklarının halatla bağlanması demektir bitmek bilmeyen bir suya. Balıkçılar o yüzden bağlıdır denize. Sanatçının özgürlük imgesi dediği, balıkçının mahpusluğudur.

Bir balıkçı, bir gün zincirlerinden kurtulacağını düşler, denizden esen hafif rüzgâr yüzünü yalarken.

İşte o gün balıkçı, o mucizevi günde, "Bütün gecelerim aşk gecesi olacak, kadınların yüreğine yeni şarkılar okuyacağım" der...

Büyük şehirde yaşayıp da, ne muhteşem dedikleri taşra hayatı da buydu benim için işte.

* * *

Bu yeni hayatımda beni bekleyen her şey iyi, kötü, tehlikeli... Her şey bana heyecan veriyordu. Kendi yemeğimi pişirecek olmam mıydı heyecan verici olan?

Özgürlük ağzımıza dolanmış bir yılan mıydı yoksa? Her şeyi yapmak, dilediğin saatte, dilediğin yerde, dilediğin kişiyle birlikte olmak mıydı özgür olmak? Güvenli bir şey miydi özgürlük, yoksa tekinsiz bir şey mi?

On yedi yaşımı bitirmek üzereydim ve yeni bir şehirde yeni bir hayatın başlangıcındaydım. Bunu başaracak güçteydim. Kelimelere dökemesem de geçmişle hesaplaşabilecektim artık. Belki acılardı beni bekleyen.

Kendi yaşamımın celladı olacaksam da bu ben olmalıydım.

Birilerinin insafına kalmış bir hayatı, kim yaşamak ister ki...

Kendi ipimi çekecek kadar cesaret toplamıştım, geride bıraktığım on yedi senede. Yeni bir yol beni bekliyordu ve ben bu yolculuğa çıkmanın heyecanı içinde çırpınıyordum...

YENİ YOLLAR ÜZERİNE

Sevgili dostum...

Eğer bir gün yolunu kaybedecek olursan,

Artık kaybettiğin yolunu arama,

Bırak o yollarda başkaları yürüsün,

Sen kendine henüz yürünmemiş yeni bir yol bul,

Neyle karşılaşacağını bilmesen de...

Şehre yaklaştıkça havanın sıcaklığı bunaltmaya başlıyordu, gökyüzü nispet yapıyordu sanki ergenliğe, birdenbire değişiyordu.

O sıcak hava ansızın yerini yağmura bırakıverdi, sanki düşüncelerime dur artık der gibi. Yağmur beni gerçek hayata döndürdü. Otobüsten inmek üzereydim. Yolda tam iki paket sigara bitirmiş ve gözümü bir kere dahi kırpmamıştım. Ayağım toprağa değdiğinde ne kadar yorulduğumu anladım. Biraz önceki o sert, inançlı genç kayboldu, gökyüzünün değişmesi gibi ruhum da değişti. Elimde olmayan bir ağlama isteği kabardı içimde. Gökyüzü şehri ıslatırken, ben de kendi içime akıttım sularımı.

Ergen demek, bir ruh halinden diğerine yıldırım hızıyla geçen insan demektir.

Otobüste yine yanıma bir kız oturmamıştı. Ama en azından yolculuk boyunca izleyebileceğim iki kız olmuştu. Kızlara bakmak bile gizli gizli zevk veriyordu bana. Belki biraz fazla eğilirler de bir yerlerini görebilirim diye saatlerce bakmıştım onlara. Büyük ihtimalle okula kayıt yaptırmaya gidiyorlardı. Şu kızlardan birisi benim yanımda oturmuş olsaydı diye hayaller kurmuşum yol boyunca.

Yolculuklarda, ister kısa ister uzun, ister şehir içinde minibüslerde isterse şehirlerarası otobüslerde, hep yanıma güzel bir kızın oturmasını düşlerdim. Minnacık bir temas, elin ele, bacağına bacağına anlık bir dokunuşu için deli olurum. On yedi yaşındaydım ve sırf bu an için yıllarca yolculuk yapabilir, geri kalan ömrümü yollarda tüketebilirdim. Ağdımı, korkularımı içime gömüp otobüste gözümü kestirdiğim kızlara, "Bu şehri bilir misiniz? Peki bu şehir sizi bilir mi?" dedim.

Bilmeyiz karşılığı, ergen kızın en kötü kız olduğu tezimi doğruladı.

İlerledim.

Yolda rastladığım bir çocuğa kalabileceğim bir otel sordum. Bu memleket öyle bir yerdir ki, iki şeyi gizleyemezsin ondan: Öğrenciliğini ve askerliğini. Bana adresini verdiği otele gittiğimde, şehrin en pahalı, en lüks oteli çıktı karşıma. Ağzıma gelen bütün küfürleri savurdum. Kilolarca küfür. Başımdan aşağı süzülen yağmurun altında, dişlerimi sıkarak ayrıldım oradan.

Elimde bavulumla, geldiğim yolu geri tepip otel aramaya devam ettim.

Bu şehri daha ayaklarımın değdiği an sevmemin sebebi neydi?

Bu şehirde olup da, başka hiçbir şehirde bulunmayan şeyler mi?

Yoksa bu şehre olan ihtiyacım mı?

Elbette beni sokakta bırakmayacak bir otel bulacaktım. Bir yerde okumuştum, her küçük kentte, İstanbul adında bir otel olurmuş. Bir de İstanbul Caddesi. Bu kentte neden olmasın deyip İstanbul Oteli'ni aramaya başladım.

Kısa süre sonra buldum aradığım oteli. Ayaklarım geri geri gitse de, içimde fırtınalar kopsa da, bankonun arkasında duran hafif kırılmış sakallı, göbekli adama boş oda olup olmadığını sordum. Galiba bu replik bir filmde kafamda kalmıştı. "Boş odanız var mı birader?" Neredeyse suratıma dahi bakmadan verdi cevabımı. Beş kişilik bir odaydı adamın bana söylediği. Ama filmlerde böyle olmazdı ki, odalarda tek kişi kalırdı hani... Hiç tanımadığım dört adamın yanında uyuyacaktım. Kimin nesiydiler? Köylü mü, hırsız mı, sapık mı, neydiler? Gerçekten korkmuştum. Ama ben hep korkularımı yenmeyi bildim...

İnsan bilmediğinden korkar.

Korkunun panzehiri cesaret değil, korktuğun şeyi bilmektir.

Gece ilerlemişti ve burada kalmaktan başka çarem yoktu. Odaya çıktım. Herkes uyuyordu. Boş olan yatağa ilişip birçok kişinin yattığı odada sessizce uyumaya çalıştım. Beynim harman yeri gibi karmakarışıktı. Binlerce düşünce beynime aynı anda hücum ediyor, sanki binlerce insan karşılıklı tartışıp duruyordu. Heyecanlı, korkak, ürkek binlerce insan...

İster istemez annem geldi aklıma. Ondan ne kadar kurtulmak istesem de yine o geldi aklıma. Bir ergen, en korktuğunda annesi gelir aklına...

ANNE

Kadın masaya dayandı. Elindeki limonu çorbanın içine sıktı, çocuğu biraz olsun nefes alabilsin diye. Üşütmüştü. Kızdığı, bağırduğu çocuğu, ateşler içinde yatıyordu önünde. Yeter ki nefes alsın, ateşi düşsün de, yine kavga edebilir, sözünü dinlemeyebilirdi...

Yeter ki...

Yemeğin en güzel yerini, ekmeğin en sıcak olanını koyacaktı sofraya.

İyi geceler kokan çarşafarla örttü üstünü.

Kızarmış ekmeğin kokan elleriyle okşadı yüzünü.

Lambayı yine açık bıraktı, karanlıktan korkmasın diye.

Ödeyemeyeceği elektrik faturası umurunda bile değildi.

O uyurken gürültü yapmamak için, koca bedeniyle parmak uçlarında yürüdü.

Perdeyi yavaşça kapattı, ılık anne nefesini odaya saldı.

Çocuğu uyurken sanki dünyanın en güzel tablosunu yapmış bir ressam gibi gelip başucunda kendi eşsiz eserini izledi.

Yani beni... Oğlunu...

Hastalandığımda annemin başucumda sabaha kadar kaldığı geceyi hatırladım.

O ilk geceyi nasıl geçirdiğime hayret ediyorum. En büyük korkum pantolonumun cebindeki, sonra gecenin ilerleyen saatlerinde yastığımın altına koyduğum, bana bir hafta kadar yetecek paraydı... Sabah olduğunda, odada kalan diğer dört kişinin de aynı benim gibi öğrenci olduğunu görünce, gece altıma kaçırarak kadar korkmamın ne kadar saçma olduğuna güldüm. Ama eminim diğerleri de benim gibi korkmuşlardır diyerek kendimi avuttum.

Bir gün annesinin dizlerinden,

Babasının öğütlerinden ayrıldı çocuk.

Ne kadar acıkmışlığı varsa doyurdu önce,

Ne kadar korkuları varsa korktu,

Ve ne kadar yüreği varsa sevdi.

Kısa süre sonra yoruldu ve annesinin dizlerini, babasının öğütlerini aradı.

Eski düzeninden yeni bir düzene geçen insan, bildiği tüm doğruları unutup kendine yeni doğrular üretebilmeli.

Kendimi tam böyle hissediyordum ve kendime yeni doğrular bulma peşindeydim. İnsan ancak yeni bir kentte kahraman olabilir. Eğer insan sümüklü geçmişinden kurtulamıyorsa nasıl kahraman olacak? Geçmiş demek, hep yüz kızartıcı anılar, hep o anıları bilen birilerinin varlığı demektir. Oysa yeni bir kent öyle mi ya? Yeni bir kent, yeni bir hayat demektir. Artık sadece yeni bir sen varsındır. Eski olan sen mazidir artık. Hem de bir daha asla ulaşılamayacak bir mazi.

Bütün eksikliklerimi başka kimliklerde tamamlamak için gelmiştim bu şehre.

İnsanın insana en ihtiyaç duyduğu an, kendini en güçsüz hissettiği andır. Bu ihtiyaç bir bebeğin annesine duyduğu ihtiyaç kadar elzemdir; giderilmediği zaman da içini yakıp kavuran bir sızı olur. O sırada karşınıza çıkan insanlar hayatınızda kalıcı izler bırakabilir, bunlar iyi izler olabildiği gibi kötü izler de olabilir.

Kısa sürede kaynaştık otel odasındaki arkadaşlarımla. O an sanki ömrümü bu insanlarla geçirecekmişim hissi uyanmıştı içimde. Herkes birbirine dayanıp, destek olmuştu. Ne var ki gerçek arkadaşlıklar oluşmaya başladığında unutulup giderdi bu tür arkadaşlıklar. Ama o otel odasında biz beş kişiydik. Beş arkadaş.

Hüseyin, Selim, Haydar, Tarık ve ben.

Selim'in düzgün kesilmiş saçları, kıyafetlerindeki intizam, onun ne kadar düzenli birisi olduğunu gösteren işaretlerdi. Gözlüklerinin camı altından görünen sarı bal rengi gözleri, iki kedigözü gibi parlar, ona zeki bir çocuk havası verirdi.

Hüseyin... İnsanlar arasında hemen fark ederdiniz onun güzel yüzünü. O, insan yığını içerisinde ayrı duran bir çehreye sahipti. Biraz çocuksu, biraz erkeksi ama mutlaka fark edilen.

Tarık, ilk bakışta aşırı sosyal bir insan izlenimi bırakırdı insanlar üzerinde. Ama aslında kendisinin üstüne kat kat eğilen bir insandı o. Kendi içine bakmaktan çevresindeki hiç kimseyi doğru dürüst görmez ve bundan dolayı asla onları doğru bir şekilde tanıyamazdı. Bu yüzden bütün ilişkilerinde

hata yapardı.

Haydar... Ne kadar kaba görünse de, içinde bir çocuğun saflığını taşıyan, her an kavgaya hazır ama her kavgada kendine zarar veren, köylü tarafı ağır bastığında yardımsever, şehirli tarafı açığa çıktığında da kavgacı olabilen Haydar...

Tüm gün sokaklarda dolaşıyor, yaşadığımız şehri tanımaya çalışıyorduk. Zaman zaman da apayrı yerlerde olan okullarımıza gidiyorduk. Geceleri otelin kalabalık odasında, birçok alışkanlığımdan vazgeçmek zorunda kalmıştım. Ancak gece ilerlediğinde gizlice tualete girip kendimle oynayabiliyordum. O gün gördüğüm bir kıızı türlü şekillere sokuyor ve kendimi tatmin ediyordum. Utansam da yapıyordum bunu. Bir taraftan ne düşünürler korkusu, bir taraftan üç beş yılın her geceki alışkanlığı. Aslında hepimiz aynıydık. Büyük ihtimalle onlar da aynı şeyi yapıyorlardı. Değişmek istiyorduk, değiştirmek istiyorduk. Ama hiçbirimizde henüz yeni ilişkilere girecek cesaret yoktu. Birbirimize köpekler gibi sarılmıştık.

Fakirlik gibi, çaresizlik de insanları birbirine dost yapar...

Akşamları düşünüyordum, geldiğim yeri, bıraktığım eski hayatımı, arkadaşlığı, dostlukları, annemi, babamı. Anne baba demek, ilkönce öğüt demektir.

Öğüt, insanın hep başkasına verdiği şeydir. Kimse bu değerli şeyi kendisinde alkoymaz. Kendisine saklamaz...

Bir ergenin yolculuğu sadece yaşadığı şehirden ayrılmak demek değildir. Annesinden ayrılmaktır, babasından ayrılmaktır. Dedesinden ayrılmaktır... Bütün ihtiyarlardan ayrılmak demektir. Gereksiz tüm öğütlerden ayrılmak demektir. Dedemin öğütlerinden mesela. Dedem beni her gördüğünde aynı öğüdü verirdi.

"Yuvarlanan taş yosun tutmaz."

Ben de zaten yosun tutmak değil, pırıl pırıl bir taş olarak dünyayı tanımak istiyordum.

Üstümde değil yosun, hiçbir yük olmasını istemiyordum!

Çünkü biliyordum ki sırtını dayadığın her şey senin özgürlüğüne bir engel, bir yükür, bir ayak bağıdır.

"Her servet haset uyandırır, iştahları kabartır. İnsanın hiçbir şeyi olmamalı. İşte o zaman bütün dünya onundur."

Ezelden beridir en sevmediğim şey, bir yaşlının her durumda öğüt vermeye çalışması ve yanımda bunalımlı bir konunun sürekli ortaya dökülmesiydi. Bu iki şeye dayanamıyordum. Benim için insan, hem yaşıt hem eğlenceli olacaktı.

Bütün dünyayı istiyordum ben daha azını değil. Peki ya annem, ya babam?

Benim babam bir esnafı. Esnaf tuhaf insandır, bir tarafıyla geleneklerine çok bağlı gözüdür, ama tüm modernizmi takip ettiği için açık fikirlidir de aynı zamanda. Esnafi küçümsememek gerekir, esnaf bir kasabanın hafızasıdır bir yandan da, geçmişi ve geleceği...

Anne ise...

ANNELER ÜZERİNE

Çocuğunun özgür bir insan olmasını arzulayan, bunu öğütleyen,

Ve bunun asla gerçekleşmemesi için de

Elinden gelen her şeyi yapan kişidir...

Ama ne olursa olsun, yorulduğun zaman başını yaslayacağın en kuytu ve sıcak döşek onun kucağı değil midir?

SAVAŞÇI ERKEK ÇOCUKLAR ÜZERİNE

Bütün anneler oğullarının kavgacı olmalarını isterler. Kendini ezdirmeyen, hakkını söke söke alan iyi birer savaşçı olmalarını.

Bu oğulların değil, annelerin tercihidir. Dünyada anneler olmasa daha az savaşçı erkek olurdu.

Kadın imgeleminde erkek, savaşçıdır. Kendisi dışıdır; alınan, savunulan ve döllenenidir. Verimli bir topraktır kadın. Erkek savaşan ve dölleyendir, yağmurdur erkek.

Kadın ve erkeğin bilinçaltı bunu emreder.

Bir ay kadar sürdü otel maceramız. Biz şehre alıştık, şehir de bize kucağını açmaya ikna oldu. Beş arkadaşlık. Beş birbirine benzemez, beş birbirine sığınmacı. Arzularının peşinde, kanları deli gibi akan beş delikanlı. Her ergen gibi hayatımızı haz ilkesine göre kurmak için buradaydık. Biz beş kişiydik. Bizim olan ama henüz tanımadığımız, sadece bir kere sevişilen bir kadını bu şehir; bizim ama, henüz haz noktalarını bilmediğimiz bir kadın.

Sürekli kızları düşünüyor, kızlar hakkında konuşuyor ancak onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Aslında hepimiz erkek olmakla uğraşıyorduk.

Kadınlara ulaşamadıkça, bir kadının bedeninde tüm dünyayı unutamadıkça, daha da fazla oraya doğru çekiliyordum. İçim kaldırırsa da, merakım mide bulantıma üstün geldi.

Arkadaşlarla birlikte oraya ilk ve son kez girdiğimde, birden arkamda iştahı kabarmış bir erkek güruhunun salonu doldurduğunu gördüm. Bütün erkekler camın arkasından görecekları çıplak iki göğüs için birbirlerini eziyorlardı. Sarkmış iki göğüs için.

Erkenden içeri girmiş olduğuma sevindim. Bu kasvetli, pis kokulu erkek güruhunu gördükçe midem daha da bulandı. Bunların dokundukları kadınlara dokunduğumu düşündükçe içim kabardı. Fal taşı gibi açılmış gözler, arzuyu, şehveti çiğnemeyen obur ağızlı damızlık aygırlar, içimde kalan son cinsel dürtüyü de öldürdüler. Kendimi kapıya zor attım. Hâlâ bir kadın tanımamış olarak...

Ergen erkek, bütün kaygılarından, gerçek anlamda ilk yattıkları kadınla birlikte kurtulurlar.

Bir ergenin kaygılarının ilacı, gerçek bir kadınla sevişmektir.

Artık otel odasından kurtulmalıydık, güvenimiz yerine gelmişti. Kiralık ev arayacaktık ama nerede?

Okula yakın mı olacaktı? Ancak her birimiz başka başka bölümlerde, bu bölümler de başka başka semtlerdeydi. O halde sadece ucuz olması yeterli dedik ve başladık aramaya.

Bu arada hayatıma yeni yeni insanlar giriyordu. Zorunluluktan doğan arkadaşlıkların yerini, gerçekten seçtiğimiz arkadaşlar alıyordu. Her arkadaşımız kendi dünyasına doğru bir yolculuğa hazırlanıyordu. Ama henüz birbirimizden kopacak kadar cesur değildik. Kendi bölümümde benim dünyama yakın, bana benzeyen arkadaşlar edinmeye başlamıştım.

İnsanlar çoğaldıkça, çoğalmanın ötesinde çeşitlendikçe, zenginlik de artıyordu. İnsan zenginliği, düşünce zenginliği, eğlence zenginliği...

Geldiğim şehirde insanlar hep aynıydı, geçirimsiz bir toprak gibi işlenemez, verimsiz. Yemekleri aynı, dilleri aynı, osuruşları bile aynı olan insanlar. Aynı esprileri yapan, aynı esprilere aynı şekilde gülen insanların şehri. Sevişmeleri aynı, sevişmemeleri aynı insanların şehri. Burası öyle miydi ama? Her bölgeden her çeşit insan. Yemekleri farklı, şiveleri farklı, sevişmeleri farklı, gülüşleri farklı. Zenginlik bu değilse neydi?

KENDİNİ BİLMEK VE ERGENLİK ÜZERİNE

İnsan diğer canlılardan farklı olarak, hem o anı yaşar hem de o anı yaşarken o ana dışarıdan bir gözlemci olarak bakabilir.

Hatta bazen bununla da kalmaz, dışarıdan bakarken, o an hakkında yorum da yapabilir.

Ergenler için ise o an hep yanlış ve eksik yapılanlarla doludur.

İleride hep o an için eksik ve yanlış yorumunu yapar.

Ama geriye dönse, o anı tekrar yaşasa yine aynı şeyleri yapar.

ERGEN HEP EKSİK VE YANLIŞ YAPAN,

AMA TEKRAR YAPTIĞINDA YİNE AYNI HATAYA DÜŞEN KİŞİDİR.

Kadınlar, kadınlar, kadınlar... Kadınlar ve özgürlük için gelmemiş miydim bu şehre? Doğu'dan Batı'ya, tutsaklıktan özgürlüğe. Ben, bizim oraların haşarı çocuğu, sevimli çocuğu, bu kadar kadının çok olduğu, kadınların erkeklere bu kadar yakın olduğu, ilişkilerin özgür olduğu bir şehirde kadınsız mı kalacaktım?

Benim küçük taşra kentimde böyle miydim ben? Küçük şehrin büyük güvenli çocuğu olarak yetiştirilmişim.

Ama bu taşralı güvenim kaybolduğu anda tüm yeteneklerimi de bir anda kaybetmişim.

Kadınların gözünde saf bir köylü çocuğu olarak kalakalmıştım.

Ben ki taşra şehrimin haşarı oğlan çocuğu. Bu ne demektir siz bilir misiniz?

MAHALLENİN HAŞARI ÇOCUĞU OLMAK

Kim istemez ki, mahallenin haşarı oğlanı olmak?

Hem bütün yaramazlıkları yap, ama yine de sevil,

Akıllı olduğun her halinden belli olsun,

Ama aklını hep piçliğe çalıştır,

Kır dök ama yine de sevil...

Çocuklar en çok yaşlıları tarafından onore edilmek ister.

Mahallenin çete lideri ol,

Sınıfın herkesi güldüren çocuğu, arkadaşların her oyunda peşinden koştuğu...

Her oyunda ilk seçilen veya seçen ol.

Sevil, sevil, hep sevil...

Mahallenin haşarı çocuğu hep o kadar sevilir ki,

Bu sevilme güveni onda bir ömür boyu kaybolmaz.

Çünkü sevilme en büyük güvendir...

Henüz birbirimizden ayrılacak cesareti bulamamıştık. Madem ayrılamıyorduk, bir süre daha birbirimize katlanmak zorundaydık. Dostluk, arkadaşlık kisvesi altında ne çok şeye aslında kendi çıkarlarımız için katlanırız. Sen benim en yakın dostumsun dediğine bakmayın bir ergenin, kendi erkekliğini yüceltecek en ufak başka bir çevre bulduğu anda, herkesi satabilme yeteneğine sahiptir o. Belki de beşimizin kafasında da aynı duygu vardı ama birbirimize muhtaçtık.

Aradığımız evi sonunda bulduk. Artık bir evimiz olmuştu. Acemiliğin belki de en güzelini yapmıştık. Çingene mahallesinde bir ev; başka bir hayat, başka insanlar! Hayatın başka bir şekilde aktığı bir yer. Göçebelikle yerleşiklik arası, bulduklarını buldukları gün tüketen insanlar. Bana asla unutamayacağım bir deneyim kazandıran insanlar.

Bazı şeyler hayatımıza kısa süreliğine girerler, ama çıkmaları bir ömür boyu sürer. Yerleşiklikle göçebelik arasındaki farkı öğrendim o evde ben. Mülkiyet kavramını. Belki de o günden sonra hep göçebe olmak istedim. Mülkiyet hep, özgürlüğümü engelleyen bir şey gibi geldi bana.

Burası güneşin, ayın, aydınlığın, hatta çocukların bile güzelleştiremediği bir yerdi. Ağaçlar sokakta bir dilenciymişçesine duruyor, her an mahalleyi terk edip gidecekmiş hissi uyandırıyor insanda. Mahalleye yağmurdan paslanmış, güneşten kavrulmuş damlı barakaların sıralandığı dar bir sokaktan girdik. Çarşının yakınındaki sokakta, el kol hareketleriyle konuşan ve eski at arabaları yanlarından geçerken heykel gibi sessizliğe bürünen bir grup rengi kara, suratı aydınlık, umarsız kadın ve adamlarla karşılaştık. Burası ne olursa olsun, hayallerimin başladığı noktaydı...

GÖÇEBELİK ÜZERİNE

Bazı insanlar tüm ömürleri boyunca kaçmaktan bahsederler,

Ancak bütün ömürlerince sadece yan mahalleye kadar giderler.

Bazı insanlarsa bir sabah bakarsınız yokturlar,

Çünkü onlar çoktan yola çıkmışlardır...

Bir göçebe,

Yalnız olmalı, yapayalnız.

Kendinden bile uzak,

Kim ki göze alabiliyor böyle bir yoksunluğu,

Tüm yollar kucak açacaktır ona...

Bir göçebenin alışkanlığı olmaz,

Ya da

Alışkanlıkları olanlar

Bir çırpıda alışkanlıklarından kopamayanlar

Göçebe olamaz...

Göçebe aniden karar verir ve göçer.

Göçerken de size asla ben göçüyorum demez.

Göçebe özgürlük ister. Göçebe sınır görmek istemez. Göçebe büyük bir özgürlükle sınırları kaldırmak ister. Göçebe demek sınırları sürekli zorlayan demektir. Göçebenin işi sınırları önce zorlamak sonra da aşmaktır. Göçebe önce kendi içinde yolculuğa çıkar. Kendi içindeki sınırları zorlar ve onları aşar. Göçebe o yüzden önce kendisinin arkeoloğudur. Göçebe geleceği ister. Onu öyle çok ister ki, geleceği yaşadığını düşünür bir süre sonra... Göçebe gelecektir.. Yerleşikler ise tarih...

Sınıfımda birçok arkadaş edindim. Şehir beni ben şehri tanıdıkça yitirdiğim güvenimi kazanmaya başlamıştım. Ama şu kadınlar konusu, kafamın içine sinsice yerleşmiş, çıkıp gitmiyordu bir türlü. Âşık olunabilecek kızı bulabilmek için bir radar gibi çevremi tarıyordum. Aynadaki görüntümden memnundum. Eğlenceli, gözü pek olmam kendime olan güvenimi daha da artırıyordu. Ayrıca bir kızla arkadaşlık edecek, kahve ısmarlayacak kadar param da vardı. Her şey yolunda gitmeli, hazzın doruklarından ne anlıyorsam ona ulaşmalıydım. Ama bu o kadar kolay olmayacaktı, çevremde ciddi rakiplerim olduğu gözümünden kaçmamıştı. İstanbul'un havasını solumuş çocuklar vardı sınıfta. İstanbullu çocuklar, bizim oralardan, taşradan gelmiş çocukların dişli rakipleriydiler.

En önemli avantajları, kadınların onlar için ulaşılabilir olmamasıydı. Onlar bir kadınla sevişmenin dışında başka bir şeyler de yapılabileceğini biliyorlardı. Konuşmak gibi, gezmek gibi, sinemaya gitmek gibi. Bir taşralı için ise kadın sadece aşkı, sadece sevilecek bir yaratıktı; kadın eşi, kadın anneydi. Bu bizimle kadınlar arasına inanılmaz yüksek bir duvar örüyordu.

İstanbullu çocukların ortamına girmeye çalışıyordum. Bazen bu ortamdan keyif alıyor, anlattıkları şeylere içten gelen kahkahalarla gülüyordum ama böyle şeyler bulup kendim de söyleyemediğim için eziliyordum. Sanki bu dil benim bildiğim ama konuştuğum dil değildi.

İstanbullu çocuklardan biri de Kemal'di. Kemal'le tanıştıktan sonra, arkadaşlığımız ilerledikçe şunu iyice anladım ki; Doğulu olmakla Batılı olmak, Taşralı olmakla İstanbullu olmak arasında çok fark vardı.

DOĞU-BATI ÇELİŞKİSİ ÜZERİNE

Doğulu muyuz? Batılı mı?

Bir Batılı gibi yaşıyor, Doğulu gibi hissediyoruz.

Sürekli bir çelişki.

Hem nesnelere, hem de kendimizle.

Yaptığımız her hareket Batılı, ama ya sevdalarımız, ya ailemizle ilişkilerimiz, ya törelerimiz...

Bir Doğulu aklıyla değil, yüreğiyle görmeyi öğrenmiştir.

Hızlı severiz, hızlı kavga ederiz, hızlı küseriz, hızlı barışırsız.

Sürekli çelişki içerisindeyiz.

Hem törelerle, hem aklımızla.

Anlayacağımız,

Biz Doğulu gibi hissedip

Batılı gibi yaşamaya çalışırız.

Bu çelişki de bizi bir gün bitirir.

Kemal'le kendi okulumuzun epeyce uzağında iki yıllık bölümlerin bulunduğu başka bir mekânda tanıştık. O da hazzın peşinden gelmişti buralara. Oda benim gibi bir ergendi. Benim boylarımdaydı. Kara yağız, giyinmeyi bilen, yalan söylemeyi beceren ki bu çok önemliymiş sonradan öğrendim, kadınları benden daha iyi tanıyan, en azından şimdiye kadar bir kadının göğsünde birkaç kez de olsa uyumuş olan Kemal. Okumak mı? Okul ikinci plandaydı onun için, tıpkı benim için olduğu gibi. Benim bir nevi İstanbullu versiyonumdu Kemal. Kısa sürede dost olduk. Birlikte giriyorduk derslere. İkimizin de ortak bir düşüncesi vardı: Gençtik ve hemen birilerine âşık olmamız gerekiyordu. Bir ergenin aşkı önüne çıkan kızadır. Ergen ayırt etmez. Ergen dünyadaki bütün kadınları aynı anda isteyebilir. Bir ergen erkek dünyanın en muhteşem kadınıyla olsa bile, karşısına çıkan yeni bir kadınla da olmak ister. Bazıları bunu gösterir, bazıları ise göstermez ama ister. Bir kadın bu durumu asla

anlayamaz. Erkek de bunu anlatamaz. Ama durum budur, anlatamasak da, anlayamasak da.

Bir ergen erkek, dünyadaki bütün kadınları ister...

Kemal'le konuşurduk. Ama bilirdik ki ne konuşursak konuşalım aynı hataları yapacağız. Bilmek bazen yanlış yapmayı engellemiyor.

"Sabret..." diyordu Kemal. "Kadınlar konusunda sabretmeyi öğrenmelisin. Şu gördüğün Edirne kenti bir günde kurulmadı, kaç savaş, kaç antlaşmadan sonra bu halini aldı biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Ben kendimi Edirneli olarak görüyorum. Tarihini öğrendim. En azından öyle hissediyorum.

Evet, Edirneli'yim diyorum ama Edirneli değilim. Bir şehir gibi kurulamam ben. Bir tek savaş var benim için. O da şu an bir kadının kollarında son bulacak bir savaş. Mağlup olacağımı bilsem bile...

ERGENLİK ÜZERİNE

Ergenlikte, önemli olan bir kadınla beraber olmak değil, o beraberliği diğer erkekler arasında bir güç sembolü olarak kullanmaktır.

Bir ergen ancak kendinden çok usta bir kadına âşık olabilir.

Bir ergen ancak kendinden büyük bir kadınla cinselliği yaşadığında zevk alabilir.

Bir ergen hâlâ annesini arar.

Ergenlerde aşk ve seks, diğer erkekler arasında iktidar olmak için önemlidir.

Bir ergen için ne kadar güzel bir aşk yaşadığı değil, ne kadar acılı bir aşk yaşadığı önemlidir.

Bir ergen için çok güzel bir kızla beraber olmak, kızıdan çok hoşlandığı için değil, diğer erkekler ne kadar çok kıskanacağı için önemlidir.

Hiçbir kadın önem vermese de, bir ergen için boyutunun ne kadar büyük olduğu önemlidir.

Bir ergene,

"Kimse olma kendin ol!" demek,

Anlamsız bir söylemden başka bir şey değildir.

Bir ergen önce birileri olur.

Sonra kendi olur...

Şu kısa ömrümde, gerçekten ilk defa bir kadının yüzünden gözlerimi alamıyordum. Sanki gözlerim yüzüne yapışmıştı. Başka bir ırkın kızlarıydı bu şehrin kızları. Sarışın, renkli gözlü, bizim oralarda rastlanmayan, uzun boylu, uzun boyunlu kızlar. Biraz önceki yaramaz çocuk halim bir anda silinmiş, taşkınlık yapan vücudumun tüm uzuvları bir anda hareketini unutmuştu. Anlamsız bir hüznün çöktü

üzerime. Sanki şimdiye kadarki kısa ömrümün tüm bedbahtlığı suratıma çörelendi. Hülya'yı ilk görüşüm böyle oldu.

Sonrasında sürekli Hülya'nın çevresinde dolaşmaya, ona nasıl yaklaşacağımı düşünmeye başladım. Çevremdeki arkadaşlarımın hiçbiri bir kıza nasıl yaklaşılacağını bilmiyordu. Bilmelerini beklemiyordum zaten.

Bir tarafımla saf ama doğamdan gelen dürtüyle esprili ve şakacı konuşma yeteneğine sahip, kendi sözünün gücüne güvenen bir insan duruşu sayesinde, hep kadınlar tarafından sevilen bir gençtim önceden. Güven kaybolduğu anda tüm yeteneklerimi bir anda kaybetmişim. Yeni sahneye çıkmış bir tiyatro oyuncusu nasıl elini sokacak bir yer bulamazsa, eli kendisine çok fazla bir uzuv gibi gelirse, ben de güvenimi kaybettikten sonra, tüm konuşma, duruş ve espri yeteneğimi kaybetmişim. Batı'da bir Doğulu olmanın verdiği güvensizlikle kadınların gözünde, özellikle Hülya'nın gözünde saf köylü çocuğu halimle kalakalmışım.

Yine de kendimi toparlayıp Hülya'yla konuşma cesaretini gösterdim. Ona dedim ki:

"Uzun zamandan beri çok istediği bir şeyi elde etmiş bir ruhun coşkunu ve şaşkınlığı nasıldır bilir misin? İşte seni her gördüğümde ben o haldeyim." Bu tür zamanlarda aklım hep biraz daha fazla çalışırdı aslında, ağzım da biraz daha fazla laf yapmayı bilirdi. Hülya'ya aşktan bahsediyordum...

Aşkın biyolojik olarak da bir anlatımı vardır...

Doğa bütün erkekleri âşık olmak için hazırlar. Doğa milyonlarca yıldır bu görev için çalışır. Aşk hayatın en yüceltilmiş ifadesidir.

Ben Hülya'ya âşık olmuşum, Kemal de Canan'a. Kemal'in durumu benden farklı değildi aslında. Ama en azından kendini Canan'a daha fazla anlatabiliyordu. O sıralarda Canan yakın arkadaşım olmuştu. Canan'a karşı bir şey hissetmiyor olsam da, aslında Canan, "Hadi sen gel" dese, Hülya'yı hemen unuttur ve Canan'a koşardım... Ama neyse ki ergen, âşık olduğunu zannedip birine körü körüne en azından bir hafta bağlanan yaratıktır. Bu on yedi yaşındaki bir ergenin, yakınındakiyle yetinen geçici tutkusuydu büyük ihtimalle.

Canan kıvrır kıvrır saçları ve yuvarlak çehresiyle sevimli bir kızdı. Bizden oldukça farklıydı. Aşırı baba baskısı altında yaşamış ama bu baskının hincını hemen oracıkta alacakmış gibi zeki, fıldır fıldır gözleri olan bir kızdı. Bu kızlara bizi iten, sadece güzellikleri miydi? Neden başka kızlar değil de bu kızlar?

Öyle olması gerekiyordu. Çünkü o an önümüzde onlar vardı. Yakınımızda başka birileri olsaydı bu sefer de onlar olurdu. Seçimimizi belirleyen şey, çevremizde kimin olduğuydu sadece. Biz aslında tek kişi, tek tip insanlar değildik. Biz aynı bedende birçok kişiliği barındıran insanlardık. Aynı anda birçok şekle girer, bir süre sonra da rahatlıkla o şekilden çıkabilirdik. Bazen saf Anadolu çocuğu, bazen bıçkın bir delikanlı, bazen akıllı bir öğrenci... Bunların hepsi de bizdik. Belki de hiçbiriydik!

Becerememiştik. Hülya o günlerde eski sevgilisine geri döndü, Canan ise hâlâ babasının hayaletiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Bir kadın ancak babasının hayaletinden kurtulduğunda kadın olabilir, asla öncesinde değil...

Başarısız kadın hareketinden sonra her ergen gibi kendimizi erkeklerin dünyasına attık. Kemal, ben

ve Haydar bazen sabahlara kadar içiyorduk.

Alkol ve uyuşturucuya hiç meyletmeyişimin, bu, insanları başka dünyalara taşıyan, havalandıran şeylere gerek duymayışımın asıl nedeni, zaten sürekli o halde dolaşıyor olmamdı. Ama o gece dibine kadar içmiştim. Haydar, Kemal ve ben.

Haydar geldiği şehrin bütün fakirliğini, geri kalmışlığını suratında taşıyordu. İçtiği sigaranın dumanında bile bu böyleydi. Rahat rahat sigara içerken birden sanki geçmiş ve geldiği yer aklına geliyor, sigarasının özgür dumanını eliyle tokatlamaya başlıyordu. Bense kendimi hüznün denizinin engin sularına bırakmışım. Kemal hâlâ bir umutla direniyordu.

Birçok genç erkek gibi ben de, kadınların yokluğundan, ulaşılamazlığından dolayı, erkeklerin geniş ve yalana gerek olmayan dünyalarına, içki ve birahaneler sayesinde kavuşabilmişim. Eğer bu yoksunluk ve ulaşılamazlık devam etseydi sonunda bir alkolik olabilirdim.

İnsan en çok zayıf tarafından korkar, insan kendi zayıf tarafını herkesin bildiğini zanneder.

O yüzden onu örtmek için hep zıddını söyler...

Sanki her şey benim olmadığım, benim olmayan yerlerde oluyordu. Konuşulanları dinledikçe orada neden ben yoktum, nasıl yoktum diye hayıflanıyordum. Bir zaman tünelinin içinde kaybolduğumu hissediyordum kimi zaman.

Ergenin en önemli özelliği zaman kavramının bir ihtiyara göre farklı olmasıdır.

Bir ergen için bir gün uzun bir süre ve unutmak için yeterli zamandır. Tüm başarısızlıklarımıza rağmen, yıkılmayıp ayakta kalmak, ancak unutarak mümkün oluyordu. Ben iki üç gün içerisinde Hülya'yı unutup gitmişim. Ama Canan az da olsa Kemal'e ilgi göstermişti. Bir ergen için köpekleşme bu durumda başlar.

Ergen merak eden kişi demektir.

Meraklı olmayana ergen denmez.

Maymun iştahlıdır...

Her şeyin hemen olmasını

Ve aynı anda her yerde olmayı ister...

Ama olmadığını gördüğünde yıkılmaz.

Ergen sürekli yenilen ancak yıkılmayan insan demektir.

Yeni denemeler, yeni yollar beni bekliyordu. Tüm başarısızlığımı unutmuşum.

Minibüsten inip şehre doğru ilerliyorduk. Şehir bizimdi, fethedecektik. Şehirdeki bütün kadınları istiyorduk. Biz ergendik. Postanenin önünde oturup sağı solu kesmeye başladık. Her şehrin, her küçük şehrin böyle bir noktası vardır. En büyük eğlencemiz, elde edeceğimiz kadınları önceden incelemektir.

"Ne yapmalı?" dedi Kemal.

"Ne yapabiliriz ki?" dedim.

"Bir parti olsa, ya da kendimiz bir parti düzenlese ne biçim kızlar toplanır ama?"

Durulur mu artık? Söz ağızdan çıktı bir kere.

İlk kez bir diskoya girmiştım. Karanlık bir ortam, yanıp sönen ışıklar, başka bir dünyanın giriş kapısı gibiydi. Yüksek sesli müzik, daha önce hiç dinlemediğim cinsten. Güzel kızlar, kızlarla erkeklerin aynı yerde içki içmesi, içeriyi saran bir kibarlık... Bütün bunlar özgürlüğü bir kez daha düşünmeme sebep oldu. Doğru yerdeydim, gözlerim kamaşmak üzereydi. Önümüzdeki yıllarda benim için bir kadın avlama yeri olacaktı bu diskolar ve barlar.

Durmak demek, gencin ölümü demektir. Genç ne demektir sahidem?

GENÇLİK ÜZERİNE

Genç demek,

Bütün zıt görüşleri,

Aynı anda doğru kabul edip

Sindirebilen insan demektir.

Genç demek,

Fikre aç olmak demektir...

Genç demek, ergen demek,

Her şeyi yarım olan demektir...

Zekiye neden yakışıklı değilim,

Her ikisi de varsa

Neden daha fazla kız arkadaşım yok acaba demektir.

Ergen demek,

Yarım olmak demektir.

Garip değil mi?

Hiç anlamını bilmediğiniz yasalara uymanız, anlam veremediğiniz kurallara uymanız, üstünde hiç düşünmediğiniz ve de düşünmeyeceğiniz geleneklerin sizi yönetmesine izin vermeniz...

Garip değil mi?

Genç demek,

Köleler için hazırlanmış yasaları hiçe saymak demektir...

Genç demek,

Köleler için düzenlenmiş hayatı yıkmak demektir...

Gençseniz ve içinizdeki aşk sobası gürül gürül yanıyorsa,

Bir de bunu ateşleyen alkolü almışsanız,

Hangi dişi olursa olsun o an yanınızda,

Dünyanın en güzel kadınıdır

Ve siz o anda âşık olursunuz.

Hayatları düz,

Hayalleri yangınlı gençlik...

Genç demek,

Sonsuz belkiler dünyası demektir.

Kısa süre sonra daha önce edinmiş olduğum arkadaşlıklarım bana ayak bağı olmaya başladı. Onlardan kurtulmak istiyordum, onlar oldukça ben yeni bir ben olamazdım. Geçmiş var olduğu sürece yalan yoktur. Yalan söylemeden genç olamazsınız. Onlar olduğu sürece, ben onları gördükçe, aynada eski beni görüyordum. Eski ben ise doğudan gelen, konuşmayı bilmeyen, retoriği olmayan bendi. Kendime yeni ritüeller bulmak zorundaydım bu ara.

Gençlik demek,

Ritüeli olan herkese hayran olan kimse demektir.

Sigara içişin farklı olmalı, içki içişin farklı olmalı, pijaman farklı olmalı, gülüşün farklı olmalı...

Çünkü insan gençken heves doludur, etkilenmeye ve de herkesten farklı olmaya bayılır.

Yaşlandıkça farklı olmak yerini, benzemeye çalışmak, topluma uygun olmaya, topluma benzemeye çalışmaya bırakır.

Ev maceramız kısa süre sonra son buldu. Çünkü hayat ancak ona hazırlanmışsan sana imkânlar sunar. Biz henüz bir ev yaşamına hazır değildik. Şansımızı yurttan denemeye karar verdik. Ev arkadaşlarımdan sadece Hüseyin benimle yurda taşındı. Hayat o kadar hızlı akıyordu ki, diğerleri nereye gitti, ne yaptı hiçbir fikrim yoktu ve olmadı. Kısa sürede unuttum onları. Geçmiş unutulmak için değil miydi zaten?

İşte eski bağlardan kurtulabileceğim yeni bir yer, yeni insanlar, yeni maceralar. Acaba aradığım özgürlük yurtta mıydı? Önemli bir deneyimdi yurt hayatı benim için. Binlerce insanla bir arada yaşamak... Ama beni ilgilendiren bu binlerce insanın yarısının kızlardan oluşmasıydı. Yeni yeni kapıların açılmasıydı. Yurtta insanlar bambaşka bir kimliğe bürünürler. O kalabalık içinde insanlar kendilerini daha fazla yalnız, daha fazla korunmaya muhtaç hissederler. Bu his onları diğer insanlara daha fazla iter. Evde yaşayan bir insanın kısıtlı bir çevresi olur, yeterlidir bu çünkü, yurtta ise kalabalıklar içerisinde daha fazla insana ihtiyaç duyulur. O kalabalık içinde kendine yer açmak, yeniden kendini kabul ettirmek, yeniden kendini sevdirmek zorundasındır. Ben de işte bu durumdaydım. Kendimi yeniden sevdirmek zorundaydım. Geçmiş yaşamımda o kadar çok sevilmişim, o kadar el üstünde tutulmuşum ki, yaşamın hep böyle devam edeceğini düşünüyordum. Savaşmaya hazırlıklı değildim. Tırnaklarımı ve dilimi sivriltmemişim. Çok sevilme bazen sizi hayattan uzaklaştırır.

Çok sevilme,

Bazen çıkmaz bir sokak gibidir.

Yolunu şaşırmana sebep olabilir, kaybolabilirsin.

Yuvarlak yüzlü, hafif balıketinde, koyu kumral, küt saçlı bir kızdı Beril. Bazı isimler kimi kadınlara o kadar yakışır, o kadar ahenklidirler ki, bu isimler seni isimleriyle sürükleyip giderler. Neden oydu, neden benim tarafından seçilmişti hatırlamıyorum. Gerçi seçim dediğimiz şey gerçekten kendi seçtiklerimiz miydi yoksa önümüzdeki olasılıklardan en kolay olanının peşine düşmek mi bilemiyorum.

Bilmiyorum...

Genç demek delicesine âşık olmak demektir.

Genç demek,

Deli gibi birini severken

Gerekli koşullar oluştuğunda

Bir başkasını da sevebilmek demektir.

Beril'e onu sevdiğimi söyleyemedikçe, içimde bir yanardağ büyüyor, büyüdükçe de en çok onun yanındayken onu düşünür hale geliyordum. Bu Trakyalı kızda şansımı deneyecektim. Çevresini saran rahatlıktan cesaret alıyordum. Başarıma kendim inanmalıyım önce.

"Bu kadar tabansız olamazsın" dedim kendi kendime.

"Hadi asker, hadi büyük komutan, silah başına!"

Sürekli bir gelgit halini alıyordu yaşam. Söylemekle söylememek, gitmekle kalmak, aslında yaşamakla yaşamamak arası...

Sonraları güvenimi tekrar kazandığımda, bu günlerime elbette koca koca kahkahalarla gülecektim.

Beril'e şunu söylemek istiyordum...

Hanımefendi,

Sizin gözlerinizde, şiirimi tüketebilir miyim?

Ama Beril bir erkekten daha önce kendini tanımak istiyordu. Kendisini bilmeyen insan başka birisinin şiirini ne duyar, ne de anlayabilir. Bir insanın birisini sevebilmesi için önce kendisini sevmesi gerekir. Sevmek tanımak demektir.

Kendini aynalarda, aşkı kendinde tanıyamazsın küçük kız...

Akşamları en çok hoşuma giden şey kantinde oturup Beril'i beklemek, onu görmek, onunla ilgili senaryolar yazmaktı. İlk defa şiir o zaman düştü aklıma. Yurtta kalmanın güzel yanlarından biri de budur işte, her tipten insanı aynı çatı altında bulabilirsiniz. Hatta aynı oda içinde altı ayrı insan. Odamda devrimci bıyıklı Hamza vardı, yaşı bizden büyüktü. Elinde sürekli kitaplar görürdüm. Elbette bunların içinde şiir kitapları da vardı. Bir tanesini alıp okudum. Ben de böyle şeyler yazabileceğini düşündüm. İlk önceleri Beril'in baş harfleriyle akrostiş yaptım. İçimde duygu vardı ama bir şiir nasıl yazılırdı ki? Nereden başlamalı. İlk kez o zaman şairin Tanrı'ya eşit olduğunu düşündüm. Yaratmak yüce bir duyguydu, bilinçaltıma bunu atmış olmalıyım.

Beril'le konuştum sonunda. Beklediğim cevabı almıştım: "Çok tatlısın ama ben seni bir dost olarak o kadar çok seviyorum ki, senin varlığın bana öyle büyük bir güç veriyor ki, senin yanında kendimi cırılçıplak hissedebiliyorum. Senin yanında kimsenin yanında olamadığım kadar kendim oluyorum."

Yalan, reddedişin ağır yalanı. Hayır de, tipim değilsin de, köylüsün de, başka birini seviyorum de, ama böyle yalan söyleme. Ben, beni reddetmeni kaldıramayacak kadar güçsüz müyüm, bunu mu demek istiyorsun?

Aynada kendime baktım, evet, Beril'in gördüğü bu surat işte. Bu taşralı surat...

Aşk...

Senin varlığını dahi bilmeyene, bilmeyecek olana,

Senin onu bilmekten başka yapacak bir şeyinin olamama halidir.

Kendimi yurttaki odama kapatıp ağlamak istiyordum. Odada yalnız kalınca, fark ettim ki, gözyaşı da, konuşmak gibi birisine ihtiyaç duyuyor. Kendi başıma ağlayamıyorum ki. Odadan çıkıp Canan'ın yanına, onun evine gittim. Mutfaktaydı. Boşnak kızı yine neler yapıyordu? Birden tüm aklım mideme indi. Acıklı acıklı Canan'ın gözlerine baktım. Bana bakmasını, canımın neye sıkıldığını sormasını bekledim. Sordu da. Bunun üzerine kelimeler yerine gözyaşlarımı savurdum. İşte olmuştu.

Bir hafta kadar sürdü ancak, Beril'le alacağımız vereceğimiz ne varsa işte. İlk birkaç hafta yakınlaşmalar olmuşsa da, Beril beni elinde bilinçsizce sıkıldığı bir kâğıt mendil gibi, hiç farkında olmadan sokağa fırlatıverdi. Bir cam parçasının kırılması gibi bir kez daha kırıldı kalbim. Beril neyi kırdığını, bunu nasıl yaptığını hiçbir zaman anlamadı.

SİZE SEVGİDEN SÖZ ETMEK İSTİYORUM

Sana sevgiden söz etsem şimdi sevgilim, utanırsın bilirim. Al bir gölge düşer yanaklarına.

Halbuki utanan benim. En çok kendi sevgimden utanıyorum, bu yüzden de bir çocuğun oyuncağını saklaması gibi saklıyorum sevgimi herkesten. Hani dersin ya, "Neden söylemiyorsun sevdiğini?" diye. Düşmanlığımdan değil ki bu benimkisi, korkaklık, biliyorsun.

İnsan çok zor elde ettiğini kaybetmekten korkar, benim de korkum bu. Gitme diye saklıyorum sevgimi kendime. Sakladıkça da utanıyorum bizden.

Sana sevgimden bahsediyorum şimdi,

Ay gökyüzünden gölgesini yollarken yüzüme, karanlık, bir ustura gibi ikiye bölüyor hayatımı. Tam da bu sırada sen düşüyorsun içime. Bir dilenci gibi kapılarında gezerken, bir gülücük için yalvarırken sana, öylece orada bir sundurmanın altında sevgim, gecelerimi aydınlık gibi saran sevgim...

Sana sevgiden söz etmek istiyorum bu gece,

İki kişinin aynı anda yürümesinin hazzından, panjurların bile açılmadığı bir eve güneşi getiren, tüm pencereleri sonuna kadar açtıran sevgiden... Rüzgârın bile peşine takılıp, bizi, onu yakalayacağımıza inandıran sevgimden... Konuşabilmek için sevgimizden, tüm eski hatıralarımızı gömmeli önce, yakmalı senden önce geçen anları; ama önce söz ver bana, gitmemek üzere... Söz ise başlıyorum kimsenin inanmadığı o sevginin içimdeki yeşerttiği sözcüklerle:

Seni seviyorum...

İnsan başkasını tanımaya çalıştıkça kendisini daha iyi tanıyor. İlk birkaç ayın hayhuyu geçtikten sonra, başka bir şehrin, başka bir hayatın, başka bir benin, başka dostların ağırlığı sırtıma bindi. Kendimi yalnız, yapayalnız, terk edilmiş hissediyordum.

Kendimi tanımaya başladıkça, insan, erkek insan babasını hatırlıyor. Bir erkek en çok, hele hele bir ergen, en çok babası olmak istemez. Babası gibi olmamak için her şeyi yapmaya hazırdır.

BABALAR VE OĞULLAR ÜZERİNE

BABA

İyi baba yoktur. Kural budur.

Ama bu babaların suçu değil,

Çürümüş baba kavramının mirasıdır...

OĞUL

Komut vermek başkadır...

Bu tamam.

Ama... verilen komuta itaat etmek başkadır...

Herkesin bir köleye ihtiyacı vardır. Baba, hiçbir köle bulamazsa, en yakınında ve en savunmasız olan çocuğunu köleleştirir. Eğer çocuğu yoksa kendisine bir köpek, o da olmazsa bir kedi edinir. Ama

emredeceği, kendini üstün göreceği bir köleye mutlaka ihtiyaç duyar.

Benim babam bir esnaftı. Esnaf farklı düşünür, esnaf demek zamansız adam demektir. Esnaf oğlunu önce bir çırak olarak görür. Benim babam da geleneklerinin emrettiği üzere, kendi çocuğunu köle olarak görürdü. Henüz yedi sekiz yaşlarında olmama rağmen eski usul, adam olacak çocuk sokaklarda büyümez mantığıyla, okuldan çıktıktan sonra dükkânımıza giderdim.

Büyüklerin yaptığı her şeyin ya çok doğru ya da doğru olması gerektiği fikrine sahiptim.

Dükkândaki görevim ki mutlaka insanın bir yere gitmişse bir görevi olmalıdır, yoksa artısından çok eksisi olur bunun, gelen müşterilere ne içeceklerini sormak, daha sonra da karşımızda bulunan kahveye giderek bunu söylemekti. Özenle hazırlamış olduğum ses tonuyla, "İki çay bir soda patrona" der ve geri dükkâna dönerdim.

Büyükler nedense hep çay isterlerdi.

Büyüklerin çayı söylerken, yudumlarırken gözlerinde oluşan o parıltı beni deli ederdi. Sahiden bu kadar güzel bir içecek miydi bu çay denen şey? Belki de hep erkeklerin o çayı içerken gözlerinde oluşan parıltıyı aradım ben. Mutlaka benim bilmediğim, benim kaçırdığım bir şey vardı. Her hafta mutlak bir kere olsun denerdim çay içmeyi. Müşterilere çayı söylemeye gittiğimde kendime de söyler, ama asla içemezdim o acı şeyi. Ne kadar şeker atarsam atayım zehir gibi gelirdi hep. Sonunda kendime yenilir, çayı yarım bırakır ve bir oralet söylerdim.

EKMEK TADI

Biz her yemeğin yanında

O kadar çok ekmek yedik ki...

Yediğimiz hiçbir yemeğin tadına varamadık.

O yüzden

Bizde her şey ekmek tadındadır.

Taşralı olmak para harcamayı bilmemek demektir. Taşralı olmak, ekmek sevmek demektir. Benim için de bu böyleydi.

Para mı yoktu, yoksa vardı da, para harcama kültürü mü yoktu, emin değilim.

Kalabalık bir evde büyümüştüm. Dede, babaanne, hala, kardeşler ve tabii ki anne ve baba.

Bir de o zamanlar bir gelenektir sanırım, her evde, köyden gelmiş bir akraba çocuğu barınır. Eski Türk filmlerindeki gibi, bizden önceki kuşakta da her evde bir besleme yaşardı. Bizim zamanımızda ise her evde çıraklık için gelmiş, eli bir iş tutsun diye şehre gönderilmiş çocuklar olurdu. Şehirlerin akın akın dolduğu yıllardı. Bizim evde de böyle iki kişiyle dörder yıl yaşadık. Bu kişiler, elleri ekmek tutmaya başlayınca ayrılıp evlenir, hatta kendi işyerlerini açarlardı. Genellikle tamirci çırakları olurdu bu çocuklar; galiba bizim ailede, gelenlerin hepsi halamın kocasından dolayı frenci ustası olmuştu. Bu yüzden birçok frenci ustası tanırım. Bu çıraklar kendilerine ayrı bir kültür yaratır. Tatil günleri olan pazarları süslü aynalarında taranılardı ama her şekilde yanmış yağ kokarlar, süslü bisikletlerine binerler ve şehri turlarlardı. Ya Ferdi Tayfur filmine giderlerdi ya da Orhan Gencebay.

Elbette bir kısmı da Zerrin Egeliler filmlerini tercih ederdi.

Pazar günlerini sevmiyordum. Pazar günleri sanki askerlere ve sanayi işçilerine özeldi bizim şehrimizde. Kürek mahkûmu özgürlüğüne kavuşacağı günü nasıl beklerse, bunlar da pazar gününü öyle bekliyorlardı. Yağlı elleri, üç numara saçları, acayip renkli gömlekleriyle.

Çevrenizde sürekli birileriyle yaşamanın hem iyi tarafları hem de kötü tarafları vardır. İyi tarafı, ister istemez sosyal bir insan olmanızdır. Kötü tarafı ise, karşı gelemeyeceğiniz, size sürekli öğüt veren bir ihtiyarlar çetesinin kaskacında kalmanızdır.

İHTİYARLIK ÜZERİNE

Çevrenizde dikkat ettiniz mi bilmem? Bütün ihtiyarlar cimridir.

Ve bu bir hastalıktır.

Onları bu hastalığa

Güçsüzlük ve ölüm korkusu sürükler.

Ne zaman cimri olmayan bir ihtiyar görsek,

Onun ölüm korkusunu yenmiş olduğunu anlarız...

İhtiyarlar zamana yenilmişliklerinin acısını her şeyden ve herkesten almaya çalışırlar.

O yüzden hırçındırlar.

O yüzden hiç tahammülleri yoktur ve tamamen kendilerine dönüktürler.

Minnacık bir kırıntıyı bile kendilerine isterler. Açlıktan ölecek bir torunu olsa ve ortada sadece bir ekmek olsa, o ekmeği kendilerine alırlar.

Öğüt veren bir ihtiyardan

Daha verimlidir

Bir kedinin miyavlaması...

DOĞA YASALARI ÜZERİNE

Sizin,

Benim için hiçbir şey ifade etmeyen nutuklarınızdan bıktım.

Bırakın beni kendi tutkularımın peşinden gideyim.

Kendi tutkularımın derinliklerinde,

Doğanın benim için yazdığı emirleri bulacağıma eminim.

ÇINAR AĞACI ÜZERİNE

Dallarına genç vücutlar asmışlar, koca çınarın...

Çınarlar yaşlı olmakla, ne kadar uzun süre yaşadıklarıyla, ne kadar uzun süredir ayakta kaldıklarıyla övünürler.

Halbuki her yaşlı vücut içinde hastalık barındırır.

Bazen yaşlı bir çınarın yapacağı en güzel şey, genç vücutların ısınması için odun olabilmeyi göze alabilmektir...

Bütün hayatımızı belirler çocukluğumuz. Orada aldığımız kodlar bizi biz yapan en önemli değerlerdir. Korkak bir çocuksanız korkak bir büyük olursunuz, isyankâr bir çocuksanız isyankâr bir büyük olursunuz, bu böyle devam eder gider... Bir insanı anlamaya çalışırken genellikle ya çocuklara bakarım ya da kendi çocukluğumu düşünürüm. Çocuklarda bütün insanlığın en saf, en duru halini bulurum ve bu bana yol gösterir. Antropologların ilkel kabileleri incelemesi bu yüzdendir. İlk insanların davranış modellerini bulurlar ilkel kabilelerde.

İsyan,

İnsanın en kuvvetli duygusudur.

Bazı şeyleri doğru bulmayıp, güzel bulmadıklarına isyan etmeye başlamışsan

İnsan olmaya başlamışsın demektir.

Çocuklarda ilk oyun şekli yıkmak üzerinedir.

Bu yıkmanın yapmaktan daha kolay olmasındandır.

Yıkım yerini yapıcılığa bırakır.

Önce yıkmayı öğreneceğiz ki sonra yapmayı öğrenebilelim.

ÇOCUĞUN BİLGELİĞİ ÜZERİNE

Çocukları izlediniz mi hiç kumda oynarlarken?

Yanı başlarında kocaman bir deniz uzanırken, onlar kumun altından su çıkarmaya çabalarlar. Uğraşırlar, uğraşırlar, yıkılır tekrar yaparlar; bıkmazlar ve en sonunda suyu çıkarırlar.

Büyükler ileriden bu sıkıcı ve aptalca şeye bakıp, içlerinden, ne yapacaksın o suyu, orada kocaman deniz var ya dememek için kendilerini zor tutarlar.

Evet, çocuklar da bilirler orada kocaman bir deniz olduğunu,

Ama aldırılmazlar bu duruma çocuklar

Ve onlar siz büyüklerden bir fazla şey bilirler,

Yaşadıklarını, var olduklarını dünyaya duyurma çabasıdır bu. Bir kanıtlama çabasıdır.

Bu ise mutluluktur işte, suyu tekrar kendisinin çıkarması, boyun eğmemektir denize... Boyun eğmemektir hayata...

Çocuklar büyüklerden bir fazla şey bilirler, aslında o büyüklerin bilip de unutmaya çalıştığı şeyi, boyun eğmemeyi...

Anneler belirler bir çocuğun hayatını. Onların aman vermez kuralları altında büyümek, bazen büyümemek demektir. Birçok çocuk için büyük sorundur bu. Yalnız başına bırakılmaz çocuk, karar alınmasına fırsat verilmez, kendi olmasına izin verilmez.

ANNEM VE OKUL

Sabahları, annem, saçlarımı ıslatıp taradığında,

Sanki beynim daha iyi alacaktı, öğretmenin anlattıklarını...

DUVARLARI AŞMAK ÜZERİNE

Anne babamızın sözlerini neden tutarız, sorgusuz sualsiz.

Onların sözleri, kimsesiz okul yolunda, yol boyunca, bir duvar gibidir.

Onu aşmak imkânsızdır sanki.

Ve o duvarı aşamadığım için,

O yol hep okulda biter.

İSTEKLER

Dünyanın en çaresiz, en acıması insanı,

Bütün istekleri, bütün dilekleri yerine gelmiş insandır...

SORU SORMANIN HAZZI

Hiçbir haz soru sormanın hazzının yerini tutamaz.

Soru sormanın hazzı, saflığın ve çocukluğun hazzıdır.

En saf hazzır.

İnsan sürekli gelişen bir varlıktır.

Nasıl bir gaz, kendine karşı koyacak bir sınıra, duvar, engel bulmadığında sürekli yayılırsa,

İnsanın gelişmesi de o şekildedir.

Bizi engelleyen, gelişmemize ket vuran bu sınırlar ve duvarlardır.

Zamanla da bu duvarları bize çevremiz değil kendimiz öreriz. (Ördüğümüzü bilmeyerek, sanki olması gerekirmiş gibi.)

Ama ilk olarak bu duvarları ve sınırları öğrenler,

Anne ve babalarımızdır.

Yıkılacak ilk duvarlar ve aşılacak ilk sınırlar da doğal olarak onlardır.

Yurt maceram o kadar da uzun sürmedi. Yaşamak istediğim hayata doğru bir adım daha atıyordum. Yurttan ayrılırken yanımda taşıdığım tek bir arkadaşlık vardı: Erdal. Artık hayatımda Hüseyin ve Kemal'le birlikte Erdal da vardı. Bir de Canan. Erdal İstanbul'un bir varoş şehrinde yaşamış, varoş bıçkını, girişken bir çocuktur. Sadece işime yarayanları yanımda taşıyordum demek ki. Erdal bana varoş girişkenliğini, Hüseyin güzel erkek yüzünü, Kemal burjuva İstanbul delikanlılığını ve evini, güzel Canan da bana şekil verme işini üstlenmişti. Bunları heybeme alıp yürüdüm geleceğime.

Evren saatini bana göre ayarlamış, güneş bile sanki benim için doğuyordu. Bir gece Kemal'i odamda gizlice barındırdığım görevlilerce anlaşılmış ve ikimiz de kendimizi sabahın üçünde sokakta buluvermiştik. Bu saatte Kemal'in evine gitmek için ayçiçeği tarlalarının içinden yürümemiz gerekiyordu. Kafam karıştı. Bazı şeyleri netliğe kavuşturmak için yalnız kalıp düşünmeliydim. Kemal'in birkaç adım gerisinden yürüyerek düşüncelere daldım.

Gittiğim yol, yalnızca Kemal'in evine değil, aynı zamanda da geleceğime uzanıyordu. Ayçiçeklerinin arasından zorlanarak geçtiğim bu yolun sonunda beni ne bekliyordu, bilmiyordum.

Kemal'in evinde yaşamaya başladım. Burası gerçek bir evdi. Kırık dökük de olsa eşyaları olan, eprimiş bir halısı, birkaç sandalyesi ve yer yataklarıyla bildiğimiz öğrenci eviydi. En güzel yanı da erkeklerin bu evde kızlarla bir arada olabilmesiydi. Giyinmeyi, konuşmayı bilen erkeklerdi bu evde yaşayanlar. Onlarla kaynaşmak, onlar gibi olmak istiyordum.

İyi bir gezginin, gerçek bir gezginin heybesinde asla iyi bir planı yoktur...

Ve gitmek istediği, ulaşmak için can attığı bir hedefi de yoktur.

Gerçek bir gezgin için asıl hedef, gezmenin kendisidir.

Başarısız gönül ilişkilerim devam ediyordu. Sanırım yaşadığım yerin değişmesi, çevremde örnek alabileceğim insanların olması yeterli değildi. Öğreneceğim çok şey, yiyeceğim kırk fırın ekmek daha vardı.

Aslında başarısız olan sadece ben değildim. Hepimiz aynıydık, bizi sadece birbirimizin acıları ve başarısızlıkları avutuyordu. Bir arkadaşımızın bir kız tarafından nasıl terk edildiğini, sanki bir cinayeti anlatır gibi anlatırdık birbirimize. Kısık bir ses, karanlık bir ortam ve her an basılacakmış gibi, birbirimiz arasında bir göz parolası belirleyerek anlatırdık tüm bunları. Başka birinin felaketi, kendi felaketimizi unutturmasa da hafifletirdi.

Eğer yeni bir dünyada yaşamak istiyorsan, bambaşka bir hayatın parçası olmaksam amacın, değişimi istiyorsan, öncelikle bu değişimin parçası olman gerekir.

İlkönceleri çevremde aramıştım sorunun kaynağını, geldiğim küçük yerde tüm kadınlar, hatta tüm isteklerim gümüş bir tepside önüme sunulmuştu ama artık durum değişiyordu. Bu değişen duruma ya ayak uyduracaktım ya da arkama bakmadan küçük, kasvetli ama bana ait olan, savaşmış olduğum ve savaşı kazandığım taşra hayatına geri dönecektim. Bir esnaf olacak, belki iyi bir arabam olacak ama asla kendim olamayacaktım.

İnsanın yatağa girerken elbiselerini çıkarıp pijamalarını giymesi kadar kolay değildi eski alışkanlıklarından bir anda sıyrılması. Hele bu alışkanlıklar zevk veren, sizi hep öne çıkaran, sizi hiç yormadan önünüze gümüş bir tepside isteklerinizin tümünü sunan şeylerse. Artık taşrada değildim ve benim için her şey zordu. Çaba gerektiriyordu, hazır yemek devri bitmişti. Girdiğim küçük topluluklarda anlatılan şeylere içten gelen kahkahalarımınla gülüp katılırdım ama böyle şeyler bulup kendim de söyleyemediğim için onların yanında eziliyordum. Sanki bu dil benim bilip de konuştuğum bir dil değildi.

Ayrıca ne yaparsam yapayım, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bir topluluk içerisinde çok önemli bir konuyu tartışırken bile, yanı başımdan geçen bir dilber aklıma başımdan alıp giderdi. O andan sonra ne söz kalırdı ne konu artık.

İşte bu bendim.

HAYALCİLİK ÜZERİNE

Bazen şanssızlığımız fazla hayal kurmamız değildir.

Şanssızlığımız, en yakınımızda olanın beceriksizliğidir.

Don Kişot hayalciliğinden mi çekmiştir,

Yoksa yanındaki Sancho Panza'dan mı?

Biz işte bunu asla bilemeyeceğiz...

Kendi kendime dedim ki:

Bak çocuğum,

Eğer şu dışarıda gördüğün dünyada,

Hayatta kalmayı beceremeyeceksen eğer,

Kısa sürede kendine yeni bir dünya kursan iyi edersin.

Ya bu hayatı yaşayacaksın yani

Ya da kendine yaşanacak bir hayat kuracaksın...

Aklım başıma gelmeye başlamıştı. Ben dünyayı değiştiremiyorsam kendimi değiştirmekle işe başlamalıydım. Bazen insan fark etmiyor ama insanın gücü en zayıf yanı olabiliyor. Şu ana kadar kendimi hep çok güçlü, istediği her şeye sahip bir ergen olarak görmüştüm. Değişme ihtiyacı duymayışım benim en zayıf yanımdı. Ama artık değişme zamanı gelmişti, ben istesem de istemesem

de. Yeni evimizde işte bu düşünceler ışığında hem Kemal'e hem de Canan'a beni baştan yaratmalarını, taşra görüntümden kurtulup bir batılı gibi görünmemi sağlamalarını rica ettim.

Yatağa girmeden önce yeni alışkanlıklarımdan birisi de günlük tutmak olmuştu. Zaman zaman da olsa günlüğüme bir şeyler karalıyordum. Günlük tutan insanların kişiliği nasıldı acaba?

İçekapanık insanlar mı günlük tutar?

Asosyal olanlar mı?

Duygusal olanlar mı yoksa?

Yazma hevesi olanlar mı?

Günlük tutmazsam ölürüm diyenler mi? Hani yazmasa ölecek olanlar gibi.

Sahi, yazmasam ölürdüm diyenler, neden sadece günlük tutmuyorlar da ölümden kurtulmuyorlar? Bir de o yazdıklarını bize okutmak zorundalar mı? Yazsınlar ve ölümden kurtulsunlar. Beni neden işe karıştırıyorlar ki?

Yoksa kişinin kendisine yenilgisi midir günlük tutmak?

Yazmak bir zayıflık değil de nedir gerçekten?

Yoksa basit bir zevk mi?

İşte ilk notlarım...

GÜNCE – DOĞU-BATI

Melankolik bir yaşam kollarını açmış beni bekliyor. Sisyphos gibi her düşüşümüz, yeniden tırmanacağımız anlamına geliyor. Her düşüşümüz bir sonbahar yaprağı gibi, hüznü bir şekilde ayaklar altında çiğnenmek için yere inişimizi anlatıyor. Sararmış, güçsüz, ama hâlâ güzel.

Sanki yere düşmüyoruz da yüz yıllık bir yalnızlığın içine düşüyoruz. Yalnızlık dediğimiz ne ki, insanların en çok olduğu yer orası. O kadar insanın arasında yalnızlık. Kimse sesimi duymuyor sanki. Düşüyorum diyorum, yalnızlık diyorum, acı diyorum...

Beyler, güzel hanımlar, bir adam diyorum size, savrulup düşüyor, sararmış bir yaprak gibi diyorum size.

Birazdan hayatla tek soluk alıp verdiğim bağım olan camı da kapatacağım. Gözlerim sanki asfaltta düşüyor. Bir araba gelip duyarsızca üstünden geçiyor. Geriye ne bir damla gözyaşım kalıyor ne de bir damla kan. Aslında ezilip giden de gözüm değil, minnacık son umudum...

Artık yeni yaşantıyla ilgili yapmam gereken şeyler yerli yerine oturmaya başlamıştı. İlk etapta değişmem gerekiyordu. Yeni kendisiyle ilgili o kadar çok plan yapıp, kendince birçok senaryo yazıp, ertesini gün aynı yanlışı, bir daha asla yapmam dediğin şeyleri ıslarla sürdürmek galiba bana özel bir durum değildi. Bütün ergenlerin en önemli sorunu bu.

Genç demek,

Çok şey hayal edip, çok şey düşünüp,

Çok şey isteyip,

Hiçbir şey yapmamak demektir.

Erdal, ben ve Hüseyin İstanbul'a gitmeye karar verdik. Erdal, İstanbul'un varoş semtlerinden birinde oturuyordu. Benim için İstanbul'u görmek, herkesin olan bu şehrin havasını koklamak, oranın bir parçasıymışım gibi olmak demekti. İstanbul'a üçüncü veya dördüncü gelişimdi. Her gelişimde sanki ayrı bir semtte kalmak zorundaymışım gibi, bu kez de daha önce hiç gelmediğim bir semte gelmiştik. İstanbul benim için karmakarışık bir yerdi. Bu kez geldiğimiz yer Zeytinburnu'nun en kötü gecekondu bölgesiydi. Burası sanki yüzyıllar sonrasının bilimkurgu filmlerinde dünyanın yakılmış yıkılmış yerlerini anlatan bir film setiydi.

Bu fukara mahalleler, her yerde aynı aslında. İç içe geçmiş evler, iç içe geçmiş hayatlar. Küçücük derme çatma evler... Birbirlerinin felaketlerini de, mutluluklarını da hep beraber yaşayan gecekonducular. Ama büyük şehrin en çok kalabalık otobüslerini sevmiştim. Bir kadının etine temas etmek, kabaran pantolonun kadının kalçalarına sürtünmesi ve bunun çok doğal olması...

O gün bindiğimiz şehrin merkezlerinden birine giden otobüste başıma gelenler de böyleydi işte. Arkamda duran kadının (otobüse binerken uzun uzun bakmışım kadına) kalçası kalçama değiyordu. Bir durak sonra otobüs tamamen dolunca kalçalarımız tamamen birleşmiş oldu. Kadın yan gözle arkasına, bana baktı. Beni kendi kafasının içinde değerlendirdi. Çirkin, bakımsız, yaşlı olsam büyük ihtimalle yaygarayı koparacaktı. Bana bakıp, eli ayağı düzgün, genç bir çocuk görünce, kalçalarını biraz daha geriye itti. Cennet buydu işte. Büyük şehir bu. Bir durak sonra indiğinde ben de yıllarca geçmeyecek bir iz bırakıyordu. Arkasından, katıksız dişi bu olsa gerek diyorum. Artık içimde uyuyan hayvan uyanmış, nafakasını istiyor. Gece bu anı düşünüp düşünüp...

* * *

Gittiğim her anne babanın, her ailenin içinde, afakanlar basıyordu beni. Sinirlerim yerinden oynuyor, söyledikleri her şeye karşı muhalefet etmek zorunluluğu duyuyordum. İnsan kendi ailesinin dışındaki tüm aile ortamlarında bence benim hissettiğimi hissediyordur.

Aslında kendi ailesi için de aynı şeyleri daha hafif de olsa hissediyordur. Sadece bunu kendisine itiraf edemiyordur.

Bir ergenin en çok utandığı şey genellikle ailesi oluyor. Çünkü en çok kendinden utanıyor.

Bir ergenin ailesiyle yüzleşmesi, aslında kendisiyle yüzleşmesi demektir.

O günlerde yeni bir kız tanıdım; Sevgi. Eğer birazcık zamanı olsa, eğer dönüp bir kez gerçekten

gözlerimin içine baksa beni sevebilirdi, bundan emindim.

Bu kez Canan'dan yardım istedim. Canan en yakın arkadaşımıydı artık. Sürekli bizde kalıyordu. Kemal'in sevgilisi olmuştu. O anda Canan tarafından biçimlendirilmek için eğilip bükülen bir kil olmuşum.

Canan'ın gözlerine baktığımda onun da beni kendi ideali olan, rüyalarını süsleyen erkek biçimine sokmak için yanıp tutuştuğunu gördüm.

Artık savaşa hazırdım. Sevgi, aradığım kadındı. Ama ona gitmeden önce hazırlanmalıydım. Benim senede bir kere dişimi fırçaladığımı öğrense ne derdi acaba? Burada yeniden zaferler kazanacaksam onların kurallarına göre oynamam gerekiyordu. Artık onların başka kuralları olduğunu öğrenmişim en azından. O gece dişlerimi kanatırcasına fırçaladım. Ama henüz nasıl bir fırça, nasıl bir diş macunu almam gerektiğini bilmediğim için dişetlerimi parçalamışım.

Birkaç kez buluştuk Sevgi'yle. Kafelerde, kantinde... Canan sürekli taktikler veriyordu bana. Bir gün bir kavga oldu aramızda. Sevgi kısa etekle gelmiş ve benim gözüm onun eteğine ve ince çoraplı bacaklarına takılmıştı.

Sevgi kızardı. Bu onun rengi değildi. Birazdan büyük ihtimalle ağlayacaktı. Dudakları titriyordu. Bir de gözlerinden yaşlar akmaya başlarsa tam olacaktı.

Benim aşk dediğim, ruhumun bir an önce müsait bir yerde yatağa gireceği bir kadındı aslında.

"Senin bir ruhun yok" dedi Sevgi bana.

İnce çoraplarının arasından gözüme takılan sadece beyaz bir et parçasıydı belki de o anda benim için.

Belki bende ruh yoktu ama ya sen şimdi karşımda oturmuş, belki de bacaklarını biraz daha açan kadın, sen ne istiyorsun benden?

Benim ruhum, senin çıplak tenine değdiğinde avuçlarımdadır.

Ben avuçlarımda taşıyorum belki de ruhumu.

Evet, ruh diyorsun, hepiniz hayvansınız diyorsun ama sen ve bütün kadınlar ruhunuzdan önce çıplak bacaklarınızı gösteriyorsunuz bana.

Şimdi artık sesi de gözyaşları gibi ıslaktı.

Bazen lüzumundan çok hayvan olduğumu anlıyorum...

Ağzım mı karanlık, ağızımdan dökülen kelimeler mi bazen bilemiyorum...

Bir ilişkide girişken davranmanın fırsat kaçırmak olduğunu bir ergene asla anlatamazsınız.

Hadi anlattınız, o da anladı. Ama asla uygulatamazsınız.

Çok yanlışlar yapmışım evet ama bence dünyadaki en önemli hakkımız, yanlış yapabilme hakkımız değil midir? Yanlış yapmadan doğruyu nasıl bulabilir bir insan?

Erkek yaratılmış olmanın azabını çekiyordum. Erkek olmaya çalışmanın yükünü...

Çok fazla hayır cevabı almıştım kızlardan. İsimleri mi dediniz? Ne önemi var ki? Ben de hatırlamıyorum. Çünkü esas olan kızlar değil, bendim. Onlara bakışımı. Aslında onlar kız değil, erkekleri tahrik eden karşı cins yaratıklardı. Karşılıksız aşklarım çok şey öğretmişti bana. Kadınları yavaş yavaş tanıyordum.

Benim en büyük özgürlüklerimden birisi ya da özgür olmamı sağlayan şey bir eksikliğimdi aslında.

Hafızam o kadar zayıftı ki, birçok olumsuz şeyi çok çabuk unutuveriyordum. Her şeye yeniden başlama gücü veriyordu bu da bana.

Unutmak, sürekli yeniye bakmaktır; özgürlüktür.

ANIMSAMA DEĞİL UNUTMA ÇAĞINDAYDIM.

YAŞLILAR HATIRLAMAK, GENÇLER UNUTMAK İSTERLER...

GENÇLİK ÜZERİNE

Bir ağacı testere budar,

Yerine sağlıklı dallar ve meyveler çıksın diye...

Bir genci karşılıksız aşklar budar,

Daha büyük, daha sağlam aşklar yaşasın diye...

Kaybetmek, insanda değer kavramının güçlenmesini sağlar. Sürekli kazanan insanda değer kavramı yoktur. Onun için her şey değersizdir. Ben iyi bir kaybeden olmuştum sanırım. Tüm kayıplarımın ders almış, yepyeni formüller geliştirmeye başlamıştım.

YOL AYRIMI

Dört yol ağzında durmuşum. Yaşlıyım, hastayım. Yorulmuşum...

Nereden, neden, nasıl, niye, ne zaman geldiğimi, nereden, neden, nasıl, ne zaman gideceğimi bilmiyorum.

Hatırlamak gerekiyor, yaşadıklarımı. Galiba bu gerekli.

Sanki yolların nöbetçisiyim.

Ben kaldırıma uzanıp yıldız sayarım hemşerim. Gecedir ve mutlaka yıldız vardır bu şehirde. Bir dilim ekmeğim, içecek biraz da şarabım var galiba. Bakmam lazım...

Ve daha ilk kadehte, ben çocuk olur, ben şair olur, ben bu kentin iti olur, yalarım tüm sokaklarımı.

Anladım, ben intiharımı bu gecelerin, bu yıldızlı gecelerin.

İkinci Bölüm

Ateş her şeyi dener ve sınar...

EDİRNE

Selimiye'den ışık,

Meriç'ten su akardı

Şehrin göbeğine...

Enfes bir yaz sonuydu. Bir mevsimin bitişiyle titreyen, puslu ve sakin bir güneşin ışıttığı, ara ara esen rüzgârın insanın içindeki uyuma isteğini dağıttığı, sıcakla serin arası, Edirne'nin en güzel mevsiminden artakalan harika bir gündü.

Tüm kararsızlıklarımın sonunda üniversite şehrimde kalmış ve bu şehri kendi şehrim ilan etmişim. Bu uzun yaz tatilinde artık küçük taşra insanı olmadığımı anlamışım. Ben buraların çocuğuydum. Ben gelecektim, ben ütopyaydım. Yaz tatili bitince gerçek şehrimde kavuşmuşum.

Kendimi sokakların derin yalnızlıklarına bıraktım.

Ne geride bıraktığım "uyuşuk Doğu"yu, ne de önümde "genç bir kızın çılgınlığı ve nazıyla kendini bana sunan Batı"yı... Her şeyi unutmuşum. Tüm başarısızlıklarımı.

Unutmak özgürlük demektir... Unutmak sürekli geleceğe bakmanızı sağlar.

Beni ilgilendiren sadece önümde uzanan yeni hayattı. İlk iş olarak, hayalini kurduğum çevreye girmeli, herkesin beni kıskanacağı yeni hayatımı kurmalıydım. Dünya yüzündeki tüm güzellikleri istiyordum.

Hayat düşündüğünüz şeyi gerçekleştirdiğiniz ölçüde güzeldir.

Eğer geleceğe dair bir plan kuruyorsanız, hemen o işe başlamalısınız. Ama dikkat edin, bu iş altından kalkamayacağınız bir şeyse, bu size daha büyük bir yük olarak geri dönecektir.

Hayallerimin arasında, elbette şehrin en güzel kızlarıyla birlikte olmak da vardı. Kadınlar konusunda başarısız olsam da, yavaş yavaş kadınları anlamaya, onları tanımaya başlıyordum. Bazen yenilgi en iyi öğretmendir.

Ergen bir erkek için kadın demek, elde edilen kadının, diğer erkekler tarafından kıskanılması demektir. Ergen bir erkek için kadın, sadece bir ilk sevişmedir belki, o özlemle beklenen, hayali kurulan. Kiminle olduğunun pek önemi yoktur. Daha sonrasında ise erkek arkadaşlarına hava atmadan öteye geçmez.

Hayallerimin peşindeydim ve ne istediğimi gayet iyi biliyordum. Evimizdeki insanlar değişmişti, artık dört kişiydik. Bir de gelinimiz vardı: Canan. Kemal, Canan, Erdal ve ben. Kemal ilk istediği kadınla birlikte olmanın olumsuz yanlarını ömür boyu yaşayacaktı. Çünkü o ilk kadın bir ömür boyu yanınızda hep kalacak olandır. Kemal ve Canan bu deneyimi yaşayan kurbanlardı ve bunu bir ömür boyu yaşamak zorundaydılar.

Geçmişimiz nasıl sırtımızda bir yükse, geleceğimiz de aynı şekilde sırtımızda taşıdığımız bir yükür.

Ama biz bu yükleri sevmeyi bilirsek (yanlış olsa bile, çok ağır olsa bile) işte o zaman mutluluğu

yakalarız...

İlk günlerimiz belirli bir tekdüzelikle geçti. Evinizde bir kadınla yaşıyorsanız, dikkat etmeniz gereken bir sürü kurallar silsilesi var demektir. İşte bu bize göre değildi. Kurallar mı? Hepsi çöpe atılmak içindi. Ama henüz zaman vardı, daha çılgın, en çılgın olmaya. Korkmuyordum, yeni olan hiçbir şeyden korkmuyordum ama zamanı vardı. Gençlik her şeyin uç sınırına gidebilmeyi en büyük başarı olarak görür. Bu uçlara gidişte, gidişin derecesini, ergenin korku durumu belirler. Korkusu az, güveni fazla ise bu "uç"un sınırları açıktır. Ergenlikle kalmayıp, bunu hayat felsefesi haline getirenler de olacaktır ileride.

ROLLER ÜZERİNE

İyi oyuncular, senaryonun dışına çıkarlar, her defasında yeniden yazarlar senaryoyu. Ama kötü oyuncular her zaman senaryoya mahkûmdurlar, sadece verilen role uyurlar.

Korkak insanlar da böyledir işte, her zaman bir başkasına mahkûmdurlar... Asla yalnız kalamazlar.

Halbuki yalnızlık güçlü olmak demektir. Yalnızlık hayatı yeniden başlatmak demektir.

Ben, benim için yazılmış olan senaryoda oynamak istemiyordum. Çevremdeki insanların "istedikleri ben" olmayacaktım. Başrolünü oynadığım doğaçlama bir oyun istiyordum. Bu doğaçlama oyunda tüm replikleri kendim yazmak istiyordum. Bir adım sonrasının hesapsızlığını yaşamak istiyordum. Edirne'ye gelişimin ikinci yılıydı. Birinci yıldaki tüm başarısızlıklarımı unutmak ve artık hayatıma başarılar eklemek istiyordum. Zafer kazanmış bir komutan gibi, dağın tepesinden aşağıya, faniler dünyasına bakmak istiyordum. Yenilgilerimin nedenlerini arıyor, bunu ağırlıklı olarak acemiliğe, kadınları tanımayışıma ve doğudan gelmeme bağlıyordum. Kısmen de haklıydım.

Bu arada yeni evimiz fazla heyecan barındırmasa da, farklı açıdan yeni bir durum içeriyordu. Gerçekten bizim diyebileceğimiz, kendimize ait bir ev olmasıydı bu da. Kendime ait bir odam olmuştu. Bu benim hayatım için, en az kadınlar ve şehirler kadar önemli yeni bir olguydu. İnsan odasını sevdiği kadar sever dünyayı. Yaşadığın şehri sevmek, yaşadığın evi sevmek, odanı sevmek önemlidir. Hele bir de sevdiğin şeyin değerini artırmak için çaba sarf edersen, ona emek verirsen daha da güzel olur her şey. İlk iş olarak kendime bir divan aldım. Yer yatağından kurtulmuştum. Bir çalışma masası, bir sandalye, kitaplık ve çalışma lambası aldım akabinde. Belki de hiç kullanmayacağım bu masa lambasını aldığım an, hayatımın unutulmaz bir anıydı. Bazı eşyalar hiç kullanılmasa da, varlığı sana bir renk, bir güven katar. Sanki o orada olmazsa sen eksik kalacakmışsın gibi gelir.

Yaşadığım evi, yaşadığım şehri, yaşadığım hayatı öğrenmeye başlıyordum.

YAŞADIĞIMIZ YER ÜZERİNE

Bil.

Yaşadığın yeri bil.

Yaşadığın insanların dilini,

Yaşadığın yerin iklimini, bitkilerini, hayvanlarını, kurtlarını, böceklerini...

Bil...

Yaşadığım yerde, erkekler kadınlarını nasıl okşar, kadınlar erkeklerini nasıl karşılar...

Bil.

Yaşadığım yeri bil.

Sokaklarımı, merdivenlerini, çatılarımı öğren. Gökyüzünü bil... Kaybolunca yolunu soracağım yıldızlarımı bil. Yaşadığım yerde insanlar nasıl doğar, nasıl ölür, bir çocuk annesine nasıl sarılır, bir baba oğlunu nasıl sırtında taşır bil...

Yaşadığım yeri bil...

Aşkларımı bil, acılarımı bil.

Yaşadığım yeri bilmek için önce kendini bil...

Kısa sürede yaşadığım şehir, yaşadığım ev ve odamla barışık hale geldim. Sokağa çıktığımda kendimi daha güvende hissediyordum. Bastığım kaldırımlar bana aitti artık. Yüzümde ise hâlâ hiçbir kadını seçmemiş ve hiçbir kadın tarafından seçilmemiş olmanın hüznü vardı. Derin, bıçakla kazısan çıkmayacak bir hüznüdü bu.

Hiç seçmemiş bir erkek yüzü ile

Hiç seçilmemiş bir kadının yüzündeki acı kadar

Hiçbir şey daha fazla hüznü değil.

Gözlerim sürekli olarak çevreyi tarıyor, kendimden üstün gördüğüm, benim elde etmek isteyip de edemediğim şeylere sahip olan insanlara bakıyordum. Bir çocuk gibi onları taklit etmeye hazırlanıyordum. Yeter ki sonunda kazanayım. Aslında yoğun bir korkunun ifadesi de olabilirdi bu.

Çocukların büyükleri taklit etmelerinin bir sebebi de, korkularındır.

Korkan insan taklit etmeyi sever.

Erdal ve Hüseyin'le yürüyoruz. Hüseyin güzel yüzüne masumluluğu da eklemiş gelmişti bu sene. Hâlâ yurttaki kalıyordu. Büyük ihtimalle okulu yurttaki bitirecekti.

Erdal ise hâlâ varoş çocuğuydu; bıçkın ve haylaz. Gözü ucuz, sigortasız fabrika kızlarında kalmış. Aynı evde yaşıyorduk artık. Evde de varoşluğunu sürdürüyor Erdal. Onu daha ne kadar taşıyım bilmiyordum.

Derslerden de çok uzaklaşmıştım. İlk yılı yine eski bilgilerimizle kör topal halletmiştik. İlk girmediğim sınav geçen senenin sonuna doğru kimya sınavıydı. Başlangıcı yaptıktan sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. İnsan o nankör soruyu bir kez sorduğunda tüm hayatı altüst olabiliyor. Ne işim var burada, bu bölümde? Bu okulu bitirsem ne olacak, bu dersler, sınıf geçmekten başka bana ne verebilir? Okul yolunda ayaklarım geri geri gidiyordu. Hayat okulu daha cazip geliyordu bana.

Okulun karşısında bulunan kafede okulun en "saygın" tiplerini görürdüm. Sürekli oyun oynarlardı.

Yanımda yürüyen Erdal'la Hüseyin'e onların ne oynadıklarını sordum. Onlar benden de cahil, oyun mu oynuyorlar diye sordum. Kumar oynuyorlardı, bundan emindim. Oynayanlar arasında okulun en güzel kızını gördüm. Ahhhh! Müjgân... Yanındaki zengin ama bir o kadar da yontulmamış hayvan adama gözüm ilişti. Bu adamlar ne demeye böyle ateş parçası kadınlarla sevgili olurlar anlamam. Doğuştan kör olan bir insanın dünyanın en güzel tablosunu odasına hapsetmesiyle aynı anlamı taşımaz mı bu?

Güzellikten anlamayan, güzelliğe değer vermeyen adamlar için, bu ateş parçası kadınlar sadece yanında taşıyacağı herhangi bir süs eşyasından farksızdır. Müjgân'ın sevgilisi olan bu kaba görünüşlü, sadece para harcamayı seven, yanındaki ateş parçasının varlığından en ufak gurur duymayan bu adam, daha ilk gördüğümde bende tiksinti yaratmıştı. Tabii ki aynı zamanda da korkunç bir kıskançlık.

Bir ergen için önce onlara benzemek önemlidir. Onlar gibi olmak, onları taklit etmek.

Sonra onlardan ayrı taraflarını öne çıkarmak önemli olur.

Ayrı olmak, biricik olmak. Yürüyüşünün bile ayrı olması, bakışının bile...

Sonra tekrar herkes gibi olmak istersin.

Onlara karışmak, sürüden ayrılmamak. Onların içinde erimek istersin.

İşte buna insanın bir ergen olarak evrimi diyoruz.

En güzel ilişki eşit ilişkidir, ya da eşitler arası ilişkidir. Bunu atalarımızın deyişiyle ifade edecek olursak: "Davul bile dengi dengine çalar." Ama bizim eşit ilişki arayacak zamanımız veya sabrımız kalmamıştı. Artık yanımda Kemal de yoktu. O, hayata hep erken başlayan oldu. Bir ergen için dönülemeyecek tek hata hayata erken başlamaktır. Kemal bu durumu tüm hayatı boyunca omzunda bir yük olarak taşıyacaktı.

Her insanın su kadar, hava kadar, yanında taşıyacağı bir onaylayıcıya ihtiyacı vardır. Güzel bir kızın yanında dolaşan çirkin bir kız gibi. Çirkin kızın görevi, güzel kızın güzelliğine vurgu yapmak, bu güzelliği daha görünür hale getirmektir. Erdal ve Hüseyin de yanımda beni onaylamak için vardılar.

Toplumun en alt kademesindeki bir insan bile, yanında taşıyacağı bir onaylayıcı arar. Bir topal körü, kör bir aptalı... Hiçbir şey bulamıyorsa evdeki karısını, evdeki kadın da çocuklarını bunun için kullanır.

YAĞCILIK ÜZERİNE

En basit ilişkilerimizde bile, karşımızdakini övmemiz, zaman zaman onun gururunu okşamamız gerekir. Bu çok da kötü bir şey değildir aslında, hayatın devamı için gereklidir. Abartılmadığı sürece. Nasıl ki, araba motorunun sağlıklı çalışması için motor yağı gerekiyorsa öyle işte...

Biz sadece kadın arıyorduk. Daha kolay kadın bulmak için konum olarak sizden daha aşağıda yer alanlara gideceksiniz. Bu daha fakir olabilir, daha düşük bölümlerde okuyabilir, ya da daha çirkin olabilir. Biz de fakülteliler olarak, meslek yüksekokulunun yolunu tuttuk. Bir kadın bedeninde erimek istiyorduk... Kim olduğunun veya güzel olup olmamasının hiç önemi yoktu. Kısa bir süre sonra nihayet amacıma ulaştım. İlk kez bir kadın bedeniyle tanıştım. Elbette taşrada da sevgililerim

oluyordu. Hatta orada birçok kız benimle çıkmak istiyordu. Ama taşrada bir el tutmak bile bazen aylar sürebiliyordu, devamı ise zaten mümkün bile değildi.

Bal bulmuş yabanarıları gibi, kızların üzerine atlıyorduk.

Ama onlar henüz olmamış çiçeklerdi ve bal yapmayı henüz bilmiyorlardı...

Sokaklarda, okulda, diğer bölümlerde bal arıyorduk. Ama çiçekler için de durum farklı değildi. Onlar da bal yapacak malzemeyi üretmeyi henüz bilmiyorlardı. Akşam olup odama girdiğimde, yatağıma uzanır, uzun hayaller kurardım. O kadar uzundu ki hayallerim, uzun metrajlı bir filmi aratmazdı. Hayallerimde en korktuğum şey zengin olmaktı. Zengin olursam eğer, bir kadın beni param için mi seçti, yoksa gerçekten mi seçti ayırt edemezdim. Gerçekten sen olduğun için seçilmemek kadar acı vermez hiçbir şey.

İnsan en çok neyin eksikliğini çekiyorsa, en çok o şeyin hayalini kurar.

Hayallerimiz hep kadın oldu...

Yeni bir ben olmak istiyordum. Kemal'le Canan'dan beni baştan yaratmalarını istedim. Cebime parayı koyup birlikte alışverişe çıktık. Beni onlar giydireceklerdi. Yeni bir ben olmanın, dışarıdan görünen "ben"i değiştirmek olduğunu zannediyordum. Halbuki dışımız o kadar içimizi yansıtır ki, ne giyersek giyelim, ne kadar süslenirsek süslenelim, içimizdeki kişiden kurtulamayız. Fakir bir insanı düşünün; fakirliğinin vücuduna oyduğu izleri hiçbir şey temizleyemez. Sabunun inadı kirin inadına yenik düşer. Bu izler çok inatçıdır. Dışarıdan görünenin güzelliği için içerideki kişinin gerçekten kendisini zengin hissetmesi gerekir. Belki bir süre daha ne giyersem giyeyim içimdeki taşralı "ben"i silemeyecektim. Gölgesi yüzüme düşecekti.

Canan, yaşadığı mekân kadar, aklından geçenleri de süslemeyi sever ve bilirdi. Ama Canan bu düşünceleri sadece süsleyip sokağa atanlardan değildi, süslediği düşüncelerin yaşamasını da isterdi. Ben Canan'ın yeni düşüncesiydim, yeni mekânıydım. Benim başarılı olmam, Canan'ın düşüncesinin başarılı olması demekti.

Çalışmalarım meyvesini verdi. Birini buldum sonunda. Kim olduğunun bir önemi yoktu. Bir kadındı işte. Bir ergen kız bulmuştum ve benim olacaktı. Benim de bir kadını vardı artık. Meslek yüksekokulundandı. Güzel miydi çirkin mi, zeki miydi aptal mı? Ne önemi vardı ki?

İlk kadını Meriç kenarında bir söğütlükte buldum. Söğüt dalları kaplamıştı her yeri... Önce ellerimiz buluştu, sonra gözlerimizi buluşturduk, bir kadının ılık memelerinin hem sert hem de yumuşak yalnızlığında buldum kendimi. Yalnızlaştım iki meme arasında, ıssızlaştım, uzun yıllardır arayıp, ansızın aradığı o ülke karşısına çıkıveren bir kâşif gibi, gerçekliğine inanamadan bakakaldım ona. Titrek bir mum ışığından daha kuvvetsizdi kollarım şimdi. Dokunmanın esrikliğine battım. Bu muydu on sekiz yıldır aradığım? Bu muydu peşinde bütün hayallerimi ertelediğim. İki meme mi?

Âşık olmadığınız bir kadınla beraberseniz, hemen kaçmak istersiniz sevişmenin sonunda. Benim de öyle oldu. Memelerden kopunca, oradan kaçmak istedim hemen. İçimde biraz önce titreyen nefesimin yerini burukluk almıştı. Oradan hızla kaçtım. Dünyada ergenlerden daha acımasız tek bir varlık vardır: Çocuklar.

ERGENLİK VE HATALARIMIZ ÜZERİNE

İnsanoğlu diğer canlılardan farklı olarak, hem "o an"ı yaşar, hem de "o an"ı yaşarken, yaşadığı "o an"a dışarıdan bir gözlemci gibi bakabilir. Hatta bazen bununla da kalmaz, dışarıdan bakarken, "o an"la ilgili yorum bile yapabilir.

Ergenler için ise durum biraz farklıdır.

Ergen için "o an" hep yanlış yapılan andır. İleride sık sık geriye dönüp baktığında, "o an"la ilgili olarak, hep keşke öyle değil de şöyle yapsaydım diyecektir. En çok da şunu söyleyecektir: "Çok acele etmeseydim keşke, bekleseydim, sabırsızca davranmasaydım..." Neden şöyle yapmadım da böyle yaptım dediği andır "o an" hep.

Şimdi bizler de sık sık geçmişe dönüp, "o an" orada eğer o kelimeyi değil de şu kelimeyi söyleseydim o kız benim sevgilimdi deriz. Eğer "o an" onu değil de şunu seçseydim hayatım tamamen değişirdi deriz. Bir soruyu daha doğru yapsaydım, o bir soru fazla doğruyu yapmak için şu konuya da bakmış olsaydım... Bu devam eder gider.

Sanki geriye dönsek aynı hataları aynı şekilde yapmayacakmışız gibi.

Meriç'in kenarında Erdal, Hüseyin ve ben oturmuş batmakta olan buz gibi ve kıpkızıl güneşe bakıyorduk. Edirne başkentken bu köprü'nün üzerinde güneşin batışını izlermiş padişahlar. Bir anda kendimizi padişah gibi hissettik. Dün söğütlükte olanları bire bin katarak anlatıyordum. İkisinin de ağızlarının suyu akıyordu. Dün yaşadıklarım'dan daha çok zevk veriyordu bu ikisinin hayran hayran bana bakmaları. Yürüyerek önce şehir merkezine gittik, oradan da evimize. Eminim kapıda yine o ihtiyar kadınla karşılaşacağım. Bilerek bekliyor diyeceğim. Yakıştıramıyorum ama bu kadar da tesadüf olamaz ki. Yine pis gözleriyle bize bakacak, yine içinden bizim için neler uyduracak neler? Yaşayamadığı, bir daha yaşayamayacağı tüm zevkler için tüm kinini üzerimize kusacak. Zaten ihtiyarlar, özellikle de ihtiyar kadınlar, kimin için namuslu der ki? Onlar için herkes baş belası, aptal ve namussuzdur.

İhtiyarlar zamana yenilmişliklerinin acısını her şeyden ve herkesten almaya çalışırlar.

O yüzden hırçındırlar.

O yüzden hiç tahammülleri yoktur ve tamamen kendilerine dönüktürler.

Çünkü onlar için zaman bitmiştir...

Gece yatmadan önce günlük tutmaya devam ediyordum. Ama asla kendimi yazamıyordum.

GÜNCE – YALNIZLIK

Islık sesi gibi bir yalnızlık, havada dünden asılı kalmış sanki. Yarın yine burada olacak, sonra da. Yoksa hep mi burada asılı kalacak?

Öyle derin bir çukur ki gerisinde bıraktığı, kaybolabilirsin. Tüm umutlar ellerinin arasından akıp giden bir su gibi. Düştükçe binlerce parçaya ayrılan.

Sabah olmak üzere. Henüz hiçbir aydınlık belirtisi yok ama bunu hissediyorum. Biliyorum. Gözlerim her şeye kapalı. Niyeler birikmiş dilimde. Cevaplar âciz. Solucanlaşmış bir yaşam kapımı tokmaktıyor.

Kaygı nehrinde kırılmış tekne. Kendime bile kapalı artık gözlerim.

Sabah olsa artık.

Kendi içime gönderdiğim bir çığlık bu.

Sabah olmalı... Sabah olmalı...

Mutluluk diye sanki hep aynı anıları süsleyip önüme sürüyorlar. Hükmü yok diyorum bütün bunların. Mutluluk kendi başına gelir, kimseye ihtiyaç duymaz. Odamı siyaha boyamak istiyorum, sürekli bir karanlık.

Sıkıldım artık, bir yeniye daha gücüm yok. Damarlarımdan fışkırıyor isyan. Tükeniyorum.

Soğuğu seçmişim ben, sıcak bir beden yabancı kalır bu tene, terletir beni.

Şu sabah artık olsa...

Bir insan kendisini yazamıyorsa hiçbir şey yazamaz. En derin yerimiz kendi içimiz değil mi?

Yine buluşuyoruz, yine birlikte oluyoruz, her gün, belki bugün daha aşağılara ineriz hevesi, biraz daha ileri, biraz daha ileri, haz ırmakları altımızdan akıyor. Ama her ayrılışta sanki içimden bir şeyler kopuyor. Eminim bir süre sonra buna da alışacağım. Hırsız ilk hırsızlığında pişmanlık duyar, ikincisinde daha az... Üçüncüsünde haklı olduğunu düşünmeye başlar, en sonunda da yaptığıının iyi bir şey olduğunu iddia eder ve öyle yaşar. Ben de böyle olacaktım, biliyorum.

ERKEKLER ÜZERİNE

Tartışmasız bütün erkekler hayvandır. İçgüdüleriyle yaşarlar.

İçgüdüleriyle yaşadıkları için, hiçbir şeye tam olarak bağlanamazlar...

Erkekler bütün kadınları aynı anda isteyebilirler,

Bu onların tüm kadınları istemesinden değil, iktidarı istemelerinden kaynaklıdır.

Her buluşmada onu eve davet ediyor ama bir türlü sonuca ulaşamıyordum. Ev kutsaldı, evde bir kadınla olmak hayal edebileceğim en yüce durumdu. Buluşmalarımız topu topu bir haftada kısır döngüye dönmüştü. Sevişiyor gibi yapmak artık beni tatmin etmiyordu. Hatta her buluşma sonunda bıkkın bir şekilde ayrılıyor, bir daha bu kızla görüşmeyeceğimi söylüyordum. Ama yeni birisini bulamadıkça onun kollarından ayrılamazdım.

HAZLAR ÜZERİNE

Yaşadığınız haz eğer sadece tutkularınızı doyuruyorsa, tutkularınıza merhem oluyorsa, bu size mutluluk değil, hazzın bitiminde mutsuzluk ve tükenmişlik verecektir.

Haz ancak tutkularınızı tamamlıyorsa, bitiminde size mutluluk verir.

Bir süre daha devam etti ilişkimiz. Elbette aradığının bu olmadığını biliyordum. Şehirdeki tüm kadınları istiyordum, en iyileri, en ünlüleri, en ulaşılmaz olanları. Herkesin en çok istediği kadınları. Artık Hüseyin, ben ve Erdal bütün gün kafe kafe gezip, şehrin daha gizli yerlerini keşfediyor, nerede neler bulunacağını öğreniyorduk. Bu arada evimizdeki kader birliğimiz de sona doğru yaklaşıyordu. Başka bir kapıya, başka bir yolculuğa çıkabilecek, daha yükseklere uçabilecek kanatlar edinmiştim artık. Benim için bir sıçrama gerekiyordu. Hayat bazen tesadüfler sunar size. Aslında bu tesadüf müdür? Yoksa siz zaten ona hazırlandığınız, onu beklediğiniz için mi karşınıza gelir? İşte bu şüphelidir.

Bir akşam evde otururken artık birbirimizden ayrılmamız gerektiği, farklı hayatlara doğru yelken açmakta olduğumuzu söylüyorduk karşılıklı olarak. Kemal'le Canan kendileri gibi ciddi ilişki yaşayan yeni bir çiftle oturmak istiyorlardı. Evcilik oyununa yeni karakterler katmaktı arzuları. Bir genç için en tehlikeli şey, çok erken yaşta evcilik oynamaktır. Biz ise evcilik oynamak değil, hayatın çamuruna bulaşmak istiyorduk.

Zaman zaman ne kadar karşı gelsek de, yanlış olduğunu bilsek de, o yanlış yine de yaparız.

Yapmaktan başka çaremiz yoktur.

O küçük okul çocuğu gözüyle baktığımda, içimdeki suçluluk duygusundan zerre kadar bir şey kalmıyor.

Oraya gitmekten, onu yapmaktan başka çarem yoktu sanki.

Bir sonraki akşam, Kemal'le Canan evcilik oynayacak arkadaşlarını bulmuşlardı. Bizim sınıftan bir kızla birlikte olmaya başlayan dördüncü sınıftan bir çocuk yeni evcilik kahramanları olmak istiyorlardı. Dördüncü sınıftaki çocuğun benim aradığım çamurla ilişkisi olmasa da, kendi çevresindeki insanlar tam da bizim aradığımız kirlilikte insanlardı.

"Bizim Mustafalar ev arkadaşı arıyor" dedi. Mustafa dördüncü sınıftan bir çocuktur. Çevrede kavgacı kimliğiyle tanınırdı. O ve evde kalan diğer iki kişi dördüncü sınıftaydı. Ben hiç duraklamadan yarın oraya taşınabileceğimi söyledim. Bir sonraki gün tanıştık. Mustafa bana eşyalarımı akşama eve bırakabileceğimi söyledi.

Bu arada biz sadece kızlarla ilgilenmiyorduk, bizi ne kadar çamura batıracak ilişki varsa hepsini arıyorduk, buluyorduk da; kavga, içki, gece âlemleri. Hafiften şehir efsanesine dönüşmüş kavgalarımız da oluyordu. Bir gün Edirne'nin yerlileriyle bir kız yüzünden atışmayla başlayan olay büyümüşü. Başka bir gün içki ortamında yine Edirne'nin en belalı adamıyla bıçaklı bir kavga olmuş, yaralanmalar yaşanmıştı. Hayatımda ilk defa nezaretle tanışmış, karşı taraf şikâyetçi olmayınca içerden çıkmıştım. Aslında istemeden de olsa benim elimdeki bıçak adamın boynuna gitmiş, ölümcül olabilecek bir yara açılmıştı. Şehirde benim en belalı tipin boynunu kestiğim dedikodusu çıkmış, ben de bununla büyük bir prim yapmıştım.

İnsanlar vardır, bataklıktan geçerler ve üzerlerinde hiç kir olmaz...

Kirlenmek, insanın kendi içindedir... Ancak kirlenmek isteyen insan kirlenir...

O kadar çabuk sinirlenirdi ki Mustafa, insana iki dakika içinde düşman kesilebilirdi. Evi hem dağınık hem de değildi. Kendine has bir dağınıklığı vardı. Dağınık diyemezsiniz, düzenli de değil.

Öfkesi insafsızdı, temyizi asla yoktu. Öfkesinden bir dakika sonra dünyanın en yumuşak insanı olur, bir çocuk kadar saf ve dokunsan ağlayacak hale gelirdi. Mustafa'nın kocaman katil suratu, gözyaşlarını görülmemiş bir felakete dönüştürürdü. Nasıl sokakta karşılaştığımız ayakları çıplak çocuk içimizde derin bir yara açarsa, Mustafa'nın ağlaması da normal bir insanın ağlamasından iki kat fazla etki yaratırdı.

Bakışları kişiliğini tam olarak yansıtırdı. İki türlü bakardı; cennet ve cehennem gibi. Cennet ve cehennem vardı bakışlarında...

Mustafa'nın tek korktuğu şey kaderiydi. O kaderinden, en belalı düşmanından bile daha fazla korkardı.

Seni en çok, kendi kaderin korkutur.

Kader dediğınse,

Senin korktuğın şeydir zaten...

Eşyalarımı Mustafa'nın verdiği anahtarla eve bırakmıştım. Bir öğrencinin ne kadar eşyası olursa o kadar eşyam vardı. Bir yatak takımı, bir masa, gardırop, sandalye, giysiler. Elbette bir de çalışma lambası. Bazı eşyalar hep özeldir, sebebini bilmesek de. Akşam olmuş yeni evime, yeni çevreme doğru yol alıyordum. Mustafa ve evin henüz tanımadığım diğer iki elemanı yolumu çevirdi.

"Bırak şimdi eve gitmeyi, bizimle gel, kavga var" dediler.

Canım hiç kavga etmek istememesine rağmen, bir taraftan da yeni girdiğim bu çevrede kendimi şimdiden göstereceğim bir neden çıktı diye oldukça sevinmişim. Kavgaya gittik. Biz belki 15 kişi vardık. Eh diyordum, döveceğimiz adamlar olsa olsa 5-10 kişidir, hemen hallederiz. Dayak atacağımız nasıl olsa garantiye alınmış olduğu için rahat rahat kavga edebilirim diye düşündüm. İnsan cesaretinde bile güvence arıyor. Risksiz kavgaları seviyordum. Bazı insanların ruhunda kavga etmek vardır, benim yoktu. Ama bazı şeyler zorunluluktur. Bize erkek olmak böyle öğretilmişti.

Yeni yeni tanıdığım hayatın karşılaştığım her yeni yüzünde en iyi öğrendiğim kural şu oldu: Eğer bilmediğim bir oyun oynuyorsam ve bu benim ilk deneyimimse, ilk hamleyi daima rakibime bırakırım.

Bu kural binlerce kez işime yarayacaktı, şimdi ve sonrasında da.

Bu kural bana ayrıca başka bir şey daha kazandırdı, iyi bir gözlemci olmamı. İlk hamleyi beklerken, rakibin hakkında bir yılda öğrenebileceğin şeyi bir anda görebiliyorsun.

Kavga başladı, karşıımızdaki grup 20-25 kişi çıktı. Ben geride kaldım. Dayak yemek istemiyordum. Korkuyordum. İlk gün dayak yemek savaşı baştan kaybetmek demek olacaktı. O gece Mustafa'nın gözündeki kıvılcımı gördüm. Mustafa bize neredeyse hiç kavga etme şansı vermeden önüne geleni tepelemeye başladı. Kavga kısa sürede bitti. Bense hadi kavgaya gidelim dendiğinde tereddütsüz kabul ettiğim için, istediğim prestijin sahibi olmuşum. O gece içimdeki gururla uyudum yeni evimde. Birileriyle birlikte olmak, bir grubun üyesi olmak istiyordum. Olmuşum da.

AİDİYETLER ÜZERİNE

Bir işin içinde olmanız, kendinizi bir grubun, bir ekibin, bir ailenin, bir mahallenin, bir köy derneğinin içinde hissetmeniz, oraların bir parçası olmanız, sizi birçok bunalımdan kurtaracaktır. Aidiyetleriniz savaşta olduğu gibi sizin topluca hiç düşünmeden ölüme gitmenizi sağlayabilir.

Sadece küçük bir sorun oluyor,

Birazcık kendiniz olamyorsunuz o kadar.

Yeni evimiz, yeni mahallemiz, yeni arkadaşlarımız bambaşkaıydı. Evimiz şehrin eski mahallelerinden birindeydi.

Dar dış kapıdan girilip, uzun karanlık koridorun sonunda evin kapısına ulaşılıyordu. Ya da hiç bu ön tarafı kullanmayıp arka bahçe duvarından atlayıp, sürekli açık olan salon penceresinden girebilirdiniz. Bu ev hep öğrenci evi olmuştu. Bu açık pencereyi neredeyse şehrin tüm hayta öğrenci takımı bilirdi. Öyle ki bazı sabahlar uykudan gözlerimizi açtığımızda yanımızda hiç tanımadığımız biriyle uyanma olasılığımız oldukça yüksekti. Burası gece içmiş, gidecek yeri olmayan hayta takımının sığınma eviymiş hep.

Bu evin içine güneş ışığı neredeyse hiç girmez, sanki girme ihtiyacı da duymazdı. Evin içinde, sabah, öğle, ikindi belli olmazdı. Bu ev de bizim gibi zamansızdı. Evin havası ise, mutfakta siyah, odada esmer, salonda loştu.

Evde yaşayanlardan birisi İsmail'di. O da makine bölümü dördüncü sınıf öğrencisiydi. Mustafa'nın sınıf arkadaşıydı, dört senedir birlikte kalıyorlardı. Evin diğer kişisi ise aynı sınıfın ineklerinden biriydi. Zaten kısa süre sonra evden ayrılmak zorunda kalacaktı. Onun yerine gelenler evin ahengine daha uyumlu kişiler olacaktı.

İsmail başlı başına kendine münhasır bir tipti. Mustafa'dan çok korkardı. Onun gölgesinin odaya girmesi bile İsmail için toparlanmak anlamına geliyordu. İlk günler beni en çok yadırgatan şey bu oldu. Bir insan başka birinden neden bu kadar korkar? Sonra sonra anladım ki İsmail doktordan korkar, korka korka gittiği doktordan daha çok doktorun yazacağı ilaçtan korkar, sokaktan korkar, evden korkar... İsmail korkmak için hep bir sebep bulan adamdır.

KORKU ÜZERİNE

Başka insanlara güvenin bittiği yerde korkular başlar.

Korkularımız yüzünden, eylemlerimizin ve seçimlerimizin sorumluluğunu kabullenmeme alışkanlığımızı ediniriz. Sonra bütün başımıza gelenleri, dış etkenlere bağlama yönüne kayarız. Artık biz hiçbir şeyden sorumlu değilizdir. Hep başkaları yapmıştır.

Dışarıdaki hayat mükemmel ilerliyordu. Yeni çevre, yeni insanlar... Kaba insanlar, bıçkın delikanlılar, okuldaki her çocuğun olmak istediği ama cesaret edemediği insanlar; kumar, içki, gece hayatı, kadınlar... Birlikte olduğum kızlar oluyordu ama gerçekten kadın nedir bilmiyordum. Yaşadığımız mahallenin iyi evlerinden birisinde sürekli bir kadın görüyordum. Kocasını da. İnsan hislerle donatılmış bir yaratık. Her şeyi hissediyoruz aslında. Kapısının önünden geçerken içeriden gelen koku bile beni hayallere sürüklüyor, gerçek bir kadın özlemiyle tutuşturuyordu.

Hepimiz kandırılmaya hazırдық, yeter ki inanabileceğimiz kadar açık bir kapı olsun. O kapıdan girmeye teşneydik. Üstelik hepimizin buna ihtiyacı vardı. Hepimizin biraz rezalete, ama öldürmeyecek bir rezalete, beynimizi gerçeklik denizinden kurtarmak için dedikoduya ve iyi düşünülmüş yalanlara ihtiyacı vardı. Düzenbazlığa tamamen kapısını penceresini kapatan insanın yaşama şansı yoktur, olsa bile bu ağırlığın altından kalkacak akıl sağlığı yoktur.

Sürekli içiyordum. Ama içkiyi sevdiğim söylenemezdi. Hâlâ ilk günkü acılığı hissediyordum. Ama benim için değerliydi. Tadı bakımından olmasa da, kurdurduğu ilişkiler bakımından, erkekler dünyasına girmeme yardımcı olması bakımından, onlar içinde bana kazandırdığı yer bakımından önemliydi. Genellikle içtikten sonra gecenin artakalan zamanında geriye dönüp baktığımda konuşmalarımı hatırlamaktan çok tek bir kelimeyi sürekli tekrarladığımı görüyordum. Ben, ben, ben...

Bildiğim en güzel şiir buydu sanki.

Galiba hâlâ erkek olmaya çabalıyordum...

ERKEKLERİN ÖMRÜNÜN BÜYÜK KISMI ERKEK OLMAYA ÇABALAMAKLA GEÇER...

Eve genellikle gece vakti, hatta sabaha karşı gidiyorduk. Öncelikle okulun oralardaki kafelerde küçük küçük kumar oynuyor, oradan bara veya diskoya gidiyor, eğer bir kız bulabilmişsek onunla eve düşüyorduk. Bulamadığımız gecelerde ise, birbirimizin en zayıf noktalarıyla alaylar ediyorduk. Sanki biri zor durumda kalırsa biz büyüyor, yükselme çıkıyorduk.

Mahallenin bakkalında karşılaştık ilk kez Seher'le. Mahallemizin en güzel evinde oturan en güzel kadınla. Yanında oğlu vardı. Seher bakmayı bilen kadınlardanı. Seher bir kadın gibi bakıyordu, bir ergen kız gibi korkak ve ürkek değil, bir kadın gibi isteyerek bakıyordu.

Bazen yapmanız gereken sadece cesaret etmektir. Seher'e bir erkek gibi baktım galiba. Belki de hayatımda ilk defa bir erkek gibi baktım.

Herkesin bir hatası vardır. Var olacaktır.

Ben ise o hatayı değil, insanların o hatayı işleyiş biçimini severim.

Yine o tür gecelerden birinin sonunda ki bu genellikle gün ışıdığı zaman olurdu, eski Londra asfaltı üzerinde sabahlara kadar açık olan çorbacıda çorbalarımızı içiyorduk. Bu çorbacıların müşterileri, Edirne'den transit geçen Almancılar olurlardı. "Son bir kez memleket çorbası içelim abi" diyen Almancılar.

O gece yine kadınsız ama geç bir saatte eve dönerken sokağa girdiğimizde bizim sabahçı delimizi gördük. Sabahçılık hiçbir deliye yakışmaz oysaki. Uzun kara bir pardösü vardı üzerinde. Herhalde gececi olduğunu gösteren bir kıyafetti bu. Kara pardösüsüne sanki yıldızlar yapışmış olan, sürekli tenhada yürüyen bir deli. Onu gördüğümde bende tenhalığı çağrıştıran bir deli. Bu tenhalık onun deli yüzüne şahsi bir güzellik katardı. Kelimesiz bağırır, gözleriyle söverdi. Bizim delimizdi. Gecenin tenhalığı olan deli. Ve ilk defa tenhalığın bu kadar güzel olduğunu bu deli yüzde fark etmişim. Bazı fark edişler insanın içine sadece bir kez girerler ve çıkmazlar. Hep tenhalığı aradım sonrasında. Ama daha zaman vardı tenhalık için.

Doğal olmayan bir yaşamı yalnız deliler ve ermişler yaşayabilirler. Oysa ben ne biri olmak isterim, ne de öteki olabilirdim.

* * *

Köşeyi dönerken Seher'in ışığının yandığını gördüm. İnce perdesinin arkasından Seher'in

hareketlerini, odada yürüdüğünü fark ettim. Erkekler neden bu kadar izlemeyi severler, kadınlar neden bu kadar izlenmeye meraklıdırlar?

Erkekler gizli olanı severler,

Erkekler gizli olanı izlemeyi severler, kadınların izlenmeyi sevdikleri gibi.

Kadın göstermek ister, erkek görmek ister.

Kadın gizlice göstermek ister, sanki sadece karşısındakine gösteriyormuş gibi, kadın sizin kendinizi özel hissetmeniz için, sanki sadece size gösteriyormuş gibi gösterir. Erkek sadece kendi göreceği, gizlice göreceği şeyi seyretmeyi sever. Erkek özel olmak ister.

O yüzden kadınlar plajda rahattırlar. Kadınlar plajda ne kadar açık olurlarsa olsunlar aslında bir şey göstermiyorlardır. Çünkü karşısındakine özel bir sunum değildir bu.

Erkek plajda çıplak kadınlara bakmaz. Çünkü kendine özel değildir.

Erkek masa altından aynı kadının baldırlarını görebilmek için bir hafta nöbet tutabilir.

Kadın karşısındaki erkeğin masa altından kendisini görmesini hep arzular...

Uzun süre izledim Seher'i o gece. Karşılaşacağımı biliyordum bir gün onunla. Çarpışırçasına bir karşılaşma... Seher'le ilk buluşmamız bahçesinde oldu. Çılgınca iki dilin buluşması. Beni duvara yaslaması, bir eliyle saçlarımdan kavraması, diğer eliyle pantolonumun üzerinden erkekliğimi avuçlarına alması, benim için dünyada yaşanabilecek en muhteşem şeydi...

GÜNAHSIZ YAŞANMAZ, BİLİRİM...

Uzun zamandan beri can attığım şeyi elde etmiş bir ruhun içine düştüğü şaşkınlık ve perişanlık içindeydim.

Sabahla birlikte, her şey serinliğe kesmişti. Battaniyenin altından çıkan elim havayı yokladı.

Büyük dokunuşlar, küçük söylemlerle geçen gece bütün yanılsamalarıyla, düne gömülmüştü artık. Anılar defterine geçen ama yorumu hâlâ yazılmamış bir gündü biten.

Tan vaktinin siyah mavisini hâkimdi gökyüzüne.

* * *

Seher'le birlikte olduğumuz geceler, en kendimizden geçtiğimiz anlarda bile, onun zenginliği, benim hâlâ üzerimden atamadığım taşralı halim, aramıza koskocaman bir ırmak gibi girerdi. Kara Afrika'yı ikiye bölen Nil'di aramızdan akan. En olmadık yerlerine boşalırken bile bu böyleydi.

Bazı gülüşler surata yapışır. Sadece o gülüşü görür, sadece o gülüşü duyarsınız. Seher'in yerli yersiz gülüşü, kontrol edemediği, kendisinin muhteşem sandığı sahte gülüşü, onun en berbat yanıydı.

Bu gülüş o kadar kuvvetli bir şekilde gırtlığından çıkardı ki, sahte olduğu hemen anlaşılırdı.

Seher benim için bu sahte gülüş ve anlamı olmayan sestem ve bahçedeki ilk geceden ibaretti anılar

çukurunda.

Bütün bunları görmeme, bilmeme rağmen, diğer taraftan Seher beni erkek yapıyordu, onun yanında erkek oluyordum. Peki, ama neden beni seçmişti?

* * *

Beni sevmesinin sebeplerinden biri, hatta en önemlisi, bana kolay ulaşabilmesi olmuştu. Aldatmak hemen yakınındakiyle olur, çünkü en kolay ona ulaşılır, en kolay o görülür. İnsan görmeyeceği, ulaşamayacağı birine neden tutulsun ki? Bir de bu tür ilişkilerde güven çok önemlidir. Özellikle güven. Güven vermelisiniz ki gitmeniz gerektiğinde sizin gideceğinizi anlayabilmeli. Bunu karşınızdakine hiçbir kelime kullanmadan belli etmelisiniz.

ERGEN VE KADINLAR ÜZERİNE

Bir ergen için, hoşuna giden şey, kadını yalnızca kendisinin güzel bulması değil, ötekiler, çevresindeki diğer erkekler tarafından da güzel bulunmasıdır.

Tanımadığım, bilmediğim bir denizin ortasında haritasız, pusulasız kalmış bir gemici gibiydim. Ona gitmek istiyordum. "Belki de beni sen yola koyarsın, beni erkek yaparsın" dedim. "Senin içinde zaten bir erkek var" dedi. "Sadece onu dışarı çıkaracağım ben. Bunu yaparken ellerimi, dilimi, tüm vücudumu kullanacağım."

Vahşi ve yabanıl topraklarda yıllarca at koşturan göçebe,

Aslında hep bir şehir arzular içinde yerleşebileceği...

Her gece ayrı bir kadının sıcaklığında uyuyan delikanlı,

Aslında hep düşlerindeki kadının sıcaklığını arar ayrı ayrı vücutlarda...

O günlerde defterime şu notu düşmüşüm...

GÜNCE- ISLANMAK

Gece çok yavaş ilerliyordu. Saniyeler adeta yerini saatlere bırakmıştı. Hayat o an saniye saniye yaşanıyordu. Gece parlak bir ay ışığında gizemli bir hal almıştı. Her yer, dokunduğum her yer ayın parlaklığıyla erimeye başlıyordu. Yaşıyor muydum, hayal mi görüyordum anlayamıyordum. Her şey o an ince bir çizgi halini alıyor, sanki ikiboyutlu oluyordu. Nesnelere sanki birbirinin içine geçmiş, asla ayrılmayacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Yanımda yatan insanın ne ismi ne de belirli bir kimliği vardı. Kadın olduğunu anlıyordum ama.

Ortada delicesine bir doğurganlık vardı. Bunu belirli bir şekilde değil de, sadece hissedebiliyordum. Dokunduğum her şey sanki ikiye katlanıyor, sürekli katlanıyor, çoğalıyordu... Dört, on, bin sürekli artıyor. O çoğalmaktan bıkmıyor, ben dokunmaktan bıkmıyordum. Altımdaki yataksa ırmağa dönüşüyor, taşıyor, buharlaşıyor, akıyor akıyor...

Buharlaşıyor, kuruyor, tekrar ıslanıyordu. Yatak ıslanmaktan bıkmıyor, ben ıslatmaktan bıkmıyordum.

Bir güneş çıksa diyorum, sanki temizlenecek her şey. Doğa kendini temizleyecek, yatak kendini temizleyecek, en çok da ben temizlenecektim.

Not: Erkekler, genç erkekler, dünyada ne kadar kadın varsa hepsini isterler. Hepsi için teker teker kavga edebilirler...

Seher, kocasını aldattığı zamanlar daha da saf bir görünüm elde eder, o masum yüze ne kocası ne de mahalleli bu fenalığı yakıştıramazdı. Seher aldatırken, günah işlerken bunu çocuk suratıyla yapardı. Günah yüzüne yapışmazdı bazı insanlar gibi. Hatta Seher'in yüzünde günah bir saflık gibi dururdu.

Günah işlerken bahar gelmiş bir toprağı anımsatırdı suratı.

Seher bir taraftan beni aşağılarken diğer taraftan nasıl seveceğini, nasıl onore edeceğini iyi bilirdi.

Bir gün bana şöyle söyledi:

"Can'ın babası sen olmalıydın, böylece seni oğlumdan daha çok seviyor olmam koymazdı bana."

Ne kadar onore olmuşum ama bir dakika önce de neden bu kadar acele seviştiğimi, bir kadını doruklara ulaştırmadan, erkeğin boşalmasının hayvanlık olduğunu yüzüme vurmuştu.

KAYBETME KORKUSU ÜZERİNE

Hak ederek kazanılmamış her şey, para, evlilik, mevki...

Sürekli kaybedebilirim korkusuyla, kişiye sürekli olarak tedirginlik ve acı verir.

Ergen asla aşkına, sevgilisine kendisini yakıştıramaz, onu haksız yere elde ettiğini düşünür.

Sürekli kaybedebilir telaşıyla hata yapar. Sevgilisi de bu hatalardan dolayı ergeni terk eder.

Ergen henüz kendine inanmayan kişidir.

Her sabah uyandığımda, içimi hava değil, Seher doldurmuş olarak kalkıyordum.

Seher'i hemen gidip görmeliyim diye açıyordum gözlerimi sabahın ilk ışıklarına. Gece nasıl da haberim olmadan içime dolmuş oluyordu, nasıl kamçılıyordu arzularımı... Sabah kalktığımda Seher neredeyse içimden taşıyordu.

* * *

Ergen hep daha fazlasını isteyen hayvandır. Seher'den daha fazlasını istemek Seher'i kaybetmek demektir. Daha fazlasını istedim ve Seher gitti. Ama beni erkek yaparak gitti, ya da en azından erkeklik yolumu açarak gitti.

Sadece canlılar arasında susamadan su içen, çoğalmak amacı gütmeyen canlılar insanlardır.

HAZ ÜZERİNE

"Hazz"ın doruk noktasında akıl en diptedir.

"Haz" bir erime şeklidir.

İnsanın "haz" anı,

Buzun suya dönüştüğü andır...

Bir duygunun fazla tatmini de, hiç tatmin edilmemesi de aynı şekilde arızaya neden olur.

Seher'in yokluğu beni en alta, çıktığım zirveden, en dibe indirdi. Onunla yaşadıklarımı unutamıyordum. Erkek olmuşum Seher'le. Seher beni erkek yapmıştı. Eksiklerimin bir kısmını tamamlamıştım onda...

Galiba o sıralarda tombul kız çıktı karşıma. Zaten kim olduğunun bir önemi de yoktu. Bir eksiği yanlıyla doldurursanız sizi daha fazla eksiltir.

Tombul kızla olmadan önce bunun da teorisini yaptım. İnsan istediğinde her şeyin cevabını üretebilir. Belki de kızın yüzünü karanlıkla örtüp, ellerimi de sadece gerekli olan yerlerde dolaştırıp pekâlâ zevk alabilirim diyordum. Aslında beynimin derinliklerine bir utanç olarak kazınıyor muydu bu acaba? Evet kazınıyordu.

Belki gözüm görmedi ama içim gördü ve kaydetti.

Bunlar beni kendi gözümde bayağılaştırıyor, ama henüz bunun farkına varmıyordum. Yaşadığımız ev gittikçe namını artırıyor, gidenlerin yerine daha ünlü kişilikler geliyordu. Yeni eklenen her namlı evin daha da kirlenmesine, insanlığımızdan daha da uzaklaşmamıza sebep oluyordu. Siz hiç kapı kolunda sigara söndürüldüğünü gördünüz mü?

Evin her yerinde en çok rastlanan şey söndürülmüş izmaritler ve sigara külleri idi. Tüm eşyalarda sanki bu evin bir mührü gibi, sigara yanıkları vardı. Koltuklarda, halılarda, yataklarda, kıyafetlerde, her yerde ve herkeste...

Bu evde Dionysos yaşardı. Dionysos bu evden hiç çıkmazdı. Dionysos evden çıkmadıkça da, Afrodit bu eve girmezdi.

Yüreğin ülkesi sonsuzluktur.

Geceleri mutluluktan,

Gündüzleri pişmanlıktan ağlardım..

Tombul kızdan kaçmak istiyor, hayalimde gerçek kadının bu olmadığını savunuyor, gerçek aşkı yaşayacağım birisini hayal ediyor ama bir süre sonra kendimi tekrar tombul kızın kolları arasında buluyordum. Tombul kızın zavallı fuşunu kendime layık görmüyor ama gece olduğunda da onu çağırmaktan kendimi alamıyordum. Bunu aşmak için gecenin geç saatinde onu arıyor, ancak uykudan hemen önce beraber olarak, beraber olduktan hemen sonra uyuyarak kendi günahımı azaltmış oluyordum. İki gün hiç aramıyor, iki günün sonunda derim sanki bir alev topuna dönüşüp yanıyor, gecenin geç saati kendimi tombul kızın kollarında buluyordum. Sevmediğiniz bir kadınla birlikte olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Sevmediğiniz bir kadınla birlikte olmak için karanlığa muhtaçsınızdır.

Haz küçük ölüm demektir.

Haz, her bitiminde küçük küçük ölmek demektir.

İnsan ruhunun küçük küçük ölmesi...

Her akşam aynı kararı alıyor, bir daha bu kızla birlikte olmayacağım diye yeminler ediyordum. Ama aradan iki üç gün geçince tekrar onu arıyor, çağırıyor, gelmesi için gecenin geç saatine randevu veriyordum. O geldiğinde karanlık yatakta sadece sevişip gözlerimi kapamaya çalışıyordum. Yalnız seviştikten sonra aynı yatakta uyumak bile korkunç geliyordu.

Erkek kadına yaklaştı,

"Seni asla unutmadım" dedi...

Yalan da değildi bu söylediği, unutmamıştı.

Çünkü daha önce hiç onu tam anlamıyla öğrenmemişti ki zaten...

Bilmediğimiz bir şeyi nasıl unutturuz ki...

Hele tombul kızla birkaç hafta görüşmediğimde sanki dünyanın en güzel kızı gibi görünüyordu gözüme...

ALKOLİK

Bir alkolik alkolün ne kadar kötü olduğunu bilir ve bunun farkındadır.

Hatta alkolden nefret bile edebilir.

Ama yine de arzular alkolü...

Kötü sevdalar da böyledir,

Biliriz bize ne kadar uzak, ne kadar zararlı olduğunu, ama yine de arzularız onu.

Belki gerçek sevdadan daha da çok arzularız hatta.

Geceleri eve çoğu zaman çok geç saatlerde geliyorduk. Yanlarına taşındığım arkadaşlardan daha fazla ileri gitmiş, onların maskaralıklarını beğenmez hale gelmişim. Onlar Mustafa'yla İsmail, kralla soytarısı şeklinde derslerine çalışmaya çalışıyorlar, en azından okullarını bir iki yıla kadar bitirmek istiyorlardı.

Bir gece eve geç saatte gelmişim. Evde kimse yoktu. Kumar oynarken yanıma takılıp gelmiş yeni bir çocuk vardı sadece; Vural. Vural klasik baskıcı bir anne babanın evinden uzaklaşınca aklına gelen, hatta gelmeyen serseriliklerine büyük bir marifetmiş gibi sarılan, hep birine tutunarak ayakta kalabilen insan tipiydi. Onun asla kendi fikri olamazdı. O yanındaki en güçlü kişinin fikrini benimsemeyi seçerdi. Evde bulduğumuz birkaç parça yemeği ve ekmeği Vural'la birlikte yedik. Uyumak üzereydik ki Mustafa'yla İsmail eve geldiler. Onları Vural'la tanıştırdım. Mustafa'nın heyheylere üzerindeydi. Bir şeyler yemek istedi, mutfakta ekmek bulamayınca bana sataştı. Gidip nereden bulursam bulayım ekmek alıp gelmemi istedi. Ben gidemeyeceğimi söyledim. Üstüme yürüdü, araya İsmail girdi. Gidip kendisinin alacağını söyledi. Mustafa ille de benim almamı istiyordu, yoksa beni nelerin bekleyeceği belli olmazdı. Ben gitmemekte diretince, Mustafa ayağa kalkıp bana doğru yöneldi. Beni döveceğini söyledi. Ben de, "Evet dövebilirsin ama eninde sonunda insanoğlu uykuya ihtiyaç duyar. İnsan uyuduğunda da başına nelerin geleceğini kimse bilemez" dedim.

Eski vukuatıma atıfta bulunmuştum. Yanlışlıkla boğazı kesilen adamı anımsatmışım ona. Mustafa'nın gerçekten boğazında bıçağı hissettiğini anladım. Yerine oturdu, kafası karışmıştı belli ki.

Neyse ki o günlerde araya bayram tatili girdi, memlekete gitmek gerekiyordu. Başka türlü gideceğim yoktu zaten. Yer bulmak güçtü, yeterince otobüs firması yoktu oraya giden ve olanlar da doluydu. O yüzden tatilden iki gün önce yola çıktım. Birçok arkadaşım tatile bir hafta daha ekleyerek uzatacaklardı. Memlekete gittim, hemen üç gün sonra sınavları bahane ederek Edirne'ye geri döndüm. Döndüğümde Mustafa evden taşınmıştı kimseye haber vermeden. Evde yalnızdım, şehirde yalnızdım.

YALNIZLIK VE EDİRNE

Boşken Edirne'yi daha çok seviyordum.

Yalnız, korunmaya muhtaç bir kadın gibi açıyordu kollarını bana.

Bir kadın gibi evet,

Sadece bana ait bir kadın oluyordu boşken Edirne...

Yalnız kalınca insan daha iyi düşünüyor. Düşünmek elbette çok önemli bir beceri istiyor. İnsan düşünmek isteyerek düşünemez. Düşünmek zordur ve çaba gerektirir. İnsan kalabalıklar içerisinde ne kendi gibi düşünebiliyor ne de kendi gibi davranabiliyor.

Düşünmeye başlamıştım yaşadıklarımı, yaşadığım yeri, düşünmenin kendisini. Düşüncelerim beni ben yapan düşünceler olmalıydı.

Bazen düşünmek, cevabı bilmekten daha önemlidir.

Edirne'deki beni düşünmeye başladım. Bu şehir benim gerçek şehrimdi. Kahramanlıklarım bu şehirde başladı, yaşadıklarım, hazlarım...

Yaşadığım şehrin güzelliği,

Yaşadığım kadının güzelliği gibidir.

Hem onunla övünürsün

Hem de en büyük hazzı sen alırsın.

Güzelin en önemli özelliği

Yoğun haz vermesidir.

İnsanlar eskiden yaşadıkları şehir güzelleştikçe

Sihirli bir aynadan kendilerini izliyormuş gibi

Güzel ve asil bulurlardı.

EDİRNE VE TARİH

Sakince,

Tarihi ve bugünü

Ama aniden,

Ama yormadan,

Birbirine bağlayan şehir.

Yalnız yürümek, yalnız yemek, yalnız uyumak, insanı kendisi yapıyordu ama yalnızlığa ancak yalnız kalmayı bilenler, kendi olanlar katlanabilirdi. Yalnızlığımın ilk haftasında günlüğüme şunları yazdım...

GÜNCE – YALNIZLIK

Öylesine yalnızdı, öylesine yalnızdı ki...

Ama kimse öğretmemişti ona yalnızlığın tadını, acısını, güzelliğini ve çirkinliğini.

Yalnızlık da öğreniliyormuş ha dedi. Yalnızlığı öğrenmek üniversiteyi bitirmekten daha zormuş. Yalnız kalabilmek için kendin olmayı bilmen gerekiyormuş. Peki ama ben kimim dedi?

Öylesine sebepsiz ama ölesiye yalnızım işte.

Bir hafta olmuş gelen giden yoktu. Geceleri. Gündüzleri zaten adamdan saymam.

Dersler yine tepetaklak. Ne işim var benim bu bölümde?

Gerçi ben kimim ki? Bana hangi bölüm yakışır? Yakışacak bölüm için hangi mücadeleyi verdim ki? Bir hazzın arkasında sürünmekle geçti şu kısacık ömrüm. Nedir bu haz merakı?

Yeni oyunlar bulmalıydım kendime.

Kafamı bir kez daha camdan dışarı çıkardım.

Bir sağa bir sola. Yüzümü cama dayadım. Sanki gelecek olanı bir saniye önce görsem ne değişecekse?

Soğuk bir bıçak gibi yaladı suratımı. Sanki saçlarıma birisi ustura vurdu. Hey ben Samson'um, gücünü saçlarından alan. Dikkat etmeli...

Saatime bakıyorum, baktığımı 2 dakika geçiyor. Eminim biraz sonra yine bakacağım, baktığımı 4 dakika geçecek bu kez de.

Saçlarımı yıkamıştım, tırnaklarımı kesmiş, dişlerimi fırçalamıştım. Aynaya baktım, tam beyaz dişiller. Sigaraya kallavi bir küfür savurdum. Diş beyazlatıcısı alıp, sanki tüm hıncımı ondan çıkarmam gerekiyormuş gibi, dişlerimi kanatırcasına tekrar fırçaladım. Parfümümü de sürdüm. İşte tamamdı.

Artık kim gelirse gelsin, savaşa hazırdım. Tabii karşımdaki savaşçının kadın olması gerekiyordu. Ben de tüm diğer erkekler gibi, o an hangi kadının geleceğine değil, herhangi bir kadının gelmesine odaklanmıştım.

İnsanlar geldikten sonra, yaşamımıza kaldığımız yerden devam ettik. Artık ev daha başka insanlarla doluydu. Artık daha fazla içiyor, daha fazla kızlarla birlikte oluyorduk. Bir, iki, üç bulduğumuz her kızla beraber oluyorduk. Ölçüt yoktu. Kadınlar ve erkekler üzerine düşünmeye başladım o günlerde. Vural'la konuşuyorduk bir gün...

"Biliyor musun kız arkadaşım nefis bir parça" dedi. "Eğer onu elimden almayacağını bilsem seninle tanıştırdım" diye devam etti.

"Ben hiç kimsenin kız arkadaşını ayartmam" dedim sükûnetle. "Hatta ayartmamak için, onlarla yalnız kalmamaya özen gösteririm."

"Biliyorum senin bu konuda diğer arkadaşlara göre daha ahlaklı ve prensip sahibi olduğunu" dedi. "Ama anlamadığım kızların sende ne bulduğu, sen asılmazsın ama o sana asılır, bir içkili anda senin koynuna giriverir ve sen de reddedemezsin koynuna girmiş bir afeti. Seninle bir kere dans etse, biliyorum sen kayıtsız kalacaksın ama, ya kız, o kız bir daha dönüp benimle birlikte olmaz ki."

Haklıydı aslında. İnsan en çok yakınındakinin kızına asılıyor. Çünkü onun derdi, kız değil, diğer erkekten üstün olduğunu göstermek. Ayrıca insan ancak elini uzattığında dokunacağı kimseye asılır, arkadaşın kız arkadaşı demek her zaman göreceğin, aynı ortamı paylaşacağın bir kız demektir.

Gerçekten kadın neydi, haz ne demekti, mutluluk nasıl bir şeydi?

ERKEKLER VE KADINLAR ÜZERİNE

Erkek hazzı arar.

Erkeklerin birinci ilkesi hazdır.

Erkek hazzı arama yolunda, hazzı ararken, yaratmayı öğrenir.

Önce uydurur daha sonra yaratır.

Yaratmanın birinci kuralı

Uydurmak ya da hayal kurmaktır.

Hazzı arayan erkek

Hazzın derecesini artırmak için

Önce kafasında kurgusunu yapar, ya da diğer söyleyişle

Uydurup, yaşayacağı şeyin ya da şeylerin hayalini kurar.

Bu yaratıcılığın ilk adımıdır.

Hazzı artırmak için tüm yaşayacağı şeylerin önce hayalini kurar.

(Kimi zaman hayali gerçeğinden daha haz vericidir.)

Kadın gerçektir.

Kadın en saf haliyle gerçekçiliktir.

Kadın yaşam arzusudur.

Kadın için yaşamak birinci ilkedir.

Hayale veya uydurmaya yer yoktur.

Kadın gerçeğin en saf halidir.

Kadın bencilce bir gerçekliktir.

Erkeğin de gerçeğin peşine düştüğü zamanlar vardır.

Ama gerçek olmayan bir gerçekliktir bu.

Erkek aslında bulamayacağı gerçeğin peşindedir.

Erkek aşkı aramaz.

Erkek için aşkı aramanın hazzı aşkın kendisinden daha büyüktür.

Kadın çerçevesi çizilmiş aşkın peşindedir.

Aşkın hazzının değil, aşkın gerçekliğinin peşindedir.

Kadın için romantizm, belirli sınırlar dahilinde, belirli araçlarla çizilmiştir.

Erkek için romantizm belirsizliğin, kendiliğindenliğin kendisidir.

Erkek kendinin değil,

Diğer yarısının peşindedir.

Kadın ise kendinin.

Pisliğin tam ortasında yaşayanlar koku alamazlar, özellikle kendi pisliğinin kokusunu. Biz öyle yoğun bir pislik içinde yaşıyorduk ki, kendi kokumuzu algılayamaz olmuştuk. Bu pislik ruhumuzu kaplayan karanlık bir kirdi. Ah o hale gelmişim ki! O gecelerce haz ve şehvet... Öylesine doyurulmamış bir şehvete sahiptim ki, beş dakikalık bir haz için, tüm dostlarımı bir anda satabilirdim.

Sürekli havayı kokluyorduk.

Şüpheli bir burnumuz vardı.

Köpeksi bir ruh edinmiştik hepimiz...

Her yaşadığım haz, bana başka bir hazzı anımsatıyordu. Gecedен geceye, eğlenceden eğlenceye koşuyordum. Dans ediyordum. Daha da iyi dans etmek istiyordum. Bunun için evde saatlerce dans provaları yapıyordum. Bütün bir gece partilerde dans ediyor, partinin en çılığını olmak için olmadık

saçmalıklar yapıyordum. Her istediğim yerine geldiği halde, sabahları yine de aç olarak, hazza doymamış olarak kalkıyordum.

Sofradan kalkıp da, bir daha yemek yemeyeceğim diyen adama benziyordum. Her kadından sonra bu son diyordum, her hazzın sonu, bitişe bir adım daha yaklaştırıyordu bedenimi ve ruhumu.

Dimdik göğüsler,

İşte bir erkeğin en kolay yönetildiği yerler...

Gerçeği söylemek gerekirse, beni en çok rahatlatan iki şey, içki ve kadınlardı. Geleceği düşünmeden yaşamak, vur patlasın çal oynasın bir hayat, tam da bana göreydi. Öyle bir hayatta, elinizde olan tek silah kendinizsinizdir. Kendini bu kadar çok seven insanlar, ben nasıl seviyorsam tam da benim gibi severler hayatı. Başkalarını seven insanlar ise ya bir kişiye, ya bir örgüte, ya bir aileye, ya da bir ülkeye kendilerini feda etme isteği duyarlar. Ama bizim gibiler için sadece hazzımız ön plandadır.

Bizim gibi olanlar, geçmişi ve geleceği olmayan vahşi bir deniz gibidir. Bizim gibilerin sadece kendine verilmiş sözü vardır. Başka hiçbir şeye değil.

HAYVANSAL TARAFIMIZ ÜZERİNE

Hayvansal içgüdülerimiz seçim yapmaz. Seçim yapmak bizim modern tarafımızdır.

Cinsel içgüdümüzün hayvani tarafı, türün korunmasına yöneliktir ve karşı cinsi seçmez, sadece ilişkiye girer.

Cinsel ilişkiye gireceğimiz kişiyi seçmemiz, bizim türümüzün gelişmişliğidir.

Kadınlar yaşamımda eksik olmuyor, değişen yalnızca isimleri oluyordu.

İnsan açlık çektiğinde, dünyadaki tüm açların acısını paylaşır ve ta içinde hisseder bu acıyı. Dünyadaki tüm aç insanların varlığını aklından asla çıkarmaz. Fakat tıka basa karnı doymuşsa, açlıktan binlerce insanın ölüm haberini duysa bile, en fazla bir saniye üzülür, sonra unuttur gider.

Şimdi aşk acısının her türlüünü içinde barındıran insanı düşünelim, sanki dünyadaki tek acı aşk acısıdır onun için ve sadece aşk acısı çeken insanların sesleri kulağına gelecektir.

Ama ne zaman ki âşık olduğu kişiye sahip olur, tüm çektiklerini unuttur ve bir süre önce ölüp bittiği, onun için derin bir uçuruma atlamayı göze aldığı insanı, aşkını, sanki hiç olmamış gibi unuttur, o zaman ona yaşatabileceği tüm acıları ve duygusuzluğu yaşatır.

Kadınlar... Ben onları sevmeyi bilmiyordum henüz. Ben kadınları mı yoksa hazzı mı seviyordum, yoksa kadınlarla birlikte olmamdan dolayı, çevremi saran dünyada kendime iyi bir yer edindiğim için mi onları istiyordum? İnsanın ilkönce kendini sevmesi gerekir. Kendini sevmeyen insan başkasını sevemez. Sevse bile bu sevgisi hastalıklı olur. Sevgiden başka her şeye dönüşür. Anladığım kadarıyla benim bir kadını sevmeden önce kendimi sevmem gerekiyordu. Bir çiçeği sevmek için çiçeği bilmeniz, onu tanımanız gerekir.

ÇİÇEKLER VE ERGENLER ÜZERİNE

Çiçeklerin rengini, kokusunu, adını öğrenmeden bir kıza vermeye kalkan

Ey! Cahil ergen,

O çiçeklerin önce kendin için rengini, kokusunu, adını öğren.

Öğren ki

Bir kıza verdiğin zaman bir değeri olsun.

Unutma kadınlar her şeyi anlarlar...

Ben yaşamayı seviyordum. Üzerinde yürüdüğüm dünyanın tüm nimetlerinden faydalanmak istiyordum.

Sokağa çıktığımda, evimde, okulda, her yerde yaşamayı seviyordum ben. Bedenimin olduğu her yerde, beni eğlendirecek, yaşadığımı anımsatacak ya bir şeyler buluyor, yoksa da kendim yaratıyordum. Ne kadar saçma, yaşamı sevmeyen var mıdır mı diyeceksiniz?

Değil işte, bazı insanlar ölmek için yaşar, bazıları sadece soluk almayı yaşamak sanır, bazıları ise, benim gibiler, yaşamı tüm hücreleriyle emmek ister. Bu yakıcı, yorucu, aynı zamanda tüketici bir süreçtir.

Yaşamı çoğaltmak ayrı bir şeydir, yaşamı vahşi bir vatoz gibi emmek ayrı bir şey. Yaşadığım ilişkileri düşündüğümde aslında sadece benim değil, küçük birkaç fark dışında herkesin aynı olduğunu görüyordum... İlişki ne demektir?

İLİŞKİLER ÜZERİNE

Masada oturmuş, bir Türk kahvesi, bir aromalı kahve, yarısı içilmiş, diğer kalan yarısı soğumaya bırakılmış ya da unutulmuş kahveler. Konuşmaktan dinlemekten, bakmaktan, kontrol etmekten yorulmuş, hamlaşmış uzuvlar... Kaşlar, gözler, kulaklar...

(Birisi akşam yatakta kadının duruş şekline odaklanmış. Erkektir bu. Erkek, hayvansal bir içgüdüyle, sanki ilkel çağlardan bu yana değişmemiş içgüdüleriyle, dölünü akıtacağı yere bakar.)

(Diğeri, bu kadındır. Annesinden, çevresinden, geleceğinden, kaybedeceklerinden, kazanacaklarından başka bir şey düşünmüyor. Ya da hep düşünüyor... ama tüm bunların nihayetinde ne yaparsa yapsın, hayvanın birinin üzerine akıtacağı dölü biliyor...)

Masada ilk kural...

Söylenen asla olan değil, masa küçük küçük yalanlarla dolu.

Sürekli ikisi de başkalarından söz ediyorlar. Aslında başkalarını anlatarak, kendileri hakkında ipuçları veriyorlar. Başkaları üzerinden kendilerini anlatıyorlar.

Masadan kalkış anı önemli.

Eve doğru mu? Okula doğru mu gidilecek?

Bir aşama sonrası...

Yine bir masa, iki sandalye ve yine iki insan.

Tutku çoğalmış, arzu sınırlarına sığmıyor. Artık kayıtsız gözükerek küçük oyunlar oynamak zor.

Gerçekler sanki gözlerden dışarı fıskıracak.

Birkaç gün sonrası:

Masa, yine oturuyorlar. Ama gözle görülür en büyük değişiklik oturuşta.

Bir insanın oturuş şekli bile her şeyi eleverebilir, doğru bakılırsa.

İkisi de artık daha rahat oturuyorlar.

Karşımızdakine ilgimiz arttıkça, onun karşısında daha da zorlanırız. Onun yaptıkları gözümüzde büyür, mükemmelleşir, biz ise kendimizi daha ezik hissederiz.

Masanın iki tarafı için de geçerlidir bu.

Böyle anlarda, kaçıp gitmek ile oturup kalmak arasında ince bir çizgi vardır.

Maçı kazanma duygusu aynı anda maçı kaybetme duygusunu da doğurur.

Artık endişeler dönemi başlar.

Yeni kazandığımız bu insanı ya ileride kaybedersem korkusu.

Masada oturanla ilgili, ona duyulan ilgi, beğenme durumuna göre değişen bir durum doğurur.

Masada oturan çekici bulduğunuz biri ise, herhangi bir sessizlik anında, kendinizi beceriksiz hissedersiniz.

Eğer beğenmediğiniz birisi ise, herhangi bir sessizlik anında bu kez karşımızdakini beceriksiz bulursunuz.

Artık şu durumdasınızdır:

Üstünüze uymayan bir elbise giymiş ve kendinizi yakışıklı görme çabası içindedesinizdir. Elbise üzerinize uymadığı için, her an ters bir hareketle patlayabilir. O yüzden söylediğiniz her şey çok önemli o an. Yalan söylemişseniz artık söylediğiniz yalanı unutmamanız gerekmektedir.

Erkek biliyordu artık karşısındakini, sert görünmeye çalışıyordu.

Romantizmle dalga geçiyordu akli sıra.

Ama erkek biliyordu ki kendisini... kırılmaya hazır, korunmaya muhtaç, hayalci, dibine kadar da romantik.

Bunu kadın da biliyordu.

Kadını diyelim ki tamamen kendine bağladı. Bu kez da saçma sorular başlar.

Neden beni seçti?

Onu hak edecek ne yaptım?

Ya aynı şekilde başkasını seçerse, ya onu kaybedersem...

Yeni arkadaşlarımızla birlikte yeni yeni insanlar tanıyor, her yeni insanla birlikte yeni yaşamlar öğreniyorduk. Bunlardan birisi tıpta okuyan Enver'di. Enver zeki, kurnaz ama çocukluğunda kısa boyundan dolayı çok ezilmiş, maddi olarak yoksunluk içinde büyüdüğü için yemeğe, zenginliğe ve de gösterişe sürekli merakı olan aç bir insandı.

İyi bir bölüme girdiğinden dolayı ne kadar ezilmişliği varsa bu vakitten sonra yaşamdan tüm hırsını almak isteyen bir kişiydi. Sınıf arkadaşının oturduğu bir ev vardı; Enver'le bazen giderdik.

Benim becerim, başkalarının hislerini hızlı anlayıp kendimi bu duruma göre konumlandırabilmemde yatıyordu.

Her tarafım bilinmeyenle sarılmıştı bu evde, eşyaların bilinmezliği, yaşanılan hayatın bilinmezliği, duyguların bilinmezliğiydi bu. Bunların hepsi yeniydi bu evde, daha önce hiç karşılaşmamıştım. Daha önceki tüm bilgi ve gücümün bu evde başıma bela olacağı aşikârdı, eşikten adımımı attığım anda anlamıştım bunu. Şu ana kadar bildiklerimden başka bir konum almalıydım bu evde. Çaresiz bir tedirginlik içindeydim.

Bizim evlerimizde her biri kendi üzerlerine düşen görevi fazlasıyla yerine getiren emektar eşyalar yerine, burada son hayallerine kapılıp giden bir esrarkeşin ruh halinde, tembel tembel duran ağır ve tombul koltuklar, ceviz mobilyalar mevcuttu.

Enver'le geldiğimiz bu ev içimde yıllardır biriktirmiş olduğum özlemi açığa çıkardı. Belki de bir kadından daha çok böyle bir ev özlemiştim ben. Tek başına yaşanılan, bütün eşyaları olan düzenli ve yeni bir ev. İnsanın özgür bir şekilde yaşaması sadece özgürlükle olmuyor, aynen böyle bir eve, bu şekilde babadan gelen paraya da ihtiyaç duyuluyor. Bu evde başkasının olan bu saadet bir derin yara gibi içime işledi.

* * *

Hayat bazen o kadar hızlanıyordu ki, bir saat gibi düşünün, zembereği boşalmış bir saat. Eğer kader varsa iyisiyle kötüsüyle bazen yapışır kalır insanın göğsüne... Bu anlardan biriydi, bu şehre geldim geleli, hazzın peşinde koşmuş, hazzı bazen kadınlarda, bazen içkide, bazen erkekler arasındaki kavgada, bazen de kumarda bulmuştum. Bunların tümü yapay hazlardı ama bunu henüz ben bilmiyordum. Mutluluğun bu hazlardan kurulu olduğunu düşünüyordum. Sanki durmak ölüm demektir bizim için. Birbiri ardına geceler geceleri, eğlence geceleri kovalar dururdu. Bir an dahi yalnız kalmak, eğlenceden uzak olmak düşüncesi, sanki bütün hayatımızı zevklerden uzak yasayacakmışız hissine kapılmamıza sebep olurdu.

Eğlence, olduğu gibi gözler önüne serili bir biçimde yaşanmalıdır. Öyle göz önünde olmalı ki, tembel gözkapakları zevkin doruğuna çok kolay erişmekten korkarak, adamakıllı şehvetli bir okşayışın tam ortasında duran bir el gibi olmalıdır.

Bazı insanlar vardır yüzleri yoktur. Ya da birçok yüzleri vardır. Herkesin, yanındakinin kimliğine uygun bir yüzü vardır. Bunlar kendilerine her gün yeni bir yüz seçmek zorunda kalırlar. Karşısındakinin durumuna göre, elbiselerinin içine bir iblis, bir derviş, bir cani, bir düşkün yerleştirebilirler.

Kalabalıklar içinde kimsenin yüzü kendisine ait değildir...

Çevrenizde birileri varsa, ikiyüzlülük kaçınılmazdır, az veya çok böyledir bu. Biraz yalan, biraz abartı, biraz haset mutlaka olmak zorundadır. Dürüstlük en saf haliyle yalnızlık gerektirir. Ergenin hayatı yalan üzerine kuruludur, yalan yoksa bile abartı mutlaka vardır.

YALANLAR ÜZERİNE

Diyelim ki o gün

Diyelim ki o masada

O an

Çok sevgili, sevgili adayına

Ben kerevize bayılırım ve sütlü tatlılardan nefret ederim dediniz.

(O sırada, çok sevgili, sevgili adayımız, büyük ihtimalle şöyle demektedir:

"Ben süt ve süt ürünlerinden nefret ederim, hayat benim için sebzeler ve meyvelerden ibarettir.")

Ve sonra da

O çok sevgili, sevgili adayımızla

Bırak sevgili olmayı, evlendiniz diyelim...

İşte o zaman ne bok yiyeceksin ben en çok onu merak ediyorum...

Sıkıntı da heyecan da sürekli olarak kendilerini tekrar tekrar bize dayatırlar. Aslında bu ilk başlarda iyi de gelir.

Ama bir süre sonra çaresizlikle bu iki duygu arasında salınıp kalırız ve gerçeklikten koparız. Sürekli olarak eğlenceyi düşünmek, her şeyde olduğu gibi bizi gereksiz yanılgılara sürükler, neyin eğlence olduğu, hangi eğlencenin bize mutluluk verdiği tartışılır hale gelir.

EĞLENCE ÜZERİNE

Toplumlara sonradan enjekte edilen eğlence türleri, o toplumu eğlendirmekten daha ziyade strese sokuyor. Hazır olunmadığı bir durumda, zorunlu olarak eğlenme isteği, eğlenceyi bir stres, bir acı verme aracına dönüştürüyor.

Her toplum kendi eğlencesini, uzun deneyimler, önemli ekonomik ve sosyal bütünlük içinde oluştururlar. Yüzmeyi bilmeyen bir toplumda deniz eğlenceleri sadece bir stres aracıdır.

Deniz ürünleri ve denizcilikle alakası olmayan bir toplumda, birdenbire balık pişirme partileri organize ederseniz ve bundan insanların sanki bir zorunlulukmuş gibi eğlenmelerini beklerseniz, o insanlar eğlenmiş gibi gözükseler de, aslında içlerinde derin yaralar oluştururlar.

Bizim baba algımız, gerçekten Babalar Günü'nü kutlamaya elverişli mi hiç düşündünüz mü? On yıl öncesine kadar sevgilisi olduğunu annesine bile itiraf edemeyen bir toplumda siz eğer Sevgililer Günü'nü bir zorunluluk haline getirirseniz, bu bir eğlence olmaktan, bir hediye olmaktan çıkıp bir külfet ve acı aracına dönüşür.

Yaşamın değişip değişmediği, insanların durumu, düşünceleri çok umurunda değildi aslında. Kendi kurduğum düş ülkemde dolanıp duruyordum. Alay ederek, beğenmeyerek, aşağılayarak. Belki de kendimi koruma yöntemimdi bu benim. Sanki birisini ne kadar aşağılarsan o kadar yücelecekmışsin gibi gelirdi o zamanlar bana.

Ben kadınlarla olan bu tür ilişkilerde sadece kendimi, kendi haz alma duygumu tatmin etmiyordum. Aynı zamanda oyun oynama tutkumu da tatmin etmiş oluyordum. Yaşayacağım hazza ulaşmadan önce, onu elde etmek için kurduğum senaryolar, en iyi sahne oyuncusuna taş çıkartacak kadar başarılı olurdu. Günlerce hayalini kurardım o anın. Gerçekleştirmeden önce, o anın on ayrı versiyonunu yaşardım. Bu, gerçeğinden daha heyecan vericiydi. Sonra o an için en yakın dostlarımı bile satma pahasına, hatta ve hatta ölüm riskini bile göze alarak oyunumu oynamaya başlardım.

ÇOCUKLAR VE OYUNCAKLAR VE KADINLAR ÜZERİNE

Çocuklar, mükemmel oyuncaklarla oynamayı sevmezler.

Tüm ayrıntıları düşünülmüş, yapılacak olan her şeyi yapılmış oyuncakları da.

Çocuklar o oyuncakları ancak izleyebilirler.

Halbuki çocuklar sadece çizgi film izlemeyi severler, neden bir oyuncakı izlesinler?

Onlar kendi hayal güçlerini, kendi yaratıcılıklarını kullanacakları oyuncaklar isterler.

Çocuk bir oklavayla, bütün çocukluğu boyunca oynayabilir.

O bir at olur, bir tüfek olur, o oklava bir insan olur, olur da olur...

Aynen çocuklarda olduğu gibi erkekler de mükemmel kadın istemezler.

Her şeyi orantılı, düzgün bir kadını ne yapsın erkek?

Onu ancak izlenecek bir nesne olarak görürler.

Erkek kadında hayal kurabileceği bir kusurlu alan arar.

Erkek bir kadının kusuruna âşık olur. Kötü bir gülüşüne, kadının kendinde hiç beğenmediği bir benine, bir mimiğine, ellerinin zarafetine...

Genellikle çok önemli kişilerin olduğu topluluklar bile beni yeterince doyurmazdı. Ben o önemli kişilerin yanında illa ki bir dilberin, aklımı çecek bir dilberin olmasını isterdim. Eğer böyle ortamlarda bir dilber varsa, kafam çalışmaya başlar, belki de ömrüm boyunca kurmayacağım cümleleri kurardım. Ama yoksa bir köşeye çekilir, akıllı akıllı dinlerdim.

Dünyanın en önemli insanıyla, en önemli konusunu tartışsam bile, beni bekleyen bir çirkin kız varsa, en acayip ve yaratıcı yalanları uydurup, onun yanına kaçardım. Ama tüm her şey gibi bunun da bir sonu vardı.

YENİLENMEK ÜZERİNE

Kendisini yenileyemeyen insan

Sürekli olarak ilişkilerini yenilemek ister.

En büyük eğilimi,

Tüm hataları, tüm sorunların kaynağını karşısındakinde bulmaktır.

Ve bulur da...

Hata arandığında en kolay bulunan şeydir çünkü...

Sanki bir deniz kenarında, uçsuz bucaksız denizlere bakarak, sanki adım atsan, uzak bir gemi yolculuğu, en çok da kendinden kaçacağın bir yolculuk. Tayfalar, yorgun yüzler. Sen ise Akdeniz ikliminin cazip havasında akıp giden bir rüzgâr olursun.

Hazların bitirici havasının nefesimi daralttığını hissetmeye başlamıştım.

Kafamı yastığa gömdüğümde, kendi ağırlığını taşımaktan bıkmış vücudumla yatağı doldurduğumda, ihtiyacım olanın uyumak ya da vücudumu dinlendirmek olmadığını fark ettim. İhtiyacım olan uykudan, banyodan daha çok ruhumun kirli ağırlığını kaldıracak bir beyin temizliği idi. Fena hatıralardan temizlenecek bir beyin banyosu. Hepsi bu.

MUTLULUK ÜZERİNE

Öncelikle "mutluluk" ile "haz"ı karıştırmamak gerekmektedir. Mutluluk bir süreklilik arz eder. Haz anlıktır.

Mutluluk insanın normal ihtiyaçlarının eksiksiz yerine getirilmesidir.

Mutsuzluk ise yoksunluktan değil, fazlalıktan gelir.

İhtiyaçların aşırı karşılanması mutsuzluğu getirir.

O günlerde tanıştığım Emel imdadıma yetişti. Edirneli'ydi Emel. Her Edirneli kız gibi kendine has bir güzelliği olan, her Edirneli kız gibi dişi, Edirne gibi, sırlarla dolu idi. İnsan ilk gördüğünde âşık olur ya bazen, aslında aşkı aradığından mı, yoksa âşık olması gerektiğinden midir bu durum bilinmez...

EDİRNE VE KIZLAR ÜZERİNE

Edirne, bu şehir, uzaktan veya yakından, sisli bir hava altında ya da pırıl pırıl güneş altında, eşsiz kubbelerin ve güzel kızların aynı göğün altında buluşmasıdır. Eski taş binaların, dar sokakların, mavi ve yeşil gözlü uzun boylu kızların mekânıdır.

Kadınlara bir adım daha yaklaşmıştım artık. Bir adım daha yakından tanıyordum onları. Eskiden tanıdığım kadınlar!

Bir anda gözümün önünde karşımdaki kadının yanında eskiden birlikte olduğum kadınlar sıralandı.

Sonsuzluk gibi uzun süren bir saniye içinde kendimi bir resim galerisinin içinde gördüm.

Karşımdaki kadın ise galerinin tam ortasındaydı. Diğer kadınlar tartılıp değerlendirilmeyi beklerken, karşımdaki kadın bir ağırlık ölçüsü olarak duruyordu.

ERKEKLER VE AŞK ÜZERİNE

Erkeklerin anlaması gereken şey şudur sanırım.

Ne kadar sayısız kadına sahip olursa olsun, ne kadar fazla kadına karşı cinsel açlık duyarsa duysun, sevgisinin ancak birkaç kadına yetebileceğini, ancak birkaç kadın üzerinde yoğunlaşabileceği gerçeğini görebilmesi gerçekliğidir.

Nasıl oldu bilmiyorum, gerçekten kalbimin ritminin değiştiğini hissetmişim o gün... Aşk dedikleri şey bu muydu gerçekten? Hiçbir çıkar gütmenden, sonunun ne olacağını kestiremeden bir kadına âşık olmuşum. Güzel miydi çirkin mi ayırt edemiyordum, ama benim için dünyanın en güzel kadınıydı o an.

BEĞENİLER ÜZERİNE

Birisinin bir özelliğini beğendiğinizi söylüyorsanız,

Aslında kendinizde olan o özelliği beğeniyorsunuzdur.

Yani o beğendik dediğiniz özellik aslında sizde olduğu için beğeniyorsunuzdur.

Küçük yaşamların büyük kahramanları vardı çevremde, ben de bunlardan bir tanesiydim. Belki de en mutlu olanlar en güzel hayalleri kuranlardır. Aşk en güzel hayalin kurulması değil midir? Aşk dünyanın en çirkin kadını en güzel yapan makyaj değil midir sahiden? O an Emel uzun boyuyla, yeşil gözleriyle, kalın dudaklarıyla dünyadaki en güzel kadından daha güzel görünmüştü gözüme. İçimden onun için şöyle söylüyordum:

Bundan sonra buna alışmak zorundasın, hayatın bir trajedi olacak, çünkü güzelsin...

Bana dünyadan söz ediyor, hayattan söz ediyor, bense onu hiç dinlemiyor, sadece izliyordum. Bazı

anlar vardır, en çok sevdiğimize karşı öyle bir tutukluk yaparsınız ki, eski bir silahın yaptığı tutukluğa benzer ve bu tutukluk yüzünden ölürsünüz.

Hep konuşuyordu, sürekli anlatıyordu, sorular soruyordu durmadan...

Oysa suskunluk, aşkın ömrünü uzatır...

Şu kısa ömrümün bütün başarısızlıkları, acıları, bahtsızlığı, gelip suratıma çöreklenmişti. Tutukluk yapan bir silahtım şimdi, sevdiğimin ölümüne sebep olan bir silah. Bakakaldım suratına, ne bir adım ileri, ne de bir adım geri gidebildim.

Böyle bir kadına yaklaşacak kadar ilerlemiş miydim sahiden erkeklik yolunda? Sanki onun gözleri yurtdışına pasaport almış, bense onun gözlerinde tutuklu bir mahkûmdum. Yalanlar söylüyor, bense yalan olduklarını bilmeme rağmen hiç aldırış etmiyordum... Ona şöyle diyordum içimden:

Sen hep böyle güneşli yalanlar söyle,

Ben hep inanayım sana...

Yanımdan ayrılıp tuvalete gittiğimde, yüzümü aynalarda hırpalıyordum. Bu yüz müydü dışarıda oturan kadına layık olan? Ben de onun yanında yalanlar söylüyor, benim olmayan özellikleri ortaya döküyor, bu konuda ne kadar yaratıcı olduğumu gördükçe de kendime şaşıırıyordum. Ama bu türden açıklamalarımın gerilimi çok yormuştu beni. İçimde hem sıkılmışlığı, hem de gururu aynı anda taşımaktan, bu iki güçlü duygu arasında kalmaktan bütün gün perişan olmuştum. Kafamı yatağa koyar koymaz derin bir uykuya daldım.

Bir insanın içi ne kadar yoksulsa,

Dıştan o denli zengin görünmeye çalışır...

Aşk insanın içinin o ana kadar ne kadar fakir olduğunu yüzüne çarpıyor. İnsan içinden dışarı çıkmaya çalışan kelimelere engel olamıyor ama bu kelimelerin ne kadar kısır olduğunu gördükçe geçmişine lanetler okuyor ve en çok kendisini ifade etmeye çalışırken fakirliğinin farkına varıyor. Güzel sözler söylemek istiyor, ona şiirler okumak istiyor ama bu fakirlik hep karşısına çıkıyor. Ona şöyle söylediğimi hatırlıyorum:

"Bazen günebakan olsak, bazen aya bakan..."

Ama hep baksak,

Kör olmasak..."

Derken bir gün, hiç ummadık bir anda aramızdaki uçurumun üstüne sanki bir el aniden bir köprü kurmuştu. Hâlâ aramızda bir uçurum vardı ama artık uçurumun üstünde bir köprü de vardı. Eğer bu köprü üzerinde hata yapmadan yürürsem ona ulaşma şansım olacaktı. O gün oturmuş birlikte bira içiyorduk. Konuşurken ağzında dağılan bira köpükleri –tükürük aslında– yüzüme geldi. Bu durum onu benim gözümde sıradan bir insan, ölümlü bir canlı haline dönüştürüyordu. O artık benim için bir kadındı, herhangi bir kadın. Böyle olunca da ulaşmam çok kolaylaştı...

Kuşlar tekrar kanatlarını çırpıyor. Doğa kendisine yeni renkler seçiyor. Karanlık saatler yerini daha

çok güneşe bırakıyor. Güneş sürekli kendini hatırlatıyor. Güneş kendini hatırlattıkça, insan biraz daha mutluluk istiyor. Ne olur biraz daha mutluluk diye yalvarıyor yürekler. En güzel günler hatırlanmaya başlıyor o anda. Sanki kötü günler hiç olmamış gibi davranılıyor. Çocuk gözleriyle sabahlara uyanıyor insan. Gün sanki bütün kötülükleri yok ediyor.

Aşk durmadan kendini hatırlatıyor.

Ben buradayım, ben buradayım...

Heyecanla başını sağa sola çeviriyorsun, her şey sanki bir rüya. Güneş sönüyor. Aşk gidiyor. Sanki aşk hiç bu semte uğramamış, sanki hiç olmamış gibi.

Ve sanki bir daha hiç olmayacakmış gibi...

Erkek arzuladığı kadını sonrasında sevebilir, ama sevmeme olasılığı da vardır.

Ama sevdiği kadını mutlaka arzular.

Gece olmuştu, güneşin batışını izledik, öyle olması gerektiği için izledik, âşıklar hep böyle yapmaz mıydı? Oysa aşkla ne yaparsan yap güzeldir. Onun yanında uzanıp yıldızları bir bir okşayabilirdim mesela... Emel'le eve gitmeyi hiç düşünmedim, yolda yürürken elini tutmak bile daha heyecan vericiydi. Evdeki arkadaşlarım beni böyle bir aşkın kucağında gördükçe benimle dalga geçiyorlar, olacağın buydu diyorlardı. Ama Emel'de başka bir şey vardı. Benim yanımdayken bile sanki benim yanımda değildi. Sanki benimle görünmek, benim gibi popüler bir adamla olmak ve bunu birilerine göstermek istiyor gibiydi. Aşk ne kadar gözümüzü kör etse de, güneşin battığı anlarda gözümüz bazen gerçekleri görür. İşte o an yapılacak olanı yapmak gerekir. Ama yapılacak olanı ancak gerçek insanlar yapabilir, henüz kadınları tanımayan bir ergen değil.

Çoğu zaman bekletilmeye başlamıştım. Bazı günler söz veriyor ama sonra gelmiyordu. Bahanesi de hazırды, evden çıkamadım, izin alamadım, misafirlerimiz geldi... Böyle akşamlarda günlüklerime acı ve hüznün akıyordu.

GÜNCE – AŞKIN BÜYÜSÜ

Zaman bir hükümdardır, vahşi bir sel gibi önü alınmaz bir savaşçıdır.

Yağmur zariftir, hep bir umut taşır bedeninde.

Erkek savaş demektir, kan ve dölle tatmin olur.

Özgürlük başlı başına bir güçtür, hükümdarlar devirir.

Kadın hükümdardır, zamanın, savaşların, erkeğin ve de aşkın.

Aşk zariftir, içinde hep özlem ve özen taşır.

Sen bir kadınsın, bense savaşın ta kendisi. İçinde savaşlar taşırsın sen ve de aşklar. Truva'dan ve Helen'den bu yana değişmez kuraldır bu. Bense savaşırım, hazların ve mutluluğun peşinde.

Ellerim özenli bir dokumacı gibi işler mutluluğu ilmik ilmik.

Dokunuşlar önemlidir dersin, kadın dokunulmayı ve işleme gibi örülmeyi sever dersin.

Aşk büyüdür, insanı yaşama bağlayan bir büyü.

Yine gelmedin bugün. Günün en uzun saati beklemek. Artık dayanacak gücüm kalmıyor. Uzun bir ayrılığa hazırlamıştım kendimi. Zaman doldu. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Ben büyük savaşçı, savaşı kaybetmek üzereyim. Ayrılıkları sevmiyorum dedim sana, dinletemedim. Ayrılıklar, dünyayla işi çok olanlara layıktır. Benimse tek işim var: Seni sevmek.

Her yanımın seninle dolu olmasına rağmen, yüzün gözümde canlanmıyor. Çok eski yüzleri hatırlıyorum fakat seninkini hatırlayamıyorum.

Sen ve ben, ne kadar az bakmışız aynalara. Büyüsü bozulmasın diye aşkın.

Emel zaman zaman evime gelip gidiyordu. En çok da kendine cesaretini ispat etmek için geliyordu. Henüz bir erkeğin bedeninde erimemişti.

Evde kapının kapanmasıyla birlikte aşk oyunları başlıyor. Ve birden benimle arasındaki mesafeyi açıyor, uzaklaşıyor benden. Bir aslan için, avının kaçması kadar tahrik edici bir an bu. İçimdeki tüm arzular, sahip olma isteği katlanarak büyüyor o an. Gözlerimdeki alev, fırtınalı havada çakan bir şimşek kadar ürkütücü oluyor. Daha sonra yatağa uzanıyor, ben de yanına uzanıyorum. Ellerim en yumuşak yerlerine ulaşıyor. Birden kalkıp kaçıyor. Yatağa çocuk olarak uzanıyor, kaçarken kadın oluyordu o. Bütün evrensel oyunları bilen bir kadın. İçindeki kadınsı oyunları keşfediyordu o an.

AŞKIN GIDASINI ARADAKİ UZAKLIKTIR.

GERÇEKLIK AŞKI ÖLDÜRÜR.

AŞK BİRLİKTE HAYAL KURMAKTIR.

Çiçekler avuç içinde büyümmezler,

Suya, toprağa, güneşe ihtiyaç duyarlar...

Aşklar sadece seviyorum diyerek aşk olmazlar,

Gözyaşı, cesaret ve özveriyle aşk olurlar...

Gece oluyor, gündüz oluyor ve ben yollarda şiirler düzüyordum. Aslında ne kadar hüznü de olsa, aşkımın gerçek karşılığını ne kadar alamasam da, içimde gerçekten bir duygu büyütmişim ve ben bunu seviyordum. İnsan ancak gerçek duyguları ayrımsadığında gerçeğe erişir. Yaşadığım acıyı aşka veriyor, acı çekmeyi aşk zannediyordum.

Adam sandık seni,

İş var bunda dedik,

Sekizinci saat.

Ama değilmişsin bak, yine gelmedin.

Sen de yedinci saat gibi yalancısın ne olacak...

Aslında Emel'de aradığım gerçekliği bulmuştum. Gerçek bir kadının ilk nüvelerine ermişim. Çünkü Emel olduğu gibiydi, ne düşünüyorsa söylüyordu; doğaldı, yapmacık değildi. Bir tornadan çıkmış ne yüzü vardı ne de düşünceleri. Modaya uygun değildi. Bütün bunlar Emel'i benim yapmasa bile kendi yapıyordu. Bu yüzden ona âşık oluyordum. Sanki gelgitler ve belirsizlikler aşkı daha da büyütüyordu... Yaşadığım aşkın ıstırabı o kadar büyüktü ki, yaşadığım aşk bana öyle büyük bir işkence yapıyordu ki, tüm kararlılığımı, aldığım tüm kararlara rağmen, bulduğum tüm boşluklarda kendimi onun yanında buluyordum...

Sen bir hayvansın bebeğim.

Çünkü olduğun gibisin, masum ve doğal.

Ya sana köpekler gibi âşık olunur,

Ya da senden bir canavarmışsın gibi korkulur...

Bir erkeğin bir kadını sevebilmesi, o kadına karşı ümit beslemesiyle başlar.

Her aşk eninde sonunda, aşkın gerçek olabilme ihtimali üzerine kuruludur. Bizim aramızda ümit kaybolmuştu Emel'le. Nedenini bilemiyordum.

Ama bu korkunç işkence artık sona erdiği için çok mutluydum.

Bir yol daha sona ermişti. Emel'e son notum şu oldu:

Sana asla cesaretimden bahsedecek kadar küçülmedim.

İçimi parçalayan bu ayrılıktan önce sana elveda diyebilirdim ya, gözlerinin içine bakarak,

Benim en büyük cesaretim bu oldu. Seni kendimde bırakarak, sana rağmen bir elveda...

Eşit olmayan her ilişki gibi bu aşk da kısa süre sonra son buldu, ben yine Edirne'nin bataklığına hızlı adımlarla geri döndüm. İnsan çıktığı bir kuyuya neden geri döner ki? Başka bir yol bilmez de o yüzden. Nasıl ki köylü köyünün dışında bir yaşam hayal edemezse –çünkü köyünden başka bir yaşam olduğunu görmemiştir hiç– ben de bataklığın dışında bir yaşamı tanı mıyordum sanırım. Eve gelip de yatağıma uzandığımda, ister istemez o günün bir hesaplaşmasını yapardım. Sonra yaşamın beni nasıl sürüklediğini izler, ama bunu değiştiremezdim. Planlar yapıp bir yön çizmeye çalışsam da zaman kendi bildiğini okur, ben de izlemek zorunda kalırdım.

Sürekli kendimi dün yaptığım yanlış hareketi düşünürken bulurum. Yarın asla böyle yapmayacağım derim.

Sonra bakarım bunu yapan sadece ben değilim, herkes.

Yarın olur, aynı durum karşısında yine aynı yanlışları yaparız,

Bir türlü yarın olmaz nitekim.

Bunun sebebi, insanın değişmesinin zorluğudur. Birçok kararımızı da düşünerek, bilinçli bir şekilde değil, bizi biz yapan diğer etkenler tarafından veririz.

O sıralarda benim bir alt sınıftan Can'la tanışmam hayatıma yön veren ender dönemeçlerden biri oldu. İnsanı aşkları ne kadar belirliyorsa, dostlukları da o derece belirler. Aslında nereye girsek girelim, hangi yanlış yola saparsak sapalım, ta çocukluğumuzdan belirlenmiş olan karakterimiz bize yol gösterir. O yollar da doğru kişileri karşımıza çıkarır. Aslında o kişiler vardır, siz de oradasınızdır, yalnızca görmemiz gerekir. Bilmek, her zaman akılla bilmek değildir. Sezgisel bilmek diye de bir şey vardır.

Senin kaderin dostum,

Senin karakterinde saklıdır...

Evimiz o hale gelmişti ki evimizin bir namusa, daha doğrusu namuslu bir insana ihtiyacı vardı.

Nasıl ki fahiş kadınlar, namuslu aileler içinde kendilerine bir yer edinmek isterlerse –böylece temizleneceklerini sanırlarsa– bizim de evimizin namusunu kurtaracak bir adama ihtiyacımız vardı. Bu Can'dı. Can'la tanışmamız böyle oldu. Bir ay önceki anılarımın üstünden sanki yıllar geçmiş, o anılar unutulup maziye gömülmüştü. Sanki mazi çuvallara doldurulup bir hamalın sırtına yüklenmiş, tarihin karanlık odalarına taşınıyordu.

Can'ı kendi yanıma çekmek için, penceresiz, kapısız saflığın dünyadaki görüntüsü olan bu adama kendimi kabul ettirmek için bir şeyler anlatıp duruyordum. Bir romancının dediği gibi şöyle diyorum ona:

"Güzel düşünölmüş yalana, üstü başı temiz rezalete insanlar muhtaçtır; içtimai silah olan iftirayı, teselli olan dedikoduyu, kazanılmamış parayı kaldır, bütün müesseseler yıkılır..."

Bunlar hayatı yaşanır kılar, korkulacak şeyler değildir diyorum o koyu karanlığa onu da çekmek için.

Öyle bir an gelir ki, kendimi ne yapsam denetleyemem.

Yetişkin kimliğim birdenbire kayboluverir.

Böyle anlarda, sanki bir hırsız gibi, bir hırsız inceliğinde ve sakinliğinde, bir cepten saati çeker gibi, gerçek kimliğimden mesajlar alıp, diğer kimliğime gönderirim. Sürekli bir iç ses olarak, sen bir kralsın, sen bir kralsın derim.

Öncelikle çevrendeki insanların gerçekten kim olduklarını öğrenmen gerekiyor. Bunun ilk koşulu da, onların seni dinlemelerini sağlamak yerine, senin onları gerçekten dinliyor olmandır.

Kendini dinletmek için uğraşma, onları dinlemek için çaba harca.

Sevdiğin, âşık olduğun, olduğunu zannettiğin insanı, gökyüzünden indir. Onunla konuş, onu dinle, onu anlamaya çalış ve ne kadar sıradan bir insan olduğunu gör. Onlar aslında gökyüzünde değil, onları bizler oraya yerleştiriyoruz... Göreceksin. Birçok takıntımı bu şekilde gerçek yerine oturtup kurtulabildim. Ama hâlâ birçok eksikim, gidecek birçok yolum vardı. Bu yolda insan gerçekten güvenebileceği birine ihtiyaç duyuyordu. Hele de birçok yanlış yapıyorsa, yanlış yapmaya meyilliyse. Her ergen erkek gibi Can da bize katılmak, bu yola girmek istiyordu. Ama birçoğu gibi bu yol onu korkutuyor, bu yola girmek istemiyordu.

Bir gün okul çıkışında Can'ın yanına gidip evimize yeni birini alacağımızı söyledim. Biliyordum ki Can bir gün önce yurttan ayrılmış ve dün gece otelde kalmıştı. İşte uzun yolculuğumun soluk alabileceğim güvenli limanına demir atmaya böyle bir üçkâğıtçılıkla başladım.

Alçalmak ve mutsuzluk bulaşıcıdır. Kendinle birlikte çevrende olan herkese bulaşır. Eğer bulaşmamışsa en çok buna kendin tahammül edemez ve bir an önce bulaştırmaya çalışırsın.

İlk zamanlarımızda Can'a da böyle birkaç numara çekmek zorunda kalmıştım. Biz ergenlerin en korktuğu ve en çok yaptığı şey birbirimizin kız arkadaşını ayartmaktır. Arkadaşının kız arkadaşını ayartıyorsan ona bir gol atıyor ve biraz daha erkek oluyordun. Can bendeki sadakate iyi cevap vermiş oldu.

Peki, nedir bizi uzun zamandır görmediğimiz, görmeyeceğimiz dostlarımızın limanlarına çeken rüzgâr?

Biz buna dostluk demezsek neye diyeceğiz ayrıca?

Bir liman var orada, kuytu, sığınacağımız, bizi bekleyen...

O liman bizim limanımız diyemez miyiz?

Bir insanı dostlarından arındır, geriye insanlığından ne kalır?

O yüzden benim güzel dostum,

Sen bir nesne değil, sen bir hayal değil, sen gerçek bir limansın.

Rüzgârlı havalarda sığınabileceğimi bildiğim.

Bilakis rüzgârların beni sana taşıdığı.

O yarı tanrı Samson gücünü saçlarından alırdı.

Biz garip insanlar da gücümüzü dostlarımızdan alırız.

Birçok çılgınlık, birçok acı sonunda yeni bir dönemece girmiştım. Her dönemeç insan için yürünecek yeni bir yol demektir. Bilmediği bir yol.

Sabah uyandığımda büyük bir tereddüt denizinin içinden geçtikten sonra yüzümü yıkamaya karar verdim. Hızlı bir hayat yaşayanlar kendilerini mutlu zannederler.

Durağan bir hayat yaşayanlar da kendilerinin karamsar bir hayatları olduğunu düşünürler.

Belki de gerçek bunun tam tersidir. Hızlı bir hayattan yolunu ayırıp, mutluluğu dinginlikte mi aramalıydım?

İnsanların mutlu olamamalarının bir sebebi de şudur:

Kendilerini mutlu olmaya, sürekli bir mutluluk denizinde yüzmeye o kadar şartlandırmışlardır ki, mutlu olamama, mutluluklarının devam etmemesi korkusu, mutsuzluklarının asıl sebebi olur. Mutluluk neydi, yoksa mutluluk diye bir şey yok muydu sahiden?

İNSANIN KENDİSİYLE YÜZLEŞMESİ HAKKINDA

İnsanoğlunu en çok dehşete düşüren şey, kendi kendisiyle yüzleşmesidir.

Ama aynı zamanda

Bu öyle büyük bir sıçrayış,

Öyle derinlemesine bir fark edıştır ki,

Bir düşmanımız, en azılı korkumuzla karşılaşmamız bile bu kadar etkili olmaz.

İnsanın kendisiyle yüzleşmesinde, bulabileceği bir bahane

Suçlayabileceği başka birileri yoktur.

Ne de kaçabileceği bir fare deliği vardır.

İnsanın asla kaçamayacağı şey kendisidir. Bir gün mutlaka karşılaşır.

Bir sevgilim olmalıydı, dünyanın en zeki genci olmalıydım.

Bütün ömrüm bundan sonra bu ikiyüzlülük içinde mi geçecekti?

Gerçek dünya dedikleri bu muydu yoksa?

Benim basit heveslerim, basit isteklerim, basit üçkâğıtçılıklarımın dışında, dünyanın gerçekten kirli yüzünü görmüştüm. En küçük bir çıkar için birbirini öldürebilecek insanlar vardı.

Tüm çevremi düşmanlar tarafından sarıldığını duyumsadım birden. Her yer düşmandı.

Bir litre kan kaçır gider bu karanlık sokaklarda, arkana bir duvardan başka kime dayayabilirsin ki?

Gerçekten olmak istediğim bu muydu? Belki biraz daha erkektim artık, ama bu yeterli miydi? Bu tehlikeli yaşama biçiminde tek bir kurtuluş reçetesi bulabiliyordum. Madem artık kadınları tanıyordum, madem artık biraz erkektim, gerçek bir ilişkiye girmeliydim. Gerçek bir ilişki, uzun süreli bir ilişki. Belki de kurtuluşum yine bir kadının elinden olacaktı, ama bu kez tek bir kadın...

Bu haz çukurundan kurtulmalıydım. Artık yediğim yemeğin tadına varmalıydım.

Bir yıl önce benim üstümde olan her şey, herkes, bu yılın sonunda artık ya benim hizamda ya da benim aşağımda kalmıştı.

Ergen sürekli hazzın peşinde koşar...

Hazzın kölesidir.

Yapmak istediği, kurduğu hayallerin önündeki en büyük engel ise budur.

Erkeklerin anlaması gereken şey şudur sanırım:

Ne kadar sayısız kadına sahip olursa olsun, ne kadar fazla kadına karşı cinsel açlık duyarsa duysun, sevgisinin ancak birkaç kadına yetebileceğini, ancak birkaç kadın üzerinde yoğunlaşabileceği gerçeğini görebilmesidir.

İşte şimdi bu noktadaydım...

Sağına soluna baktı adam,

Kimse yoktu, en çok da orada kendisi yoktu.

Yalan olduğunu bile bile o yalanı yaşamaya başladı...

Peki ama bir yalan nasıl yaşanır...

Ahhhh... Evettt...

İnsan bir yalanı yaşamaya da alışabilir değil mi?

Benim gibi, senin gibi, hepimiz gibi...

Üçüncü Bölüm

Ateşte yanmayı ancak yanarak öğrenebilirsin.

Yorulmuş ümitlerden taze ümitsizliklere kesintisiz bir geçiş yaptım...

İnsan ancak bildiği yolda yürüyebilir. Bildiği sokakta yolunu şaşırılmaz. Ancak bildiklerimiz kadar cevap ve çözüm üretiriz.

Benim bildiğim şu ana kadar sadece haz peşinde koşmak, tanınma isteği ve kadınlardı. Çözümü ve cevaplarımı yine onlarda aradım. Derin bir pislüğün içinde, gözleri kör eden bir karanlık içinde, aydınlık bir yol arıyordum. Bu yol romanlarda hep okuduğum, büyüsüne kapıldığım aşk yoluydu. Eğer bir kadına gerçekten âşık olursam, onunla uzun bir ilişki yaşarsam, bu derin pislikten, bu gözleri kör eden karanlıktan çıkabileceğimi umut ediyordum.

İnsan ne kadar bilinçsiz olsa da, aklını kullanmayı bilmesede, geçmişe dönüp baktığında bazı şeyleri anlamlandırmaya da içgüdüsel olarak sezebiliyor. Bazen görmek, bilmenin ötesinde sezebilmektir.

Eninde sonunda mayanızda biraz dürüstlük varsa, pislik bir süre sonra sırtınızda taşıyamayacağınız ağır bir yük olmaya başlıyor.

Anımsama değil unutmaya çağındaydım.

Yaşlılar hatırlamak, gençler unutmak isterler...

Can'la birlikte eski sokağımızdan, eskimiş evimizden ayrıldık. Kendimize yeni yollar yeni ışıklar aramaya karar verdik. Yanımıza birilerini daha bulmak zorundaydık, eski evimizden artakalanlarla yeni bir ev kurmalıydık. Eski evimizden İsmail ve Volkan bizimle birlikte gelmeye karar verdiler. İsmail zaten Mustafa'nın onu terk etmesinden beri tutunacak yeni bir dal arıyordu. En yakınındaki en güçlü dala sarılmak onun yaşam biçimiydi. Volkan da başka türlü bir sarmaşıktı. Volkan sadece İsmail'den farklı olarak, yakınında olanı taklit etmeyi seven, taklit ederek yaşayan biriydi. Taklit edeceği bir şey olmadığı zaman, engin denizlerde tek başına kalmış bir tekne gibi olurdu.

Volkan bulunduğu ortamda konuşulanlara çok dikkat ederdi. Herkesten farklı bir düşünceyi ortaya atmaktan korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmazdı.

En sevdiği şey, ortamda hâkim olan düşünceye ve kişiye destek olmak, onu haklı bulmaktı.

İsmail ve Volkan, mutlak derecede birbirlerinden farklı insanlardı. Farklı olmalarına rağmen, ikisi de kendi mutsuzlukları içerisinde o kadar yalnızlardı ki, bu geçiştirmeye çalıştıkları mutsuzlukta, bir süre için bile olsa birbirlerine tutundular. Bu tür mutsuzluk bağları her zaman mutluluk bağından daha sıkı zannedilir, ama büyük bir kavgayla ayrılınca kadar...

SARMAŞIK

Bir sarmaşık düşünün, yaşamak için bir ağaca, bir duvara, daha doğrusu daha güçlü başka bir nesneye ihtiyaç duyar.

Korkularımız da işte bu şekilde bizi başka insanlara sarılmaya iter.

Bir çocuğun babasına sarılması gibi. Kendinden daha güçlü olana sarılır çocuk.

Korkularımız bizi sürekli daha güçlü olana iter.

Önce anne babamıza, sonra öğretmenimize, sonra patronumuza, sonra eşimize, sonra mülkiyetimize...

Sonunda da kendi kendimizi kandırıp, bu sarılmalarımıza bahaneler bulur, bir de isimler veririz onlara.

Saygı deriz, dostluk deriz, ihtiyaç deriz, hırs deriz, başarı deriz...

En acısı da zaman zaman aşk deriz.

Dört silahşorlar olarak sokak sokak ev aramaya çıkmıştık. Şehrin yeni yerleşim yerlerine bakıyorduk. Yeni apartmanların çoğu oralardaydı. Hem yeni yerleşim yerlerinde kötü komşular, kem gözlü ihtiyarlar daha az olurdu. İhtiyarlar en çok değişimden, yeni olandan korkarlar. Hepimiz iyi bir evin kirasını karşılayabilecek imkânlarla sahiptik. Kısa sürede yeni yuvamızı bulduk. Yeni evimiz üç oda bir salondtu. Dar yerleri hiç sevmedim. Dar olan her şey bana ölümü hatırlatır. Hemen salonu kendime oda olarak seçtim. Eşyalarımızı kısa sürede yeni evimize taşıdık. Geriye yeni hayatımı, yeni kimliğimi oluşturmak için ciddi bir sevgili bulmam kalıyordu. Ev hazırdu. Kendimi aşkın kollarına atabilirdim. Peki insan gerçekten âşık olmaya karar verdiği zaman, âşık olabilir mi?

SEÇİMLERİMİZ ÜZERİNE

Geminin güvertesinde oturuyorum.

Geminin ve benim yanımız sıra giden martı sürüsünü izliyorum.

İçimden, kimseciklere söylemeden, gözlerimle bir martı ayırıyorum kendime.

O artık benim martım.

Kanat çırpışını, sürüden ayrılıp geri dönüşünü, bakışlarını izliyorum.

Onu diğerlerinden ayırdığım için onunla benim aramda bir bağ oluşuyor.

Aşkı düşünüyorum, âşık olduğum kadınları,

Acaba onları da hiçbir sebep olmadan sürüden ayırıp, sadece kendime ayırdığım için mi benim kadımm oluyorlar?

Ama şu martılar arasından bir başkasını da seçebilirdim.

Belki de sadece seçiyoruz ve seçtiğimiz şeye bağlanıyoruz.

Ashnda seçtiğimize belki de tüm anlamı kendimiz yüklüyoruz.

Seçmediğimize nasıl bütün kötü özellikleri yüklüyorsak,

Seçtiklerimize de karşımızdakinde olmayan kendi güzelliklerimizi yüklüyoruz.

Gerçekten herhangi bir duyguyu aşk diye anlamlandırıp kendi kendimizi mi kandırıyorlardık? Aşk karşıımızdakinin yüzüne yakıştıran biz miydik acaba? İnsan ancak bildiği yolda yürür. Biz de yeni aşklarımızı çetemizle birlikte daha önce yürüdüğümüz, bildiğimiz yolda aradık. O akşam diskoya

gittik. Her zamanki yerimize geçtik. Çünkü artık bizim bir yerimiz vardı. O yer bize aitti. Bir mekânda sizin özel bir yeriniz varsa, artık siz "olmaya" başlamışsınız demektir.

Karşımda duruyordu.

Güzeldi, gerçekten güzeldi.

Hangi sebeple bilinçaltım karşımdaki kadını güzel bulmamı emrediyorsa... Bunu bilmiyordum ama, güzeldi. Onu tanıyordum. Çevrenin en afili erkeğiyle birlikte olmuştu. O afili erkek diğer bütün erkekler gibi yaşadıklarını ben dahil her önüne gelene anlatıyordu. Bu sahne, bu anlatılanlar Arzu'yla ilişkimiz boyunca aklımdan bir kere olsun çıkmadı. Arzu aslında bu sahnede beni değişime uğratmıştı. Rahat vurdumduymaz adamdan, kıskanç bir adama dönecektim. Bu sahne nedeniyle hep kıskanacaktım Arzu'yu.

Tutkulu sever Arzu demişti. Arzu tutku demektir demişti. Çılgındır demişti. Çılgınlık Arzu'nun diğer adı demişti. Duymuştum, uzaktan görmüştüm, biliyordum, ama yalnızca bu gece dikkat edebilmişim. Çünkü bu gece bir kadına kafamdaki aşk işaretini yakıştıracaktım.

AŞKLAR ÜZERİNE

Masum bir yüze

Bu aşk işaretlerini yakıştıran ben miyim acaba?

Yoksa bu işaretler gerçekten var mıydılar?

Masum bir yüze aşk diye yakıştırdıklarım

Sakın benim arzularım olmasınlar?

Arzu, servetiyle övünen, yalnızca paradan konuşan insanların arasında büyümüşü. Böyle olmasına rağmen, aşk onun ruhuna cömertliğin yerleşmesini sağlamıştı. Arzu hem zengin hem de güzeldi. Ve bu iki özelliğinden dolayı yalnızdı. Kimse kendini Arzu'ya yakıştıramıyor, Arzu da kimseye kendini yakıştıramıyordu. İçinde alev alev yanan yangın, bastırılmış, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Birisinin zorla gelip o sert kaya yüzeyine bir delik açması yetecekti. Arzu'nun ancak sertlikle açılacak bir kapısı vardı. Onun dünyasına ancak kapısı kırılarak girilebilirdi.

Kızın yerine oturuşuna bile hayran kalmıştım. Dans pistinden yerine dönüp oturması, otururken çevresine bakınması, çevresinin ona karşı takındığı tavır, hepsi hayran olunacak şeylerdi. Sonra kendimi alabildiğine kaba hissettim. Ama bildiğim başka bir şey daha vardı. Şu ana kadar ona kimse yaklaşmamıştı. Aslında o hayatı boyunca bu teklifi beklemişti. O bu teklife âşıktı, teklifin hoyratlığına... Aslında ilk anda beğeneceği ben olmayacaktım, benim bu hoyratlığım, kaba saba davranışlarım olacaktı...

Barda tam karşımda duruyordu. Sessiz, mağrur, güvenli, dünyaları ben yarattım havasında.

Kadın durmadan konuşuyordu. Bütün gün neler yaptığımı en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu.

Sahi neden kadınlar sürekli anlatma isteği duyarlar? Ya da erkekler neden sadece susarlar?

Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı.

O içindeki kadınlığı dışarı çıkaracak, hatta hoyratça dışarı çıkaracak, birden onu alıp uzak diyarlara sürükleyecek bir erkeği bekliyordu. İçinde birikmiş olan yaşanmamışlık, güçlü hayal kurma yeteneği, ona erkeklerin içinde doğal biçimde var olan haz ve çılgınlığı yüklemişti. İçinde bir ateş yanıyor ama bunu dışarıdan kimse göremiyordu. Benim becerim içeriği görmektir. İçten içe istediği, ona hoyratça davranacak erkeği aradığını görmektir.

Tam karşımda oturuyordu. Kapısını kırmam gerekiyordu. Alkol almıştı. Bu işimi yarı yarıya kolaylaştıracaktı. Alkol duvarları inceltir, bastırılmış duyguların yüzeye çıkmasına yardımcı olur. Yanına gittim. En erkek halimi yüzüme iliştiirmiştim. Duruşum ve anlattığım hikâyeler, maceralar, genel geçer tüm değerleri sağa sola savuruyordu.

Birçok büyük tehlikeyi çok doğal bir havayla basite indirgiyordum ki rahat gülüşüm de bunun en büyük kanıtıydı.

Bu basite indirgediğim tehlikeler, hayatın umursanmadan yaşanması gerektiğini vurguluyor, hayatı çok keyifli bir hale sokuyordu... Hayat, sanki hep keyif veren bir olgu haline geliyordu.

Hayatı bir oyun sahnesi gibi gösteriyor ve karşımda duran kadını bu oyun sahnesinin aktrisi olmaya gizliden gizleye davet ediyordum.

"Gidelim mi?"

"Geri zekâlı mısın acaba?" dedi.

Aynı tonda karşılık verdim:

"Hayır, değilim, sadece seninle gitmek istiyorum..."

(Daha önce biriyle samimiyetimi artırmak için başvurduğum yollardan birisi de, argo kelimeler kullanmak, bu argo kelimeleri sıradanlaştırıp, nazik birinin ağzından çıktıklarında dönüştükleri sempatik halleriyle kullanmaktır. Argo ve iğneleyici konuşmak, karşınızdaki kişide rahatlık sağlar, siz de bu rahat kapıdan girer ve odaları bir bir dolaşmaya başlarsınız. Elbette ki paylaşılacak bazı şeyler bulunur bu odalarda.)

"Hayır, değilim, ama benimle şimdi, bu saatte, uzun bir yolculuğa, bilmediğimiz bir şehre gitmeyecek olan kız ya geri zekâlıdır ya da korkağın tekidir" dedim.

"Hadi Tekirdağ'a gidelim. Şu an eminim hava yağmurludur ve şehre hüznün çökmüştür" dedim.

Arzu'yla ilk yolculuğumuz böyle başladı. Arzu bir kadındı ve ben bastırılmış dürtülerini harekete geçirmiştim. Bunu nasıl yapacağımı bildiğim için başarabilmiştim. Bir kadının tutkulu halini biliyordum.

KADINLAR ÜZERİNE

Kadın tutku duyarak ve bağlanarak sahip çıkar.

Hor görülen bir insanla karşılaştığında, o insanın acısını yaşar içinde.

Her zaman isyandan uzaktır

Ama

Her zaman da isyana en yakın yaratıktır kadın.

Kasım ayıydı. Zaman artık yüzünü akşama dönmüş bulunuyordu. Saat beş civarıydı. Tekirdağ üzerindeki pürüzsüz mavi gök solmaya başlamış ve dar sokakların mavi saydamlığı yerini akşam sisinin yarı saydamlığına bırakmıştı. Kimileri güneşin batışını çok romantik bulabilir. Benim için ısıtmayan güneş, soğuk güneş, hiçbir şey ifade etmez. Hiç kullanılmayan, ama alınıp süs olsun diye bir yere konulmuş eşya gibidir. Kullanılmayan eşyadan da nefret ederim. Güneş ısıtılmalı...

Şehre yukarıdan baktığınızda, sırtüstü uzanmış yatan dev bir kadının memeleri gibi kabararak, evlerin köşeli çatıları üzerinde yükselen, eski camilerin kubbeleri, güneşin altın renkli banyosunda yıkanıyorlardı. Arzu'yla kendimizi romantik olmaya zorluyor ve bir şekilde bunu çok istediğimiz için başarılı oluyorduk. Gece sokaklarında yürüdüğümüz bu şehir –ertesi sabah bir miktar da olsa bizi gerçekliğe döndürmüştü de– ikimizin de romantizme duyduğumuz açlık yüzünden fazla başarılı olamamıştı.

Sonbaharın karanlık bir günü olmasına rağmen, aniden güneş yüzünü gösteriverdi. Güneş bile bana yardım etmeye çalışıyordu bugün.

Güneş, yandan aydınlattığı kayalıkların, binaların yağmurdan yıkanmış çatılarının biçimlerini ufka resmediyor, gizem dolu gölgelikler yaratıyordu. Her gizem, insanları birbirlerine biraz daha yakınlaştırır. Ben tüm bu görüntünün ışığı altında kadın denen o harikulade yaratığın, hayatı hazlarla ve trajedilerle örülü yaratığın, benim ne düşündüğümü bilmediğini biliyordum. Hayat zaten bir oyun değil miydi? Bir benim yazdığım, ama eminim ki bir de onun ayrıca yazdığı bir oyun. Şu anda kim bilir belki o da kendine ait olmayan bir oyunu bana yakıştırmaya çalışıyordu.

Karanlıkta söylenen sözler iki kat daha ağırlardır.

Çünkü gerçeğe çok daha yakınlardır...

Son iki yılda, erkek olma yolunda attığım adımların cesurca mücadelesi, sanki içimden yükselen bir erkeklikle, hoyratça Arzu'nun etini ezebileceğim hissini veriyor, benden yükselen bu dalgalar ona ulaşır, bedenini sarıyordu. Arzu'nun bedeni, teni ezilmek istiyordu...

Gece otelde yan yana uyumamıza rağmen dokunmadım Arzu'ya. Bir ergenin en büyük hatası olan acelecilikten kurtulmuştum artık.

Kadınların en önemli özelliklerinden birini daha önceden öğrenmişim. Kadınlar her şeyden önce kendilerini güvende hissetmek isterler. Arzu'yla çıktığımız bu iki günlük Tekirdağ seyahati sonucunda ona bu güveni vermişim.

Edirne'ye döndük. Yolculuğun sonunda ayrılmamıza rağmen akşamüzeri tekrar buluştuk. Bir yerlerde içmeye gittik. Geceye benim evimde devam etmeyi uygun bulmuştuk. İçimiz içimize sığmıyordu. Salonda içkilerimizi içerken, birden dudaklarımız buluştu. O kadar istekli ve yakıcı öpüşüyorduk ki, ikimiz de dudaklarımızın yanacağını düşündük.

AŞK MI?

ONUN NE SÖYLEDİĞİ DEĞİL, HERHANGİ BİR ŞEY SÖYLEMESİYDİ ÖNEMLİ OLAN.

AĞZININ İÇİNDEN DÖKÜLEN HER KELİMEDE MÜKEMMELLİK GÖRÜYORDUM ARTIK.

Aşk, tüm kusurlarımızı, eksikliklerimizi, yani kendimizde gördüğümüz kötü özellikleri, âşık olduğumuz kişide bulmama umudu değil midir?

Kendimizde görmediğimiz mükemmelliği buluruz onda...

Ya da bulduğumuzu sanırsız kısa bir süre için bile olsa...

Ona bu kadar kısa sürede âşık olmamın nedeni ne olabilirdi?

Onda olan, başka hiç kimsede bulunmayan, güzellik miydi, zekâ mıydı, karakter miydi, seksilik miydi? Neydi?

Yoksa bütün bu olanlar, benim aşka olan ihtiyacımın bir sonucu muydu? Yoksa benim asıl âşık olduğum, aşkın kendisi miydi?

Neredeyse bir hafta gibi kısa bir süre sonra Arzu bizim eve taşındı. Kendi evi vardı elbette, hem de daha büyük ve daha güzel bir ev. Ama ikimiz de evcilik oynamak istiyorduk. Aynı evin içinde kendimize yeni bir düzen kurmak istiyorduk. İlk günler aynı sahada iki güçlü takım gibiydik ve birbirimizi sürekli olarak tartıyorduk. Ben, onu ben yapmaya, o da beni kendi gibi yapmaya çabalıyordu.

İLİŞKİLER ÜZERİNE

Sürekli karşında duramı takip ediyorsun.

Gözlerin, beynin, vücudun.

Onu anlamaya çalışıyorsun, ona anlamlar yüklemeye çalışıyorsun.

Onu tartıyorsun, onun zevklerini, beğenilerini tahmin etmeye çalışıyorsun.

Onun sınırlarını, düşüncelerini öğrenmek istiyorsun.

Ve bütün bunların sonunda da,

Onun seni görmek istediğini düşündüğün şekilde davranmaya, hareket etmeye çalışıyorsun.

İlişkilerinde sürekli karşındakine göre konumlanmış, sınırlanmış beraberlikler kurmaya çabalıyorsun.

Demek ki sen dinlemiyor, yorumluyorsun.

(Söylediklerinden değil, satırların arasından anlam çıkarmaya çalışıyorsun.)

Yalnız farkında mısın bilmem ama

Aslında onun ilişki kurduğu sen olmuyorsun.

Sonra o bunu fark edip seni terk ettiğinde,

Kendine neden gittiğini sorup hayıflanıyorsun.

Sonra anlıyorsun ki aslında o senden değil, kendinden gidiyor.

Evde dengeler değişmeye başlamıştı. Eğer dört erkeğin kaldığı bir evde tek bir kadın olursa o evde denge adına bir şey kalmaz. Ya evin diğer elemanları bu duruma ayak uyduracaktı ya da ben oradan uzaklaşıp, kendime evcilik oynayacağım yeni bir mekân bulacaktım. Neyse ki evin diğer ahalisi bana ayak uydurmaya karar verdi. İsmail hariç.

Hayatımda başka bir şey vardı artık. Belki de benim olmayan ve de asla olmayacak olan yeni bir şey. İlk günler dışarıda yiyorduk yemeklerimizi, henüz evcilik oyunumuzun en evcilik kısmına gelmemiştik. Biliyordum, ona da sıra gelecekti. Sürekli yemek yediğimiz bir lokantamız vardı. Bir gün orada oturmuş yemek yerken şunları düşündüm...

Hayatımda ilk defa yemek yemenin karnımı doyurmaktan başka bir işlevi olduğunu fark ediyordum. Genellikle yediğimin farkında bile olmazdım. Yemek yemenin hazzal işlevini bu kızın yanında fark ediyordum.

AŞK VE SAVAŞ ÜZERİNE

Aşk ile savaşın birçok benzerlikleri vardır.

Aşk da savaş da bir kez başladıklarında, artık bir ilk hızını aldığı anda, bir daha önüne geçilmesi imkânsızdır.

İstedığınız kadar kendinizi zorlayın, hayır bir daha aramayacağım deyin, bir dakika sonra elinizin telefonda olduğunu görürsünüz.

Savaş bir kere başladıysa eğer, ne kadar kanlı, ne kadar yıkıcı olursa olsun, kaybedeceğini bilsen dahi devamı mutlaka gelir. Ta ki gerçekten sona erinceye kadar.

Aşk ve savaş sonuna kadar devam eder, aşk köleleştirir, savaş köpeleştirir.

Boşalan bir havuzun suyunun hızı ne kadar şiddetliyse, bizim de Arzu'yla birbirimizi tartma sürecinden sonra boşalmamız öyle oldu. Belki de on dokuz yıldır içimizde sakladığımız tüm yırtılmamış bilinçaltımız ortaya çıkmıştı. Artık bizim için sınır diye bir kavram kalmamıştı.

Bir akşam eve dönerken birdenbire merdivende başlayan, apartman ışığının sönmesiyle kendisini iyiden iyiye açığa vuran, hayret ile korkunun baskısı altında kalan içimdeki arzu, epeydir bana haber vermek için şuurumu aşındırıyor, açığa çıkmak için çırpınıp duruyordu. Ben de bu çırpınışlara izin verdim. Yakalanmak ve risk almak tüm hazları ikiye katlar. Belki de bu yüzden hayatımın en hızlı boşalmasını orada, o merdiven boşluğunda yaşadım.

Neden ihtiyaç duyuyorduk bilmiyorum ama birbirimize sadakat sözleri veriyorduk. Sürekli sadakat sözü vermek hem kendine hem de karşıdaki kişiye güvenmemek demektir. Bu ilişkinin başı hep bu söz üzerine kurulmuştu.

Aşk gereksinimlerimizi görülmemiş bir hız ve değişimle yeniden belirler.

Bir saat önceki sen, sen değilsindir artık.

Ağızdan çıkan kelimeler ve kurduğun cümleler sanki bir başkasına aittir.

Kısa sürede anlarsın ama bu cümleler birazdan yaratılacak olan yeni sana aittir.

Bir taraftan da yeni evimizde yeni gelişmeler oluyordu. Aşk bulaşıcıdır. Artık Can'ın da Volkan'ın da sevgilisi vardı. İsmail gittikçe içine kapanıyor, bizden her gün biraz daha uzaklaşıyordu. Eve yeni giren iki kız evin evcilik oyununa yeni katkılar sağlamışlardı. Yeni yeni oyunlar oynarken buluyorduk kendimizi. Ama diğer iki kız oyuncu aslında bu oyunu oynayabilecek gerçek oyuncular değillerdi. Sadece o an için idare ediyorlardı.

Arzu'nun çılgınlıkları, benim de daha önce Seher'den öğrenmiş olduğum aşk cilveleri, Arzu'yla oyunumuza daha büyük bir zevk katıyordu. Bulduğumuz her boşlukta, her yerde, her mekânda, Arzu'yla birlikte oluyorduk.

ERKEK, OYUN, HAZ...

Erkek hazzın peşindedir.

Bu yüzden sürekli değişiklik ister.

Hazzı arayan hep bir fazlasını istemek zorundadır...

Haz oyundur.

Erkek hazzın peşinde koşarken, sürekli oyunlar oynar.

Erkek oyuna düşkündür.

Kumara meyillidir.

Kendini oyundan kurtaran, sadece hazzın peşinden koşmayı bırakan, biraz da akıllı ve çalışkan olan her erkek,

Başarı merdivenlerini mutlaka tırmanır ve en az bir alanda başarılı biri olur.

Bir gün her zaman oturduğumuz yerde oturuyor, gelen geçene bakıp avarelik ediyorduk. Birçok insana saçma gelebilecek bu davranış, öğrenci için bir yaşama biçimi, hatta olmazsa olmaz koşullardan bir tanesidir. Aval aval boşluğa bakmak. O sırada önümüzden Mustafa'nın geçtiğini gördüm. İsmail'in yüzünde çok kısa bir an için, sanki hiç olmayacak bir havada şimşek çakması gibi, farklı bir ifade oluştu. Ama bu an çok kısa sürdü ve bunu belki de sadece ben gördüm. O zaman anladım ki İsmail'in içinde bambaşka duygular var ve bu duyguları yaşamaya asla cesaret edemeyecek birisidir İsmail. Bir insanın kendine bile itiraf edemediği gerçekler, insanı tek bir yere götürür. Biz ise oraya uçurum deriz. O gün İsmail'in gideceği yerin uçurum olduğunu bir şekilde anlamıştım ve benim gibi taş kalpli birisi için bile üzüntü vericiydi bu durum.

İsmail artık kendisi değildi. Kafasının dikine giden, kendini anlamaya çalışanları durmadan aşağılayan, gelecekle ilgili söylenen her şeye gülüp geçen, geleceği görmeyi reddeden, kendine dair

hiçbir şeyi düşünmek istemeyen, bilmece gibi bir yaratığa dönüşmüştü Mustafa'dan ayrıldıktan sonra.

İsmail için Mustafa tarafından aşağılanmanın ve hırpalanmanın aslında müthiş bir haz kaynağı olduğunu anladım...

Mustafa'dan koştuktan sonra içindeki tüm neşesini kaybetmişti.

Mustafa bizi sanki hiç görmemiş gibi yanımızdan akıp gitti. İsmail'in hayatının da o an akıp gittiğini fark ettim. Mustafa sadece bir saniye için İsmail'e baktı:

Mustafa birisine baktığında, bir çiftenin iki namlusu gibi bakardı.

Birazdan iki namludan da ölüm kusacakmış gibi bakardı.

Sonra o gün bir şey daha oldu. O günün akşamında Arzu'yla ilk ayrılığımızı yaşayacaktık. Üç haftanın sonunda ilk defa birbirimizden ayrı bir gece geçirecektik. İlk defa bir yatağı sıırıslıklam ıslatmayacaktık. Arzu'yu otobüse bindirip eve geldikten sonra ona ne kadar alıştığımı fark ettim. Evet, alışmıştım. Ve alışkanlıklar kötüdür.

YATAK

Soğuk gecelerde, yatağın sonsuz beyaz yalnızlığı daha da derinleşiyordu.

Yatağın sonsuz, beyaz, pürüzsüz uçsuz bucaksızlığına bakamıyordum.

Pürüzsüz, beyaz uçsuz bucaksızlığının üzerinde bir yerde, gözle görülemeyecek bir noktada, o en yabanıl ülke, en gerici ülke, uyku ülkesi uzanıyordu.

Ve o yaban ülkeyi o kadar çok istiyordum ki şu anda,

O yaban, o gerici ülke bile dost görünüyordu ve ona o kadar ihtiyacım vardı ki...

Gece olup da yatağa uzandıktan sonra uyku tutmadı. Kalktım. Çünkü içimde gerçekten yazma isteği uyandı. Bazen en iyi boşalma şekli, yazmaktır.

GÜNCE – SAHTE AŞK

Gece saat iki, yatakta kıvrılmaktan usandım. Kalkıyorum. Hava soğuk. Edirne hep soğuk olur. Hele saat gecenin ikisiyse. Kaloriferleri de kapatmışlar.

Aklım sürekli kötü şeylerle dolu. Biliyorum bunların çoğunu ben yaratıyorum. Şu an senden nefret ediyorum. Midem kalkıyor, kasılıyor. Bir kussam sanki kurtulacağım. Ama şunu da biliyorum ki, şu an çıkıp gelsen, aniden karşıma geçsen, "Aşkım, hoş geldin" diyeceğim.

Senden neden kopamıyorum bilmiyorum.

Seni neden bu kadar kısıkanıyorum? O güven duyan kişiliğime ne oldu?

Herkes çok değiştiğimi söylüyor. Benim gibi umarsız bir adam, sanki aniden bir canavara dönüştü.

Sürekli seninle seviştiğimi hayal ediyorum. Galiba birazdan banyoya gidip seni düşünüp mastürbasyon yapacağım. Tam üç saat önce yaptığım gibi.

Biliyorum, her şeyin sebebi o çocuk. Her an aklıma geliyor onunla yaptıklarınız. Hatta belki yalan bile söylüyor olabilir. Erkekler çok yalan söylerler. Sözde merdiven boşluğunda oral seks yapmışsınız. Işıklar söndünce...

Sanki dünyanın en önemli filminin en önemli sahnesi gibi, bir türlü aklımdan çıkmıyor.

Gidip camı açmalıyım. Bir terk etsen beni. Bir kurtulsam senden. Ama hadi gel. Sıcacık sevişelim yine. Bana en son aldığın kazağı giydim. Yeşil... Ne güzel bir rengi var bunun. Her seferinde bana bir hediye getirirsin zaten. Bana birçok burjuva alışkanlığı kazandıracaksın bu gidişle.

Duvara şunu yazıp astım, geldiğinde görürsün:

HATIRLA, ÖZLE, GÖZLE...

Sanılanın aksine ihanet yaşandıktan sonra değil, gençlikte olur... Gençlikte bir arkadaşının kız arkadaşını çalmak bir marifettir. Bir oyundur bu. Belki de ileride bunun için insanlar birbirini öldürürken, o yaşta bu bir oyuna dönüşür.

Çiçek sık sık evimize gelmeye başlamıştı. Önceleri Hakan'la gelirken daha sonraları Hakan'sız da gelir olmuştu. Bizim evde en çok Can'la kavga ediyordu Çiçek. Sanki aralarında bir alıp veremedikleri varmış gibi... Hakan'da ise başka bir ruh vardı. Biraz reçel, sarhoşun midesini nasıl bulandırırsa, Hakan'ın da ciddi ilişki lafıyla midesi öyle bulanırdı. Hakan böyle durumlardan kurtulmak için kendisi terk etmezdi, sevgilisinin onu terk edebilmesi için tüm koşulları hazırlardı. Şimdi de bilerek Can'ın kucağına itiyordu Çiçek'i.

Sanki eliyle kızı birilerine itiyordu ve bunu, asıl ihanete uğrayan kişi kendisiymiş gibi bir havaya sokup yapıyordu. Hakan, Çiçek'i eliyle iterken belki de Can'a çarpmıştı. Can'ın gözlerini ilk defa o gece yakaladım Çiçek'in yüzünde. Gözlerini Çiçek'e saplamış içine çekiyor, soluğunu içinin en derin yerinde, göğsünün karanlık dehlizlerinde hapsediyor, sonra gerisingeri bırakıyor, tekrar yaşamaya başlıyordu. Can, Çiçek'in gözlerinde ölüyordu.

Öyle iç çekişler vardır ki, gizlendikçe daha da derinleşen; öyle gizli bakışlar vardır ki, günah olduğu için daha da tatlılaşan...

İnsanoğlu gizsiz, aşk ise günahsız olamaz bilirim...

"Ben senin günahın olmak istiyorum..." der gibi bakıyordu Can Çiçek'e.

Uzun süre boyunca Can'la Çiçek'in ilişkisini sadece ben bildim. Bir sır olarak değil, kendi iç sesimle bildim. Can da benim bildiğimi anladığı halde bir şey belli etmedi... Bazen dostlar arasında bilmemek ama bilindiğini anlamak en iyi yöntemdir. Eğer bildiğimi söyleseydim, hem Can zor durumda kalacaktı, hem de ben bu bildiğimle Can'ı yargılayıp yargılamama arasında bocalayıp duracaktım. Can'ın aşkı, biraz da Hakan'ın kendi kompleksleri yüzünden Çiçek'i itişiyile, biraz da Çiçek'in, Hakan'a olan kını yüzünden Can'a yönelmesiyle oldu. Kin yoğun bir duygudur. Sonunu kimse kestiremez.

SEVMEK ARZUSU

Sevmek, arzulu bir süreçtir. Sevdiğin insanı sürekli arzulama durumudur.

Sevgi kadar nefret de içinde arzuyu barındırır.

Sevgi ve nefret şehvetli duygulardır...

Hatta sevgi ve nefret çok yakınlardır birbirlerine... İç içedirler bile diyebiliriz. İkisi de çok güçlü duygulardır. Bu yüzden sevgi, her an nefrete, nefret de her an sevgiye dönüşebilme özelliğine sahiptir.

İnsanlar arasındaki sırlar çoğaldıkça birbirlerine bağlılıkları daha da artar. Can'la belki de derin dostluğumuzun başlangıcında bu olay yatmaktaydı. Sırlar ve acılar insanları birbirlerine bağlayan kuvvetli duygulardır.

Bir sırdan kurtulmak için daha büyük bir sırra sarılırsınız,

Bir acıdan kurtulmak için daha büyük acılara yelken açarsınız...

Hayat bir şekilde akıp giderken, o sıralarda inanılmaz bir olay duyduk. Öğrenciler arasında birçok olay olur ama hep bir sınırı vardır. Edirne konum olarak bir sınır şehri olduğundan dolayı, Edirne'nin önemli geçim kaynaklarından birisi Kapıkule'dir. Diğeri de sınırdan girip çıkan kaçak ürünlerdir. Mustafa'nın böyle bir kaçakçılığa bulaşmış olduğunu duyduk ve bu bizim evde İsmail'in kendi içine daha da fazla kapanmasına sebep oldu. İsmail asla Mustafa'nın kendisini terk edişini içine sindiremedi. Hep Mustafa'yı bekledi.

GECEİNİN YÜZÜ

Gecenin sinsi, karanlık ama yumuşak yüzünü öptü,
Istıraplı bir dokunuş.
Saçlarını bir bir kendi elleriyle taradı güneşin,
Kavurucu bir zevk.
Ve en sevdiği yemeğin en sevdiği lokmasını en sona bıraktı,
Sanki bekleyerek çoğaltabileceğini zannetti sevgiyi.
Gidenin dönmeyeceğini öğrenemedi bir türlü.

Bir akşam toplu olarak eve dönüyorduk, saat gece yarısını geçmişti. Evde yine İsmail'i kendi içine kapanmış bir halde bulacağımızı düşünüyorduk. Evet, İsmail'i içine kapanmış olarak bulduk ama artık açılmamak üzere. Yanında kısa bir notla birlikte... O zamana kadar İsmail'in bir şeyler karaladığını hiç bilmiyordum. Beni şaşırtan İsmail'in intiharı mıydı yoksa giderken bir şiir bırakması mı, bunu asla bilemeyeceğim.

BANA MÜSAADE

Bu kadar...
Hepinize bırakacağım sadece dedikodular, anılar ve en kırılganından aşklar...
Kimseyi suçlamıyorum,
Yaşam pınarı kurudu burada.
Sakın, "Bu doğru mu?" diye sormayın,
Kimseye doğru olduğunu söyleyemem,
Ama sıcak kavurdu bu bedeni, su yok oldu, nehirler kurudu,
Kurudum...
Buraya kadar.
Beni yetiştirmiş olanlar, kızmasınlar,
Annem, babam, kardeşlerim, dostlarım...
Çalışmayı sevemedi diyebilirsiniz arkamdan,

Sorumlulukları ise hiç sevmedi...

Çoban bile iki koyun, bir it tarafından adam yerine konulur bu dünyada,

Yalnızlığını ise kavalıyla örter, kimseye göstermez...

Peki ya ben...

Alacak verecek kalmadı,

Bana müsaade...

Bir yere ölüm girdiği zaman, artık hayat eski düzeninde devam edemez. Anıların dehlizlerine sürgün edilse de bir gün çıkar. Ölüm tek bir soru bırakır arkasında. Ama gençlikte sorular da bir süre sonra unutulur. Aslında unutulmaz, sadece bilinçaltına atılır. Gençken her şey çok çabuk unutulur, ama yalnızca bir süreliğine. İleride acı bir şekilde gün yüzüne çıkana kadar, belki de kırkından sonrayı bekler gençken içeriye gömülen sorular.

İsmail'in ailesinin gelip oğullarını alıp götürmelerinin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra her şey unutuldu. İsmail mezarda unutuldu, Mustafa içeride unutuldu, iki erkeğin birbirlerini sevebileceği unutuldu. Birçok ergenin dilinde olan intihar İsmail'in kalbine saplandı ve kaldı...

Ölüm bile üzerinden zaman geçince eskir. Geçmeyecek diye yapıp tuttuğunuz acılar eskir, aşklar eskir, gidenler eskir, dönenler eskir...

ERGENLİK VE İNTİHAR ÜZERİNE

Ergenlik, ölmek ile yaşamak arasında sürekli gidip gelmektir.

Yalandan da olsa sürekli bir intihar halidir...

Artık birbirimizi tanıdıkça, birbirimizin açıklarını kollamaya başlamış, ilişkinin belki de en keyifli tarafı olan oyun zamanına girmiştik.

Karşımda neler olup bittiğini fark ediyordum.

Benim karşımda kadınlık oyunlarının hepsini oynuyordu ve bu güç gösterisi kendi kendisinin nefesini kesiyordu en çok. Benimle oynamaktan, bana eziyet etmekten büyük bir zevk aldığı anlaşılıyordu.

Bunu en çok evde birileri varken yapıyordu. Kimseye çaktırmadan kendisini bana teşhir ediyor, izlettiriyor, bacaklarını açıp kapıyor, yanlışlıkla eli erkeklik organıma değiyordu. Ben kızmaktan çok zevk alıyordum bu oyunlardan. Erkek her zaman oyunu sever.

Arzu'nun sürekli canı sıkılırdı. Ya kavga etmek zorundaydık ya da sevişmek. Bu iki durum haricinde mutlaka canı sıkılırdı. Bir ortama girmeye görelim, hemen ya kavga çıkarır, ya da iğneleyici bir nükte sokuştururdu araya.

Ne olursa olsun gözü sürekli mağaza vitrinlerinin camlarındaıydı. Elbiselerin ihtişamı onu mest ediyordu. Güzel bir ev eşyası, kokular, güzel derlenmiş çiçekler... Aynı ortamlarda olmamıza rağmen, aynı kişilerle aynı konuşmaları yapmamıza rağmen, eve döndüğümüzde tüm konuşulanları bir kez de o anlatıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru, benim hiçbir şey anlatmadığımdan, onunla hiç

ilgilenmediğimden dert yanıyordu. Neden kadınlar sürekli anlatma ihtiyacı duyarlar?

BOŞALMA YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

Erkekler ve kadınlar birbirlerinden farklıdır,

Bunu kabul edelim.

Mesela boşalma şekilleri.

Erkekler sevişerek boşalırlar,

Kadınlar konuşarak...

İki boşalma hali de insanı yaşama bağlar...

Aşkın ilk çılgınlık zamanları geçip de, ilişki kendisini sıradan hayatın akışına bırakınca, Arzu'nun karşısında içimde bir eziklik duymaya başladım. Bana pahalı hediyeler alıyor, ailesinin yanına her gidiş gelişinde daha önce hiç tatmadığım, adını dahi duymadığım yiyecekler getiriyordu.

Yıllardır üzerinde titizlikle çalıştığım erkeklik gururum, böylece ayaklar altına alınmış oluyordu. Arzu elbette bunun farkında değildi, o kendi sıradanlığında yapıyordu bunu, ama karşısında ezilen beni fark etmiyordu.

Almış olduğu yeni, çok pahalı çağla yeşili kazağı giydiğim bir gün, kazağı çıkarıp yırtmış, "Anlamıyor musun? Güzel giyinmekten, özenli giyinmekten nefret ediyorum" diyerek yeni bir kavga çıkarmıştım. İyi giyinmeye özenen ben, o andan itibaren iyi ve güzel giyinmekten nefret eden yeni bir ben olarak ayrılmıştım o kavgadan. Bir daha da asla güzel giyinmedim.

Aramızdaki giz gittikçe azalıyordu. Haz üzerine kurulu ilişkilerde gizin yok oluşu, ilişkinin de süresini iyice kısaltır.

En çok sevdiğimiz şey dar zaman sevişmeleri oluyordu yine de. Eğer hayatınızda gerçek bir macera yoksa uyduruk maceralar yaratırsınız kendinize.

Arzu'yla hiç de macera dolu bir hayatımız yoktu. Ne o beni zorluyordu, ne de ben onun bir adım ileri gitmesi için çaba sarf ediyordum. Her şey rutine binmişti. Elimizde kala kala dar zaman sevişmeleri kalmıştı, bir de lezzetli kavgalarımız. Acıtan kavgalarımız.

Kapı çalınmaya görsün; kapıyı açana kadar öpüşmek, arkasına geçmek, göğüslerini okşamak, kısa fırsat lezzetleriyle o anı değerlendirmek, ya da birisinin yanında gizlice ama görünme riski taşıyarak oynaşmak, elleşmek...

GİZİN YOK OLUŞU ÜZERİNE

Onun bu dünyanın dışında, diğer herkesten farklı olduğu, hatta yemediği, içmediği, geçirmediği, osurmadığı halinden, yemek yiyen, hatta berbat yemek yiyen, çoraplarını oraya buraya atan, tuvalete bile giden haliyle karşılaşıyorsun.

Rüyalarının insanının yerine, yaşayan kanlı canlı bir kişi geliyor.

Aslında senin için de durum farklı değil.

Peygamber olmak için geldiğin bu şehirde, sen de artık aynı evde, aynı evin içinde kanatlarını kaybediyorsun.

Onun için sen de gizemini kaybediyorsun.

Her şey aydınlığa çıkacak,

Karşında çıplak bir insan.

Güzellik dediğimiz de insanın çıplak hali değil midir?

Hem vücutta, hem beyinde...

Sen onu daha çok tanımaya başladıkça, tanıdıkça, tüm geçmişini de,

Onun tüm kamburlarını da,

Onun tüm sıkıntılarını da kendi içine almak zorunda kalacaksın.

Arzu'yla her ayrılışımız benim ruhumda derin yaraların açılmasına sebep oluyordu. Elimin altında her olmadığı an aklıma çılgınca aldatılmışlık senaryoları hücum ediyordu.

İnsanın en çok ruhu kirlenir. Diğer kirlenmeler bir şekilde çıkarılabilir. Ama ruh bir kere kirlendi mi bunun temizlenmesi çok uzun yıllar sürer ve büyük çabalar ve özveriler gerektirir. Arzu'yu beklerken gün geçmiyordu. Geceyi zor ettim. Uyku tek kurtuluşumdu.

Kendimi sürekli onun beni aldattığı sahnelerde buluyor, kalbim büyük bir hınçla çarpıyordu. Kendimi o halde yatağa zor attım. Düşündüklerimin saçma olduğunu, realist gözlerle baktığımda ne kadar anlamsız düşünceler olduğunu kendime ispatlamaya uğraşıyordum. Uyku bastırıyordu. Kafamın yastıdaki yerini değiştirdim, yorganı biraz daha üzerime çektim ve üşüyen ayaklarımı birbirine yapıştırıp karnıma çektikten sonra gözlerimi sımsıkı yumdum.

Aldatan bir insanın cehennemi,

Aldatılma karşısında duyduğu korkudur.

Arzu'ya karşı kuşkularımın azaldığı anlarda, korkudan doğan acılarımın da azaldığını hissederdim. Böyle anlarda korkunun yerini mutluluk alırdı. Mutluluk ise bende o güne kadar görülmemiş aşk coşkunlukları, sevda taşkınlıklarıyla birlikte, önü alınmaz koca kahkahalara dönüşüyordu.

İçimdeki acı, kendimin bile şimdiye kadar farkına varmadığım duygusal derinliğimi açığa çıkardı.

Sevgilim giderken, son kez kolları arasına düşüşüm, kendimi koyuvermemle birlikte, acının verdiği tüm sesleri her tonda söylememe sebep oldu. Boğazımdan, kendiliğinden çıkan çığlık, tüm dillerde aynı acıyı ifade etti.

Sürekli ayrılmak lafı edilmeye başlanmıştı. Gitmek, kalmak, beklemek, tekrar sevişmek. O zamanlar anlayamadığımız şey kavga yerine sadece bir insanın gerçekten sevilebileceğiydi. Daha önce sevmemiş bir insana siz sevgiyi tarif edemezsiniz. Aşkı yaşamamış bir insana aşkı tarif

edemeyeceğiniz gibi. O aşkı yaşamayan kişi için aşk demek; kavga, tutku, hoyratça sevişmek ve kıskanmak demek olabilir. Çünkü başkasını görmemiştir.

Sürekli aklımda bu soru dolaşıyordu. Bir soru insanı bu kadar çaresiz bırakabilir miydi?

Aklımdaki soru, günleri sanki birer saate indiriyordu.

Ne zaman ciddi bir işle uğraşsam, aklım başka bir yere kayıyor, en saçma şeyleri düşünürken buluyordum kendimi. Zihnim perişan, kalbim çarparak kendime geliyordum.

Kafamda hep aynı soru vardı.

Beni gerçekten seviyor muydu?

Ama bu sorudan daha beteri de varmış...

Ben gerçekten onu seviyor muydum?

HER ŞEY VAR

Her şey var elimizin altında. Güzel sözler, ihanetler, oyunlar, biraz da üstüne kafiye ekledin mi tamamdır.

Sofralar hazırlanmış, adı kötüye çıkmış tüm kızların,

Erkeklerde bir yara izi, kendi kendilerine dert etme işaretleri...

Öpüşmek vardı şimdi bunları konuşmak yerine,

Ellerini tutmak, tanrılar sofrasında en güzel yemekleri sunmak birbirimize,

Peki, biz ne yaptık?

Balkon demirleri olmasa atlayacaktık,

Biz ne yaptık?

Kılıçtan daha keskin kırıcı sözler sarf ettik birbirimizin suratına.

Kılıç yarası bu güzelim, açıldı mı bir kere

İyileşse bile, izi kalır.

Ve o iz ömür boyu seni takip eder.

Tüm büyük sevgiler, aşkın kapısından geçer. Ona uğramadan büyük sevgi olmaz.

Ama her aşk sonunda büyük sevgiyi doğurmaz. Hatta bazı zamanlarda sevgiyi bile doğurmaz, aşk olarak başlar ve söner.

Arzu mutfakta tezgâhın üzerine eğiliyordu ve ben içeride elimde bir şişe birayla aptalca oyalanıyordum. İçimde asi mi asi, bilmediğim, anlam veremediğim ama olması gerektiğini bildiğim bir hırçınlık, bağırsaklarımı tırmalıyordu sanki.

Ama mutfağa seslenip, "Arzu gel, kavga edeceğiz" de diyemiyordum, nasıl denir ki?

O kendiliğinden gelecek, yine mutfakla ilgili alakasız bir şey söyleyecek ve kavga kendiliğinden başlayacaktı. Böyle başlamalıydı.

İçeride diğer ev ahalisi, büyük ihtimalle ya yine kâğıt oynuyorlar ya da boş boş burunlarını karıştırıp keyif yapıyorlardı.

Arzu nihayet içeri girdi. Bir elinde en sevdiğim kupa, diğer elinde büyükçe bir meyve tabağı vardı. Neşeli bir hal içindeydi, en azından rahattı. Bir süre sonra meyvelerin kabuklarını soymaya başladı. En çok özeni elmaya gösterirdi, bir çember gibi kopmadan bir kerede soymak istiyordu elmayı, bu yüzden daha yavaş ve daha itinalı davranıyordu. Mandalinaları daha hızlı soydu.

Arzu'yu görünce keyfim yerine geldi, işte istediğim her şeyi yapabileceğim biri. "Önüme geçip meyveleri böyle soymandan nefret ediyorum" dedim.

İstediğimi elde etmişim, kavga başladı...

Kavgada en önemli şey sestir. Arzu'da da öyle bir ses vardı ki, kapıları aşılıyor, camları aşılıyor, koridorları aşılıyor, önüne çıkan tüm engelleri, bir tül gibi inceltip delik deşik ediyordu.

Öyle bir sesteki ki, yapışkan ve sonsuzdu, büyük bir şiddetle patlıyordu. Öyle bir sesteki ki, unutulmaz, felaketlerle dolu bir hayatın bütün zehrini akıtıyordu.

GEREKSİZ HAYATLARIN KAVGASI ÜZERİNE

Birden bir kavga başlar masada,

Kavganın çirkin çocuğu doğar ortaya.

Ruhlar birden kararır.

Acılaşır ağızdaki kelimeler,

Sessizlik. En acı olanı da bu,

Başlamaz bir daha söz, sanki bin yıllardır, sessizliktir masaya hâkim olan...

Hiçbir şey,

Artık,

Hiçbir zaman,

Eskisi gibi olmayacak...

Artık Arzu'nun boyalı saçlarını iki elim didik didik ediyor, onun fahişeleşen kırmızı ojeli tırnakları benim suratımda derin izler bırakıyordu. Yüzüme tükürmek istiyordu, tükürüğü bitince salyası, salyası bitince de sesiyle yüzüme haykırıyordu.

Bu kavgalarda hep bir şehvet lezzeti olurdu. İkimizin de bir yerleri kanar, eğer kan çıkmazsa sanki dünyanın bu en güzel sahne oyunu güdük kalacakmış hissi uyanırdı. Bu kavgalarda bütün sanat dalları vardı, resimden müziğe, sinemadan tiyatroya, operaya, heykele kadar bütün sanat dalları. Kavga yavaşlarsa ikimizin de tüm saadeti o anda bitecek zannediyorduk.

Arzu tam suratımı parçalarken odaya Can girdi, sanki kavganın kabahatlisi o olmuştu. Arzu kızardı.

AŞKIN İÇSAVAŞ HALİ ÜZERİNE

Aşk ilk günlerdeki heyecanını yitirince, yerini birbirini tanıma dönemine bırakır.

Artık sıra, onun gerçek fikirlerini, beğenilerini, gerçek duygularını görme zamanıdır.

Artık onu takip etme, izleme, tartma, karşındakine göre bir sen çıkarma dönemi bitmiş, yerine gerçekler hüküm sürmeye başlamıştır. Bu birinci içsavaş dönemidir.

İÇSAVAŞ DÖNEMİ

Artık karşında, bir düşman ülke değilse bile, fethedilecek bir ülke vardır. Ve tüm fethedenler gibi sen de bu oyunda kuralları unutmaya, kendi kurallarını benimsetmeye hazırsındır.

(İÇSAVAŞ: Daha çok kardeşler arasında, kardeşin kardeşe kavgasını anlatır. Bir taraftan seversin bir taraftan da en büyük düşmanlığı ona beslersin... Asla tamamen sonuca varamazsın. Sonucu olmayan savaş da diyebiliriz buna.)

Artık aranızda süren bir içsavaştır. O senin mevzilerini kontrol eder, sen de onun. Sen onun sınırlarını zorlarsın, o da senin. Küçük, önemsiz gibi görünen birçok olaydan kavgalar çıkar. Aslında ortada olan gerçek iktidar kurmaktır, kimin iktidara geçeceği. Eğer ki kavganın sonucunda onun kalbini gerçekten kırmışsan hemen geri adım atacaksındır. Çünkü sen onun sınırlarını kontrol etmekte. Aslında amacın onu kaybetmek değildir, onu kaybetmeyi hâlâ göze alabilmiş değilsindir. Saçının renginden oturuş şekline, öksürmesinden geçirmesine kadar her şey bir sorundur.

Arada sırada neden yapıyorum tüm bunları diye kendinize şaşırdığımız bile olur...

Başka bir ülkeyi fethetmeye çıkmış bir savaşçısınız artık. Amacınız o ülkenin güzel taraflarını almak, kötü taraflarıyla mücadele etmek değildir. Kötü de olsa sizin kurallarınızın geçerli olmasıdır.

Yeni bir mahalleye, semte taşınmak gibidir aşkın içsavaş hali. Hem o çevrede yaşamak için oranın kurallarını tartarken, bir taraftan da kendi kurallarını, hatta sana ait olmayan kurallarını o mahalle sakinlerine kabul ettirme halidir.

Bir taraftan yepyeni gelenekler, kurallar, etik değerlerle tanışırken, kendi geleneklerinden, kendi kurallarından, kendi etik değerlerinden kopmanın gerilimini yaşamaktır içsavaş hali.

AŞK BİR TARAFIN KAZANIP BİR TARAFIN KAYBETMESİ DEĞİLDİR

AŞK,

AYNI BEDENDE, AYNİ RUHTA, AYNİ BEYİNDE, BİRLİKTE ERİME HALİDİR...

Bugün ilişkimizin yeni bir dönüm noktasına gelmiştik. Arzu'yla aramızda artık kan vardı. Birbirimizi ilk defa kanatmıştık. Bundan sonra artık aramızdaki o sözlü kavgalar, küsmeler bize asla yeterli gelmeyecekti. Kan kavgalarımızdaki sıradanlığı alıp götürdü. Aramızda ses vardı... Öyle bir

sesti ki, yapışkan ve sonsuzdu. Büyük bir şiddetle patlıyordu. Öyle bir sesti ki, unutulmaz, felaketlerle dolu bir hayatın bütün zehrini akıtıyordu.

Biz sevdiğimiz insana, aslında sahip olmadığı birçok özellik yükleriz.

Fakat zaman zaman sevgimizi kontrol etmeliyiz.

Durup arkamıza bakmalıyız.

"Acaba sevgilime yakıştırdığım bu özellikler gerçekten onda var mı?

Yoksa hepsini ona yakıştıran ben miyim?" diye...

Böylece sevgimizin ve sevgilimizin yalan olup olmadığını anlarız.

Bir ilişkide eşitlik yoksa eninde sonunda o ilişkide sorunlar ortaya çıkar.

Sadece sınıf eşitliği yetmez, aynı zamanda güzellik eşitliği de olmalı ve yaş eşitliği de.

Bunlardan birinin en azından başka bir şeyle veya başka bir yetenekle eşitlenmesi lazım gelir.

Aralarında hem sınıf eşitliği hem servet eşitliği olan erkekler, sırf güzel bir kadına abayı yaktıkları için hayatlarını zehrederler. Bazen güzellik yıpratıcıdır. Hele bu güzele abayı yakan adamın özgüveni yoksa...

İnsanın yaptığı büyük itiraf, aniden kendisine yaptığdır.

Her şey birdenbire oluyor ve yaşadığım bu durum aşk mı yoksa sevgi mi diye soruveriyorsunuz.

SEVGİ İLE ARZU ARASINDAKİ FARK ÜZERİNE

Sevgi ile arzu birbirlerine tam anlamıyla zıttırlar.

Sevgi başlı başına bir bütünlüklü eylemdir.

Arzu ise sadece bir anlık durumdur. Doyurulduğu anda söner, sevgi ise doyuruldukça artan bir duygu durumudur.

Sevgide, sevgiyi oluşturan iki kişi birbirlerini zenginleştirirler, arzuda bitirirler.

Sevgide siz sevgilinizde erirsiniz, arzuda ise siz arzuladığınız insanda boşalrsınız; birinde artarsınız, birinde eksilirsiniz.

Soru genellikle bir kere sorulur. Ve bazı sorular sonun başlangıcı olur. Arzu, ilişkiyi daha ileriye götürmek, daha ciddi bir boyuta taşımak istiyor gibi davranıyor, belki de blöf yapıyordu. Ama ortada sanki böyle bir gerçeklik de vardı.

Acaba gerçekten seviyor muydum? Yoksa sevgimi göstermekte yetersiz mi kalıyordum?

Belki de seviyordum onu, ama henüz sırtım böyle büyük bir yükü taşıyacak kadar sağlam değildi. Bundan korkuyordum.

Yüklerin en büyüğü evlilik kurumudur.

EŞİT İLİŐKI ÜZERİNE

Bir ilişkinin oluŐma s¼reci ayrı,

Devam etme s¼reci ise apayırdır.

Bir ilişkinin devam edebilmesi işin, eşit olması gerekir.

İlişkide eşitlik yoksa devam etmez.

Devam etse bile bir taraf aslında gerŐekte yoktur,

Ya da yok sayılıyordur.

Bu hem yok sayılan hem de yok sayan işin b¼y¼k bir acı ve y¼kt¼r.

İnsan aslında iÇinden biliyor her Şeyi, kelimelere d¼kemese de seziyor. Bir ilişki sessizce bitiyor iÇeride. Dışarıda kavgalar, sesler olsa da... Yatmadan önce g¼nl¼g¼me d¼Őt¼g¼m notlarda d¼km¼Ő¼m kelimelere kendimden bihaber...

GÜNCE-BOŞ UMUTLAR

Yürüyorum, adımlarım kaldırımları dövüyor, ayaklarımın ezberlemiş oldukları kaldırımları. Yukarıda kargaların iğrenç çığlıkları, düşünmeme engel oluyor. Bir günün tükenişini, bir günün ölüşünü kendi gözlerimle görüyorum, birazdan mezara girecek güneş, boğazlanmış bir tavuk gibi.

Ağlasam gözyaşlarım erkek, ağlasam gözyaşlarım gözümde donacak. Şu kargalar da olmasa tüm gerçeklikten kopacak aklım. Bu şehir neden hep bu kadar çok karga dolu? Hep dünü düşünmekten, dün yaptığım hataları düşünmekten yoruldu. Yarın aynı hatayı yapacağımı bilmek öldürüyor beni.

Boş bir umuttan daha tüketici ve öldürücü ne olabilir? İki gündür içimde bir umut her şeyin tamamen bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu ima ediyor. Bilmeden yine sokağın sonuna kadar gitmişim, bir evim var benim, kendi evim, kendi sığınağım, belki de kendi mezarım. Hadi ayaklarım beni evime götürün, kurtarın şu günün ölgünlüğünden, şu kargalardan, aklımın çıkmaz sokaklarından. Erkek dediğin, hep aynı, tenin arzusuna takılıyor akıl, neden bu böyle, ah bir bilsem... Bir bataklıktır insan vücudu, insan vücutlarında aramak ne kadar kötü yaşamı.

Bu arada Volkan, İsmail'in ölümünden sonra kendini en iyi sığındığı yere bırakmıştı; içkiye. Volkan'ı sürekli olarak evde körkütük sarhoş halde buluyorduk. Gençlik demek sürekli yeni yollar bulmak, her yeni yolda yeni arkadaşlıklar kurmak demektir. Volkan'ın yolu artık bizimle, daha doğrusu benimle aynı değildi. O erkekler dünyasında, içkinin kendi benliğini sakladığı dünyada daha fazla mutlu olacağını düşünüyordu. Can'ın Çiçek'le ilişkisi hâlâ gizli gizli devam ediyor, Çiçek içindeki tüm kını Hakan'ı aldatarak boşaltacağını düşünüyordu.

Sen birini çukurdan dışarı çektiğini zannedersin.

Halbuki tüm yaptığın kendini o çukurun içine atmaktır.

Tam o günlerde Arzu'yla ilişkimizin artık ölümcül bir noktaya geldiği, kavgaların seyrinin iyice vahşileştiği dönemde, benim de yolum başkalarıyla kesişiyordu. Can'la avare avare yollarda yürüdüğümüz bir akşam, Can'ın, "Şurada bir arkadaş var, epey de değişik birisi. Hadi, onun evine gidelim, kesin şarabı da vardır. Hem değişiklik olur hem de kafaları tütsüleriz" demesiyle, Çınar'ın kapısına vurmamız bir oldu. Erkek erkeğe olduğumuz akşamlardan biriydi. Kızlar ailelerinin yanına gitmişlerdi. Bir yer eviydi burası. Eski zamanlardan kalma bir yer evi.

Çınar gerçekten de kendine münhasır bir tipti. Sürekli kendisinden bahsediyor, okuduğu kitaplardan alıntılar yapıyordu. Çınar'da her şey eklektik olarak duruyordu.

KENDİNE VURGUN İNSANLAR ÜZERİNE

Bazı insanlar vardır, kendilerinininkinden çok daha karmaşık bir ruhu, onun altında yatan gerçek ruhu göremeyecek ya da görmek istemeyecek kadar kendilerine vurgun olurlar.

Bunlar karşılaştıkları insana bir kere, o da ilk karşılaşmalarında bir göz atarlar. O an ilk hissettikleri duyguyla ahkâm kesmeye bayılırlar. Böylece o surata ikinci bir defa bakma yükünden de kurtulmuş olurlar. Bunlar asla derinlemesine bakamazlar kimseye, böyle bir niyetleri de yoktur.

Bu kişiler sadece kendilerine âşıktırlar. Sadece kendileriyle meşguldürler. Kendileri dışında olan her insan onlar için birer yabancıdır. Çevrelerinde olup biten hiçbir işle alakaları yoktur.

"Arkadaşlarının en belirgin özelliği nedir?" diye sorun onlara, yanıtlayamazlar.

Bu durum onlarda sadece dış görünüşle ilgili değildir. Onlar hem dış görünüşe hem de düşüncelere uzaktırlar.

Bildikleri tek şey sadece konuşurken sıranın kendilerine gelmesini beklemektir.

Karşılarındaki insanları hiç dinlemezler, sadece biraz sonra kendi söyleyecekleri şeye konsantre olmuşlardır.

Çınar'ın evine girdiğimizde karşılaştığım manzara şuydu: Uzanmış kitap okuyan bir erkek. Okuduğu kitaba gözücuyla baktım. Birden bir açlık hissettim. Başka bir yaşamın açıklığını. Hiç düşünmeden masada dağınık olarak duran diğer kitapların yanına vardım. Onlara dokundum. Adlarına ve yazarlarının adlarına baktım. Yazarların hayatlarının nasıl olduğunu düşündüm nedense. İçlerini parça parça okurken, sevgiyle kitapları okşadığımı fark ettim.

Bazen insanlar kendi benzerleriyle değil de tam zıtları olan insanlarla daha iyi dost, ya da sevgili olurlar. Onlarda birbirinizi tamamlayan bir parça bulmanızın yanında, aynadan yansıyan ters görüntünüzle de karşılaşmanızı sağlarlar. Bu tip ilişkiler sizi daima zenginleştirir. Sizi sürekli onunla tartışmaya iter ki akıllıca yapılan her tartışma geliştiricidir. Çınar'la birbirimize olan zıtlığımız, o akşamdan başlayan tartışmalarımız, bende derin anlamlar oluşmasına neden oldu. Çınar'da zıddımı görmek tersinden de olsa kendimi görmemi sağlıyordu. Örneğin, yaşadığımı zannettiğim aşk ilk defa bilincimin dışına çıkıp, saçma sapan şeyler yaşadığımı kendime itiraf etmemi sağladı.

Çınar'ın yüzü ile içi arasındaki ilişkiyi anlamak için oldukça dikkatli bakmak gerekiyordu.

Hele de her ikisini çıplak yakalamak istiyorsanız daha da çok uğraşmanız gerekebilirdi.

Bense tam tersiydim. İçim çıplak, ruhum çıplak, yüzüm çıplak... O zamana kadar özgürlük diye aldanıp yaptığım her şeyin, aslında kölelik olduğunu görmemi sağladı.

BAZEN ÖZGÜRLÜK, KIMSESİZ OLABİLMEK DEMEKTİR.

O geceden sonra Çınar'ı uzun süre bir daha görmedim. Ama aklımda binlerce soru işareti belirdi. Örneğin sadakat ne demektir? Arzu'yla birbirimize sürekli verdiğimiz sadakat sözü ne demektir?

SADAKAT ÜZERİNE

Sadakatin olduğu yerde, ben olmak diye bir şey yoktur. Sadakat kölelik demektir...

Ortalama olarak, yani insanlığın ortak bilinci olarak, insanlık tarihinin en karanlık çağı ortaçağ olarak bilinir.

Ortaçağın en belirgin özelliği, sadakattir.

Reyanın, yani köylünün, iki önemli bağı vardır, biri toprağa, bir diğeri de derebeyinedir. Bu iki sadakatinden vazgeçemez, vazgeçmeyi bırakın, bunun dışında başka bir olasılığı düşünemez bile ortaçağ insanı.

Ortaçağ demek sadakat demektir. Ortaçağ demek kölelik demektir. İnsanın toprağa, insanın derebeyine olan köleliği...

Ünlü ortaçağ tarihçisi Marc Bloch ortaçağı tek bir cümleyle tarif eder:

"Ortaçağ demek bir başkasının adamı olmak demektir."

Köylü ile derebeyi arasında bir sözleşme vardır yazılı olmayan.

Köylü derebeyine bağlılığını bildirir, derebeyi de köylüyü düşmanlarından koruyacağını vaat eder.

Bir süre sonra düzen güçlü olanın tarafına doğru değişir. Koruyan gittikçe güçlenir.

Bu sözleşme örneği günümüzde hem işçi-işveren arasında, hem de kadın-erkek evliliği arasında gözlemlenir.

Kadın ve erkek ne kadar eşit olarak başlarsa başlasın evliliğe, bir süre sonra koruyan taraf

olan erkeğin cephesine doğru güç dengesi değişir.

Ama bu koruyan ve korunan ilişkisini baştan beri kadın istemektedir.

Aslında biz sevmiyor, birbirimizi köleleştiriyorduk. Çevremdeki ilişkilere daha çok dikkat etmeye başladım. Sadece ben değildim bu halde olan, çoğunluk bu şekildeydi. Fark ettim ki kendimden uzaklaşmaya çalıştığımda bile, hep bir başkasına ihtiyaç duyuyordum. Birisini terk etmek için bile başka birine sarılıyoruz. Bu, kölelikten, bağımlılıktan başka nedir ki?

Erkeklerin en âciz olduğu konulardan biri de bir kadını terk etmektir. Arzu'dan ayrılmak istiyor, hatta hayallerimde ondan ayrılış sahneleri hazırlıyordum. Onu beni aldatırken yakaladığımı düşünüyor, feci bir kavgadan sonra ondan kurtulduğumu hayal ediyordum. Hatta bazen onun bir trafik kazasında öldüğünü düşünüyor, arkasından ilkönce ağlıyor ama sonrasında ondan ayrılmanın mutluluğunu yaşıyordum. Ona artık ayrılmak istediğimi söyleyemesem de, kötü davranıyor, söylediği hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

MASAL

Artık ayrı masalların kahramanıydık. Zamanın çarkı başka merkezlere göre ayarlanmıştı. Deniz seviyemiz bile bir değildi artık. Ben babası tarafından terk edilen bir köylü çocuğu, yanında kız kardeşinin elini sıkı sıkı tutan; sen uzun çorapları olan, elinde masal çubuğu, her istediğini yapan bir kız çocuğu. Senin için zaman yavaş, benim içinse hızlı akması gereken bir nehirdi. Bitsin de uyku saati gelsin.

Biliyorum bizi bir daha aynı masalda anlatmayacaklar. Diyelim ki anlattılar aynı masalda, sen iyilerin tarafında ben belki bir öcü, belki de dişleri kanlı bir kurt.

Hadi o zaman gökten düşün şu üç elma.

Bir elma bana, bir elma sana

Bir elma da tüm bir bedende hayat bulanlara...

Arzu bir akşam benden ayrılmak istediğini söyledi. Bunu hep arzulamama rağmen içimde derin bir acı hissettim. Aklımın bir tarafından, "Saçmalama, işte tam da aradığın şey" desem de, bir kadın tarafından terk edilmenin verdiği acı, ilkel benliğimi harekete geçiriyordu. Terk edenin ben olmam gerektiğine dair aptalca şeyler uyduruyordum kafamda. Bağımlı olan insan, köleliğe alışmış olan insan böyledir işte.

KÖLE...

SEVGİDE HER ZAMAN KILIK DEĞİŞTİRİMİŞ BİR EFENDİDİR.

Sanıların aksine,

Köleler de karşı gelirler, itiraz ederler.

Ama sadece ya kendi gibi kölelere

Ya da kendilerinden bir adım daha altta olan,

Çocuklara veya hayvanlara.

Köleler düzene taparlar.

Düzen isterler. En çok düzenlerinin bozulmasından korkarlar.

Bunların dışında

Köleler,

Kölelik durumundan memnun olan kimselerdir.

Zaten köle olan, korkak olan kişiler için,

Yeni bir esaretin anlamı, yeni oluşan korkuların anlamı,

Sadece alışılmadık olmalarıdır.

Evet, bir aşk değil, bağımlılık ilişkisiydi bu, bir kölelik ilişkisi. Hem Arzu için hem de benim için. Bunu içten, farkında olmadan anlıyordum. Ama o gece Arzu'nun benimle kalması, bir daha düşünmesi için yalvardım.

GÖĞSÜNDE AĞLAMAK

O gece ipler tamamen kopmak üzereydi.

Ama son anda erkek gidip de kadının göğsüne yaslanıp hıçkırma hıçkırma ağlamasaydı eğer.

Erkeğin kendi göğsünde ağlaması, kadında annelik duygularını uyandırdı, zaten hep içinde taşımamış mıydı bu duyguları?

Erkek ağlayarak kendi konumunu, başarısız bir efendiden, acınası bir çocuca dönüştürmüştü, zaten tüm erkekler birer çocuk değiller miydi?

Bazen arzunun ulaşamadığı yerleri, acımlar ve duygusallıklar doldurur.

Ama bir erkeğin asla anlayamayacağı şeylerden biri de, giden bir kadının asla geri dönmeyeceğidir. Giden erkeklerin döndüğü görülür, hem de sıkça görülür ama bir kadın gitmişse artık dönüşü imkânsız olur.

GİDEN KADINLAR HAKKINDA

Nasıl bir nehir yatağından çıkmaya görsün,

Bir daha dönemezse eski yatağına,

Kadınlar da nehirler gibidir işte,

O yataktan bir kez çıktı mı

Bir daha yatmaz o yatakta,

Sen iyisi mi debelenip durma boşuna genç adam,

Kadınlar gitmişlerse eğer, sana düşen sadece yenisini aramaktır...

Ayrılışımızın üzerinden henüz birkaç gün geçmişti. Yine eski avare avare dolaşma günlerimiz başladı. Artık sadece Can ve ben vardık. Can'la çok uzun süren dostluğumuzun başladığını o gün anladım. Her yerde Can'la birlikteydik. Sessizce yürüyor ve sessizce birbirimize sığınuyorduk. Birden Çınar'ın evi aklıma geldi. Oradaki kitaplar... İçimden yeni bir yolculuğa çıkma vaktinin geldiğini haykırıyordu birileri. Bu kararımın kendim de Can'la birlikte haberdar olmuşum. "Gideceğiz Can" dedim. O an, "Gideceğiz" dedim. "Şehrin bir hayatı bırakması gibi, bu evi de ardımızda bırakacağız" dedim. "Nasıl ki, o pis köhne evi, o arzuların bataklığını bıraktık, burayı da bırakacağız. Burada Volkan'ın kumarbazlığını ve alkolikliğini, İsmail'in ölümünü, sahte aşkları bırakıp yeni bir eve gideceğiz" dedim. "Hem de şehrin tam ortasına taşınmalıyız. Şehrin ortası gibi hayatın da tam ortasında olmalıyız. Bırakmalıyız karanlık mağaraları, bir ışık bize yol gösteriyor bak" dedim. "Işığı takip etmeliyiz."

Cümleye başladıktan sonra sonunun nereye gideceğini ben de bilmiyordum. Aslında içim tüm bu meseleleri çözmek için o kadar yanıp tutuşuyordu ki, kelimeler ağızımdan bir nehir akışkanlığında dökülmeye başladı. Ve ağızımdan çıktıkları anda söylediğim düşüncelere önce kendim âşık oldum. Elbette yanımda Can'ı da sürükleyerek.

Benim için asıl yolculuk yeni bir kimliğe doğru açılan yoldu. Yeni bir bene doğru attığım ilk adımdı galiba o gün. Can'a hâlâ Arzu'dan bahsediyordum. Birinden bahsetmek ayrılsan bile bahsetmek...

TERK ETMEK ÜZERİNE

Biri sizi terk etmişse,

Siz de kötü bir şekilde olsa dahi, hâlâ onun arkasından konuşuyorsanız,

Bu o kişiyi hâlâ aklınızda, ruhunuzda yaşattığınız anlamına gelir.

Unutulanlar mı? Onlar zaten hatırlanmazlar...

Ne yapsam, ne etsem, kaderim irademe haciz koyuyordu.

Çınar'ın kapısını çalarken aynı anda içimdeki bir beni öldürüyordum. Birileri ölmeli ki birileri doğsun.

DOĞUM SANCISI ÜZERİNE

Bir şeyin doğması için, öncekinin ölmesi gerekir.

Öncekinin ölümünü görmek derinlik ister.

Ölmeden öleceğini bilmeye biz bilimsel bakış diyoruz.

Ölümü görmek cesaret ister.

"Ölecek" demek çok daha fazla cesaret ister.

Ve ancak cesur olanlar ölüme katlanabilirler...

Cesurdum ve buna dayanabilirdim. Hatta ağzımdan ıslık yerine kelimeler döküldü...

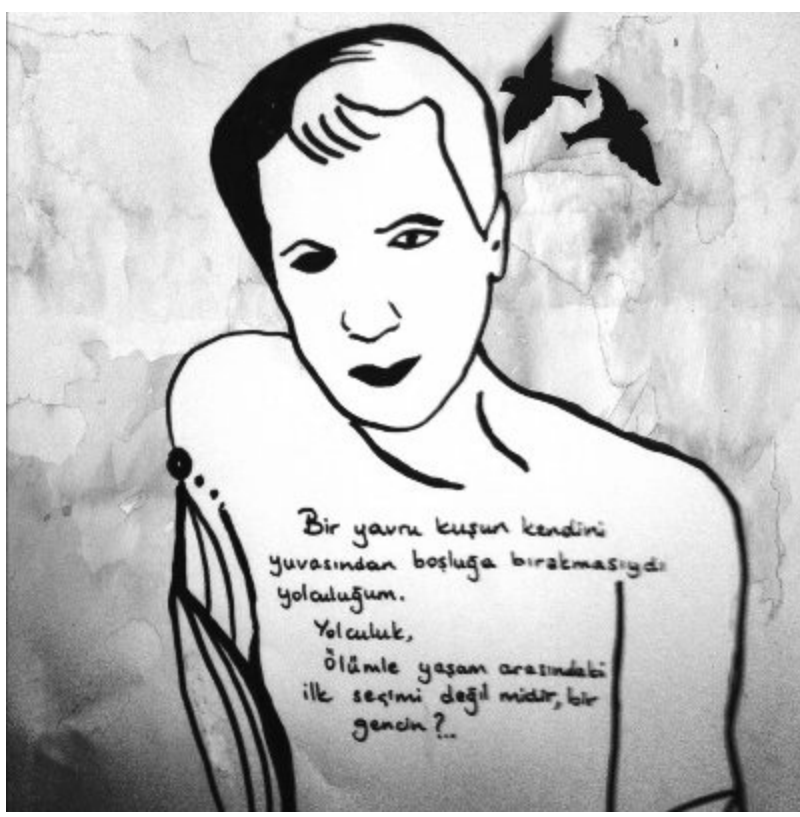
HÜKÜMSÜZDÜR

Eski düşlerim bundan böyle hükümsüzdür,

Kendime yeni bir yol, yıldızlı bir sevda yolu buldum,

Kaybolmadan, kaybetmeden ayrılmalıyım bu limandan,

Hadi bana eyvallah...

Dördüncü Bölüm

Ateş'in isini Güneş'le yıka

Ölüm bile üzerinden zaman geçince eskir. Geçmeyecek diye yanıp tutuştuğunuz acılar eskir, aşklar eskir, gidenler eskir, dönenler eskir...

Kirliydim, pistim, yalnızdım,

Ama çok hoştum...

Yeni bir yola çıkıyoruz yine. Yelkenlerimizi bu kez başka bir rüzgârla doldurarak.

Yarını belli olan hayatları sevmiyorum.

Kataloglanmış, kayıt altına alınmış hayatları,

Kaderi sen doğmadan belirlenmiş olan hayatları...

Yaşanmadan yaşanmış gibi yapılan hayatları...

Benim için yolculuk, yeni bir hayat, yeni bir mekânla başlar. Bir hayatı, tüketilmiş bir hayatı arkamızda bırakıp, yeni bir hayata, bilmediğimiz, henüz tanımadığımız bambaşka bir hayata gidiyorduk. Ama artık yanımda birisi vardı. Bir dost. Bir dostla yürümek, yanında onun gölgesini taşımak, insana güven verir. Yolda dikenler olsa da, yolun sonu belli olmasa da bir dostla yürümek güven verir.

GÜNCE – EV

Sekiz ayaktan küçük bir oda. Savrulmuş kitaplar. Sarı renkte bir duvar boyası. Yer yer boya kalkmış, altından eski rengi mavi çıkmış. Kesif bir sigara dumanı, sağa sola savrulmuş eski aşkların anısı. Duvarlara asılı kalmış bakışlar, kimisi kırık, kimisi hüznü, kimisinin içi gülüyor. Eskimekten de öte çürümüş havası veren eşyalar. Bir kanepeler, tek kişilik, kahverengi. Bir yataklar, komodin. Masa, mimar artığı bir çizim masası. Eğimi sanki hayatın sürekli baş aşağı gideceğini anlatmak istiyor. Üzerinde elle yapılmış uyduruk kartondan bir masa lambası. Duvarlarda birkaç resim, hangi anlamlar yüklenerek asılmışsa?

Dışarıda hafif hafif yağan bir kar. Üşütmeyen, aksine huzur veren.

İçeride ilk öpücüklerin heyecanı, hesapsız sevgilerin yarınsızlığı. Siyah perde arkasına gizlenmiş mutlu bir kadın gülümseyişi, hâlâ belleklerde, dünden kalmış. Düşünceler savrulmuş orta yere. Belli ki yine çok tartışılmış, her zamanki gibi sonuçlanmamış. Olsun.

Dışarıda fırtınanın sessizliği var. Mutlu kar yağışı yerini fırtınaya bırakacak anlaşılan.

İçeride birazdan gelecek olana hazırlıklar.

Sanki yitip gitmekte olan baharın çürümüş kokusu. Yine bir tekrar yaşanacak demek ki. Aşka benzer, aşkla alakası olmayan.

Yürüyorsun, yolun iki tarafı da, dikenlerle, tel örgülerle kaplı,

Ama önünde seni bekleyeni görüyorsun, muhteşem bir manzara... Peki, bu dikenler, bu yolun güzelliğinden ne kaybettirir o zaman, hiçbir şey!

Dikenler, çitler, canımızı acıtmak için daha çok bekler,

Hadi dostum biz yolumuza devam edelim...

Arkamızda bıraktığımız acılar, aşk diye tutunduğumuz dallar, kadınlar, kavgalar, arkadaşlıklar... Bütün bunlarla birlikte ben oluyorum, ben olduğumu hissediyorum.

Bizim asıl zenginliğimiz, eskiden yitirdiklerimizdir.

Eskiden yitirmiş oldukların ne kadar çoksa o kadar zenginsin demektir.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen ayrılık acısı, birdenbire yerini yeni bir yolculuğun heyecanına bıraktı. Acının bile bu kadar kolay çözülüşü, bir tarafıyla üzüntü veriyor insana. Demek ki ben Arzu'yu hiç sevmemişim diye geçirdim içimden. Gerçekten yaşadığım neydi acaba peki? Yeni bir dünya gözlerini bana kırptıyordu. Beni çağırıyordu. Kitapların dünyası, aklın dünyası, Güneş'in dünyası...

ZAMAN HAKKINDA

Elbette zamanın da becerebildiği bazı şeyler var...

Hiçbir iz bırakmadan, size hiçbir şey hissettirmeden, sessizce her şeyi yenileyebiliyor...

En çok da acıları, umutsuzlukları, terk edilişleri...

Galiba benim Arzu'da yaşadığım, sevgiden farklı bir şeydi. Hazdı belki de, belki de erkeklik dünyasının kapılarının açılması, bir kadın, bir ev, bir sorumluluk kapısı. İçinde acının, hazzın, kıskanmanın, kavganın, zenginliğin olduğu bir ilişki...

SEVGİ ÜZERİNE

Sevda birçok şeye gebedir.

İçinde arzuyu, şehveti, nefreti ve eylemi barındırır.

Her sevda her zaman içinden olumlu bir sonuç çıkarmaz...

Bazen şehveti ve arzuyu çıkarır,

Bazen de nefreti...

Can'la birlikte yeni bir mekân aramaya başlamıştık. Eski evimizin kapısından içeri girmek bile istemiyorduk. Eski evimizi Volkan'ın ayaş arkadaşları doldurmuştu. Öğrenci demek, bulduğu her boşluğu dolduran insan sürüsü demektir. Bir dostum vardı ve ben o dostumla yeni bir ev, yeni bir dünya kurmak istiyordum. Ama her zaman olduğu gibi, sadece ikimiz bu yükü kaldıramazdık. Yüksek ev kiralari, hayallerimize en büyük darbeyi indirdi. Artık hangi ortam, ne tür bir ev, kimlerin yanı olursa olsun fark etmiyordu. Çünkü artık iki kişiydik. İki kişi kalabalıktır, güçlüdür.

DOSTLUK ÜZERİNE

Dostluk demek, sadece karşılıklı birbirini sevmek demek değildir.

Birbirine güvenmek demek değildir sadece.

Sadece birbirine en zor anlarında yardımda bulunmak da değildir.

Dost demek aynı zamanda onun seçimlerinin senin için de geçerli olması demektir.

Senin için neyin iyi olduğunu bilmesi demektir...

Zaman zaman dostluklar hesaplar üzerine kurulsa da, bu hesaplar, tüketici değil tam aksine zenginleştirici hesaplardır.

Dostluk demek, birbiriniz hakkında zenginleştirici hesaplar yapmanız demektir.

Kısa süre sonra kendimize uygun bir ev bulduk şehrin en eski mahallelerinden birinde. Bu güzel şehrin cazibesi de burada başlıyor. Bir öğrenci şehriydi burası. Öğrenci şehri demek, tüm alışverişin, evlerin, sokakların, yani kısacası hayatın öğrencilere göre düzenlenmiş olması demektir. Bu şehir öğrenci şehri olmasının yanında, tarihle bugünün kucak kucağa kavga etmeden yaşaması demektir.

Bu şehirde anılar birbirini tekmelemez, aksine,

Anılar, bu şehirde birbiriyle kucak kucağa, kardeşçe,

Ya da bir sevgili gibi yaşarlar.

İnsanın aklıyla birlikte seçimleri de değişiyor. Seçimlerimiz aslında bizi en çok eleveren, kişilik ölçer davranışlardır. Henüz okuduğum üç beş kitapla bile algım değişivermişti. Genç demek bir fikirden başka bir fikre hiç zorlanmadan geçebilen insan demektir. Hayatı ilkönce erkekler dünyasında, sonra kadınların bedenlerinde, sonra aşkıta aramış, şimdi ise hayatı beynimde bulmaya çalışıyordum. Ateş'ten Güneş'e uzanan yoldaydım...

İki oda, bir salon, sobalı bir ev bulmuştuk Can'la. Evde Yavuz diye bir öğrenci kalıyordu ve biz Yavuz'un yanına taşınmıştık. Salonu ben aldım. Böylece herkesin bir odası oldu. İnsanın odasının olması...

Bir dünyayı bir odada kurmak, tam da o günlerime uyan bir davranıştı. Yeni bir insanla yaşamak değildi heyecan verici olan – benim için asıl heyecan verici şey artık kendimle yaşamaya başlamaktı. Belki de ilk adımlarımdı bunlar. Aklım çevreme daha çok bakıyor, çevremde olan her şeyi sorularla görmeye çalışıyordu. Yavuz nasıl birisiydi?

Orta boylu, gözlüklü, saçlarının döküleceği şimdiden belli olan bir kafaya sahipti. Yavuz susuyordu. Yavuz uzun süredir susuyordu. Zaten Yavuz konuşmazdı, yalnızca gözleriyle dinler, bakışlarıyla anlatırdı. Anlatılan şeyleri, hiç kimseye fark ettirmeden, kendi içinde, doğru veya yanlış bulur, karşıdakine bu konuda cevap vermeye tenezzül etmez, cevap verecek olsa bile, bu cevapta aşırı bir kibir bulur, bu kibri de kendine yediremezdi. Onun cevaplarını ancak gözlerine bakarak, onu okumayı bilerek öğrenebilirdiniz.

Ne insanların suskunluğu, ne de gözlerindeki ifade beni ilgilendiriyordu artık... Başkaları için,

başkalarına göstermek için değil kendim için istiyordum artık hayatı. Delicesine okumaya başladım. Benim için yaşam alanı odamın dört duvarının içiydi...

FARK ETMEK ÜZERİNE

Adam ufka bakıyor.

Sanki karşısına hiç keşfedilmemiş bir ada çıkacak.

Sanki her gün gördüğü şeylerden farklı bir şey görecek.

Sonra fark ediyor ki, her gün gördüğü şeyler, aslında hiç görmediği şeylermiş.

İçindeki hayatın dışında başka bir hayat olduğunu o an fark ediyor.

Beynim öylesine canlanmış, öylesine diri bir hale gelmişti ki, yeni tanıştığım kitapların bana vaat ettiği dünya öyle sonsuz görünüyor, öyle büyüleyici bir etki yapıyordu ki, yeni açmış bir çiçek gibi hissediyordum kendimi.

Sabah gözlerimi açıp uykudan uyandığımda, yeniden dünyaya gelmiş gibi oluyorum. Hayata sanki o an tekrar başlıyorum. Çıplak bedenim elbiselerini giyinerek, zihnimse kendi çıplaklığını düşler ve yeni umutlarla kirleterek, beni bambaşka yeni bir dünyaya bırakıveriyor.

Pencereyi açıp havayı kokluyorum. Dünyaya şöyle bir göz atıyorum. Maskelerimi ayarlıyor, yeni güne yeni bir savaşçı olarak yelken açıyor, kendimi rüzgâra bırakıyorum.

Taze ve mis gibi kokan bir ben.

Ama şimdi geçmişteki tüm uyuşukluğun, düşüncesizliğin ve okumamanın acısını en derin yerimde hissediyorum.

Gözlerimi açtım...

Aslında bunca yıl sonra ben gözlerimi gerçekten ilk defa açıyormuşum.

Dünyanın olağanüstü güzelliği gözlerime eziyet ediyordu şimdi.

Benim ihtiyacım olan doğru toprakmış. Şimdiye kadar kök salamamamın nedeni toprağımın yetersiz oluşuymuş. Yeterli toprağa kavuşan çiçekler gibi, günden güne çiçek açıyor, içimde umulmadık güzellikler buluyor ve bunları dışarı çıkarıyordum. Elimin altında sürekli bir sözlük bulunduruyordum. Yıllar sonra anlıyordum ki ben kelimeler yerine üç beş süprüntüyle idare ediyormuşum. Birçok kelimenin anlamını "anlam defteri" dediğim deftere yazıyor, ertesi gün unutmuş oluyor, tekrar ezberliyordum. Bazı akşamlar gün ışığıncaya kadar okuyor, yine de elimdeki kitabı bırakmak istemiyordum. "Sabahlara kadar içen ben"den "sabahlara kadar kitap içine düşen ben"e dönüşmüştüm. Her şeyin aşırısını yapıyordum. Mizacım buydu. Ben buydum işte, Ateş'tim ve şimdi de Güneş olmak istiyordum...

Aşk artık o kadar uzak geliyordu ki bana, kadınlar, kadınlara duyulan sınırsız arzular... kadınlar ve aşk için verdiğim bunca savaş.

AŞK VE BİLGİ ÜZERİNE

Aşk acıya, bilgi huzura eğilimlidir.

Aşk karanlığı sever. Loşluğu sever.

Aşk karanlığın içinde kendine hayat bulur. Karanlıktan beslenir...

Bilgi aydınlığı sever. Aydınlıktan, ışıktan beslenir.

Aşk gecemizdir, bilgi gündüzümüz.

Ve bizim hem geceye, hem de gündüze ihtiyacımız vardır.

Nasıl ki, gece olmadan gündüzün anlamı olmuyorsa, aşk olmadan da gerçeğin anlamı olmaz.

İnsan bir kez diğerlerinden ayrı düştü mü, diğerlerinin görmediği güzellikleri gördü mü, eski bataklıklara, çirkinliklere yeniden dönmesi ne zordur. Farklı bir tada kavuştuktan sonra, alışılmış olanlarla yetinmek olası mıdır? Geride kalanlar, artık geride kalmışlardır.

Kendimi bulmayı umduğum, bile isteye çıktığım bir yolculuğun sonrasında dönüşü olmayan gönüllü bir sürgündü bu. Okumak benim için farklı bir dünyaya açılmak demektir. Artık geriye dönemeyeceğimi biliyordum.

Bu kez yolculuğum dışarıya değil içeriye doğru bir yolculuktu.

Sokağa çıktığımda genellikle yalnız oluyor, yanımda kimseyi istemiyordum. Yalnızca Can'ın varlığını kaldırabiliyordum, çünkü Can susmasını bilen adamdı. En sevdiğim şey bir kafede tek başıma oturup saatlerce sokağı, insanları dinlemektir. Sanki hayatın yeraltından giden bir treni vardı. Tren sesini sadece kulağını toprağa dayayanlar duyabilirdi. Bunu duymak istiyordum.

Gece ilerleyip, el ayak çekilince, kuşların sesi, rüzgârın uğultusu, sessizliği daha da çoğaltır.

İşte o zaman gerçekten ıssızlığın ortasında bir başıma kalakaldığımı hissedersin.

Her insan zaman zaman mutlaka gecenin sessizliğini dinlemeli. Bir başıma ıssızlığın ortasında kalmalı.

Sera Kafe'de oturmuş, dışarıyı seyrediyordum. Güneş sönmeye yüz tutmuş, şehrin zaten kızıl kiremitten olan çatılarını iyice kızartmaya başlamış ve buz gibiydi. Sanki gözlerimle takip edersem daha hızlı batıracakmışım gibi, kızıllaşmış, soğuk güneşe bakıyordum. Arkamda Sinan'ın muhteşem yapısının gölgesi, hem vücuduma düşüyor, hem de zaten gelgit olan aklımı gölgeliyordu. Çünkü biliyordum ki, kişinin görkeme verilmiş sözü varsa, rahatla yetinmeye hakkı yoktur.

Selimiye'nin gölgesi ki aslında bu Sinan'ın gölgesidir, beni, "İyi bir şeyler yapmalıyım, iyi bir şeyler yapmalıyım..." düşüncesinin ağırlığıyla eziyordu.

Hemen evime, odama koştum. Yeni bir hayata yetişmeliydim. Bu yeni dünyada yeni bir savaş vardı, kendime karşı verdiğim savaş. Çok geç kalmıştım. Yetişmeliydim. Odama girip tekrar okumaya başladım. Gözlerimde derinleşen bir mezar olan tek kişilik yayları bozuk koltuğuma gömüldüm. Düşünmek, derin derin düşünmek bir nevi ölmek demektir benim için. Yaşadığım hayattan kopmak demektir. Bekli de ömrümde ilk defa kendi varlığımın lüzumsuzluğuna inandım. Aklım büyüdükçe, kendim ufalıyordum.

GÜNCE – TERK EDİŞ

İnsanlara uzun zaman sonra karşı geldim, kovdum onları odamdan. Benim tozlu, dağınık, ama insanların içinde huzur bulduğu odamdan. Kızmak iyi geldi sanırım. Birilerine kızmanın da bir ifade biçimi olduğunu kavradım. Evet. Öfkesiz umut olmaz. Umut mutlaka içinde öfkeyi barındırır. Umutsuzsan öfke de duyamazsın.

Kalabalıklar, kalabalıklar. Sanki hepsi birleşip tek kişi olmuşlar. Birer birer gelin kardeşim. Sizleri tek tek sevmek istiyorum. İnsanları birbirinden ayırmaya başlamak galiba olgunluğun, bakış açısı kazanmanın ilk belirtisi olsa gerek. Artık birbirinden ayrı yönlerini görüyorum hepsinin. Hepsini ayrı ayrı sevmek istiyorum. İnsanların farklı hatalar yaptıklarını görüyorum. İnsanların hatalarını değil de, o hata yapış süreçlerini seviyorum. Gerçekten o zaman onları tanıyabiliyorum.

Evde kendimi sürekli teselli ederken yakalıyorum. Teselli halindeyim, geçecek, olacak, öyle değil aslında... İnsanların gülmelerine katlanamıyorum. Daha çok kısa bir süre önce ben de onlar gibi gülüyordum halbuki. Onlar gibi, evet. Sahte, sadece sahte değil amaçsızca. Amaçsızca gülünür mü? Gülmek bir yere gitmeli. Bir sonuç elde etmeli. Ürperiyorum gülüşlerinden.

Can geldi. Yine sessiz. Can'ın bu sessizliğini seviyorum. Sessizliğinde bir sıcaklık var.

Hayallerimin sokaklarına dalıyorum yine. Yine kahramanım o sokaklarda. Hayaller benim mutluluk sokaklarım. Aynı zamanda çıkmaz sokaklarım. Mutluluğumun çıkmaz sokaklarında dolaşıyorum. Hiçbir kadın beni böyle mutlu edemez.

İnsan nasıl hasta olduğunda etinin bilincine varıyorsa,

Yalnız kaldığında da kendi ruhunun farkına varıyor...

Okuduklarımın çoğu, sadece gözlerimin önünden akan, kayıp giden yazı dizgeleri idi. Aklım almıyordu; alır gibi olanları da, biraz sonra kafamı tamamen karıştırırken buluyordum. Okuduklarım huzursuzluğumu artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Her kelime, bir dipsiz mağaranın girişi gibiydi. Açlığım okudukça azalırken, aynı zamanda çoğalıyordu da. Okudukça ne kadar az bildiğimi fark ediyordum. Ne kadar acıkmış olduğunu yemeğe oturunca anlayan adam gibi. Üstelik nereden başlayacağımı kesinlikle bilemiyordum. Ağır konular okumak istiyor, ama kısa süre sonra kendimi bir macera romanının kollarında gezerken buluyordum. On sayfa teorik bir şey okusam, üstüne üç tane roman okumak istiyordum.

İnsan dünyayı gözleriyle değil de aklıyla görmeye başlayınca, görünenin arkasında olanı görmeye başlayınca, işlenmiş zekâyla tanışınca, geriye dönmesi, eski basit zevkleriyle oyalanması imkânsız hale geliyor. Düşünceden yoksun bir dinginlik, artık benim için mezarlıktan farksız. İşlenmiş zekânın parıltısı ortalıkta dolaşmıyorsa iyiliğin ve güzelliğin de tadı çıkmıyor.

Aradığımız dünyalar asla gözümüzle gördüğümüz dünyalar olmamıştır.

Anlamak... İlk defa aşktan, sevişmekten, içmekten başka bir şey bana haz veriyordu.

Okuduğum kitabı anlamam, anlamakla birlikte önümde açılan yeni dünya beni sarhoş etmeye yetiyordu.

MUTLULUĞA ERİŞME YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

Mutluğa erişmenin iki türlü yolu vardır.

Birinci kesim, mutluluğu kendi dışında arar. Kendilerinin dışına çıkarak mutluluğu bulduğunu sanırlar.

Bu alkolün etkisiyle olabilir, mistik kendinden geçişle de olabilir ve de daha birçok yöntemi bulunabilir bunun.

Birileri de mutluluğu, kendinde arar. Bu soğuk bir duşla da olabilir, felsefeyle de olabilir, kendini arayarak da olabilir.

Tek başına bir yolu bulmak gerçekten zordur. Hele bu yol hiç bilmediğin bir yolsa daha da zor. Yeni yollarla birlikte, bu yollarda yürüdüğün insanlar da değişiyor, girdiğin ortamlar da değişiyor. Davranışların, beğenilerin, kadın seçimlerin, temizlik alışkanlıklarının hepsi birden değişiveriyor. Eskiden vücuduma değerli bir heykel gibi özen gösterirken, artık önemsiz bir ayrıntıya bakar gibi bakıyorum ona. Birdenbire aynalar önemsizleşiyor, aynalarla dostluğunu bitiriveriyorsun.

Artık yeni bir çevrem olmaya başlamıştı. Çevremdeki yeni insanlara bakıyordum.

Hiç hazırlıklı olmadığım, hiç antrenman yapmadığım bir maça çıkıyor gibiydim.

Burası da benim için yeni bir savaş meydanıydı aslında.

Daha önce bu sahada maç yapmış kişiler, kendilerini ifade etmenin inceliklerini öğrenmişler,

kelimeleri itaatkâr bir uşakmış gibi, kendi hizmetlerinde kullanıyorlardı.

Hatta kullandıkları kelimelerin ayrı ayrı ifade ettiği anlamlarından daha fazlasını ifade eden sentezler yapmanın yolunu keşfetmişlerdi.

Işık'la tanışmam bu zamanda oldu. Ustayla da. Işık insan tanımada bir sihirbazdır. İnsanın güçlü tarafını da, zayıf tarafını da o anda anlar.

Bu güçlü ve zayıf yanları okşayarak, zaman zaman döverek yumuşatmasını, eğip bükmesini iyi bilir. Bunlarla bir hokkabaz gibi oynar.

O karşısındaki kişiyi o kadar iyi bilir ki, karşısındakinin içinden geçeni, düşünüp söyleyemediğini önceden kendisi söyler. "Aaa, aynı benim gibi düşünüyor!" dedirtene kadar devam ettirir bunu.

Böylece karşıdakine, söylenenleri sadece onaylamak kalır.

Işık'tan öğrendiğim en önemli şeylerden birisi toplumun dışına düşmenin, yani kısacası sürüden ayrılmanın çok da korkunç bir durum olmadığıydı. İnsan yalnız yaşayabilir, elbette bu bir zorunluluk değildir, ama gerekliyse yalnız kalabilmelidir. İnsan kendini buna hazırlamalıdır.

AHLAK VE KÖLELİK ÜZERİNE

Toplumun ahlak kurallarını kabul etmek demek,

Köleliği kabul etmek demektir...

Ahlak kuralları, her zaman için

Yönetenlerin köleleri daha iyi yönetebilmek için hazırlamış oldukları kurallardır.

Yazmak, yalnız kalmanın en büyük ilacıdır. Beyaz sayfanın üzerine üç gündür kafamda evirip çevirdiğim olayları kelime kelime dökerken, yalnız tanrılara mahsus olduğu sanılan yaratma zevkine erişmiş oluyordum. İçimde biçem ve ifadeye kavuşmak için doğum sancıları çeken kavramlar ya da duygular bana kolayca hâkim oluyorlardı...

Bir taraftan yazmaya bir taraftan okumaya çalışıyordum. Sorular aklımda cirit atıp duruyordu. Sorular çoğaldıkça ben daha da küçülüyor, sıradanlaşıyor, eriyordum... Kimdim ben?

Ben Türk değilim. Ben Kürt değilim, Alman hiç değilim.

Peki, kimim ben?

Ben insan değilim, hayvan değilim, köle değilim, efendi değilim,

Kimim ben?

Ben fizikçi değilim, doktor değilim, işçi hiç değilim...

Peki, kimim ben?

Zengin değilim, yoksul hiç değilim, bireyci değilim, toplumcu değilim...

Kimim ben?

Ben kimim? Neye inanırım?

Bir boşluğum ben, boşluğun ta kendisiyim, sıfır noktasıyım.

İnsan dünyayı akıl gözüyle görmeye başlayınca, hiç kimsenin fark etmediği, etse bile etmemiş gibi yaptığı gerçekleri görmeye başlayınca, daha önceki tüm doğruları bir anda yanlış gelmeye başlıyor.

Sadece akıllı olanlar güzel görünmeye başlıyor gözüne. Aklın güzelliği ile gözün güzelliğinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu keşfediyorum.

GÜNCE-ODADA YALNIZ KALMAK

Yalnızlık öncelikle insanın içinde olmalıdır.

Birileri varken de insan yalnız kalabilir, ama bu biraz zordur.

Yalnız kalmak, insanın içindeki kuyunun kapağının açılmasıdır. İnsanın en karanlık yeri, içindeki kuyudur. Ammaaa... bu kuyunun suyu çok lezzetlidir.

Ben ne zaman içimdeki bu kuyuyu açmaya kalksam, odamda bin bir zahmetle bu kuyuyu açmak için derinlere dalsam ya mahallenin tüm kedileri evlerin kiremitli çatılarında, aralarında bir kadın meselesi çıkarıp kavga ederler, ya komşunun haşarı çocuğu annesiyle kavga edip zırlamaya başlar, ya da yeni evli komşularım, aşkın ilk başlangıcında olan bir zorunlulukla birbirlerine hâkimiyet kurmak için kavga eder olurlardı, elbette sonundaki sevişme sesleri de çabası.

Bunların hiçbiri olmasa, ya çatı akacak olur, ya da pencere pervazından rüzgârın sesi, bir düşman çığlığıyla odaya dolardı.

İşte bu gün de tam içimdeki kuyunun kapağını açmışken, hiç beklenmedik bir şekilde, sokaktan itfaiye arabaları geçmeye başladı.

Kendimi hayatta o kadar geç kalmış buluyordum ki, yetişmek ama kime, neye yetişmek, bunu düşünmüyordum bile. Okuyor, okuyor, notlar alıyor, düşünüyor, kafamda hayali binlerce insanla binlerce konuda tartışıyor, kavgalar ediyordum.

Öyle insanlar vardır ki...

Sırtlarında uçurumlarıyla birlikte dolaşırlar.

Ve size şunu söylerler, içime düşersen çıkamazsın bir daha...

Huzurlu bir uyku nedir unutmuştum. Hiçbir şey düşünmeden kafamı yastığa koymayı, aptalca uykunun kollarına huzurla kendimi bırakmayı unutmuştum. Yetişmek için en önce uykularımı kıstım. Artık sabahları sürekli kurulan saatin rahatsız edici sesiyle uyanıyordum. Yatma saatime göre kuruyordum saati. Yatağa girdiğimde elimdeki kitabı bırakmamla, kafamı yastığa koymam ve uyumam bir oluyordu. Hatta bazen kafamın yastığa değip değmediğini bile anlamıyordum. Belki de başım havadayken uyuyordum.

Elimde beni zorlayan bir kitap varsa bu kitabı bırakıp yerine daha hafif bir kitap alıyor, onunla devam ediyordum. Yeter ki uyumayayım.

Onurlu olmak isteyince yalnız kalmaktan başka çıkar yol kalmıyor.

Zaman geçmiş, kendimi bir yola girmiş hissediyordum. Şimdi içim daha rahattı. İnsan kendini rahat hissetmeye başladığı zaman arzuları tekrar ortaya çıkıyor. Rahatlamış insan hayal kurabiliyor. Kadınsız geçen, uykusuz geçen bunca zaman sonra kendimi banyoda buluyor, belki kafamda değilse bile vücudumda kadın hasreti çekiyordum. Şimdi tekrar kadınları düşünmeye başlamıştım ama bu kez kadını teorik olarak da anlamaya çalışıyordum.

KADIN CİNSELLİĞİ ÜZERİNE

İnsanın eşsiz bir hayal dünyası vardır. Bu hayal dünyası sayesinde, diğer canlılardan farklı olarak istediği zaman sevişebiliyor. Diğer canlılar sadece çoğalma içgüdüsüyle sevişirler. İnsanlar ise istedikleri zaman gerekli veya gereksiz sevişebilirler. Bunun sebebi de hayal kurabilme yetenekleridir.

Cinselliğin onda dokuzu imgelemimizin görkemli bir tasarısıdır.

Kadınların cinselliğe daha az düşkün olmalarının sebebi de budur. Daha az hayal kurmalarıdır. Bir taraftan iyi ki de böyledir. Kadınlar da erkekler gibi hayal gücüne sahip olsalardı, doğal olarak onların cinselliği de tavan yapacak ve insan soyu büyük ihtimalle, ahlaksızlığa saplanacak ve bundan dolayı soyu tükenecekti.

Bir tarafta akıl öbür tarafta duygular çekiştiriyordu. İlk geldiğim günden çok farklı biriydim artık. Hayat hakkında birçok yeni şey öğrenmiştim. Birçoğu canımı çok yaksa da, ya da ben birçok kişinin canını çok yakmış olsam da.

Birçok kadın tanıdım. Hafifmeşrep kadınlar, soğuk kadınlar, bir anne gibi şefkatli kadınlar. En çok bu tip kadınlar korkutmuştur beni. Kendilerini hep birilerine adarlar, feda ederler. Ya bir çocuğa, ya bir kardeşe, ya bir dostu, ya da bir sevgiliye. Tek istedikleri basit bir yuva kurup kendilerini

kocasına, doğacak çocuklarına adamaktır.

Bunlar kendilerini size adarken, ister istemez, sizin de kendilerine duygusal bir zincirle bağlanmanızı isterler. Bunu çaktırmadan, ince ince yaparlar.

Artık sadece kendimi değiştirmeyi değil, dünyayı da değiştirmeyi düşünüyordum.

Benim yaradılışımda, yarım kalana karşı duyulan bir nefret vardı, bunu keşfetmiştim. Yaptığım her işte, girdiğim her eylemde sonuca ulaşmalıydım. Ya da gidebildiğim kadar gidebilmeliydim. Ancak gerçekten zirveye çıktığımda tatmin olabiliyordum. Bir kere tatmin olduktan sonra da o asla bana zevk vermiyordu.

Yarım bırakılmışlığa karşı, beynimde mantıksal bir karşı duruş geliştirmiştim. Okuma eylemi de acaba aynı etkiyi mi yapacaktı? Okumak da bir gün beni tatmin edecek, artık haz vermez hale gelecek miydi?

Evimize yeni yeni misafirler gelmeye başlamıştı. Ben ne kadar kadınlardan kaayım desem de hem Yavuz'un, hem de Can'ın kız arkadaşları sık sık bize geliyorlardı. Can bir türlü bırakmadığı iek'i, Yavuz'un da Edirne'nin en güzel kızına olan aşkı evin her yerine kadın kokusunu yerleştirmişti.

Hapishanenin en kötü tarafı nedir biliyor musun dostum?

Gelene gidene kapını kapatamamaktır.

Sen her şeye evet diyen, kapından girenlerin hepsini içeri alan sen,

O yüzden dışarıdayken bile hapishanedesin işte.

İçerideki odadan kızların konuştuğunu duyuyoruz Yavuz'la. İçlerinden biri Yavuz'un kız arkadaşı. Ondan hoşlanıyor Yavuz. Bu suratından açıkça belli oluyor. O kız, üzerine fazla bir şey düşünmeden seviyor. Onu bu haliyle istiyor. Geveze olması, budala olması, çekingen kadınsı cilveleri... Tüm bunlara katlanmaktan zevk alıyor.

Evdeki bu kadın kokusunun üzerime sinmesini istemiyordum. Biliyordum ki bu koku beni kısa süre sonra hapseder, bu kokulara hapsolurum. Evden sık sık Işık'a kaçıyordum, onun beni Edirne'de herkesin bir sır gibi konuştuğu, konuşurlarken sanki kutsal bir şeyden bahseder gibi seslerini kısıtları Usta'yla tanıştırmasını bekliyordum. Işık'a gittiğimde bana sürekli bir şeyler anlatıyor, ben de sürekli dinliyordum... Işık kitaplar hakkında konuşuyordu:

"şimdi şuradaki kitapları bir silah olarak düşün ve onları beynine sık. Senin en iyi intiharın bu olmalı işte... Bunu sakın unutma. Sıkığın tüm kitaplardan, gözlerinden minicik bir aydınlık ıkarabilirsen ne mutlu sana."

O an kafamı kitaplarla patlatmak ihtiyacı duydum.

Işık'taki sabrı kıskanıyordum. Ancak bir taşın sabrı Işık'ın sabrına eşdeğer olabilirdi. Ondaki dikkat ve sabır, katı maddelere yakışan bir hareketsizlik içinde var olabilirdi ancak.

Hayat o kadar kısa ki, bunu gerçek bir hayat yaşamaya başladığında daha iyi anlıyor insan.

Bense artık bu kısa hayatta, insanların yalnızca iyileri, akıllıları ile kadınların güzelleri,

erkeklerin cesurlariyla karşılaşmak istiyorum.

Beklediğim gün gelmişti. O gün Işık'la birlikte Usta'ya gittik.

Herkesten adını duyduğum Usta'yla nihayet tanışacaktım. Usta'nın bir derya olduğunu söylüyorlardı. Genellikle insanlar tanıdıkları, yakın oldukları kişileri abartmayı severler. Aslında bu sayede kişi kendisini de abartmış olur. Bir dostu abartmak, aynı zamanda kendimizi de abartmak demektir. Hele gençlik demek sürekli abartmak demektir.

Usta'yla tanışmak o kadar kolay değildi. Yalnız fiziksel olarak yanında bulunmaktan söz etmiyorum. Usta, engin bilgi ve deneyimiyle derin bir kuyu gibiydi. Bu kuyuya düşmeden yavaş yavaş girmeyi başarmak gerekiyordu. Yoksa kuyuya yuvarlanıp tepetaklak olmak işten bile değildi.

Ama kısa sürede şunu fark ettim ki, Usta o kuyuya önce kendisi düşmüş. Usta artık kendi kuyusunun mahpusuydu.

O günden sonra anladım ki, derinlik, o derinliğe hapsolmek demek olmamalı. Oraya istediğin zaman girip çıkabilmelisin. O derinliğe inip çıkmana yardımcı olacak bir de merdivenin olmalı. Merdiven hayatın içinde olmaktı. Merdiven, bir şeye duyulan inançtı.

Usta, uzaktan bakılınca kısa boylu, biraz ufak tefek sayılacak, sıradan bir insan görüntüsündeydi. Yakınına varınca, geniş alnının biraz da saçlarının dökülmesiyle daha aydınlandığının farkına varırdınız. Yakın gözlüğüyle karşısındaki kişiye bakmak zorunda kaldığında, gözleri iyice kısılarak küçülür ve göz kenarlarındaki kırışıklıklar artardı. Keçi sakalıyla ve sakin davranışlarıyla Doğulu bilginleri andırıyordu. Ona duyduğumuz saygı bu fiziksel özellikleriyle daha da artıyordu.

Usta her cümleyi özenle seçerdi. Her cümlesi bir konunun dışa aktarımıydı.

Kafasında halledilmemiş, bir konuya dönüşmemiş hiçbir soru ve sorun yoktu.

Usta keskin zekâsıyla her şeyi çözdüğünü sanırdı. Halbuki sorunların tükenişi bir düşün adamının intiharıdır, Usta'nın farkında olmadığı gerçeklik buydu işte.

Bir düşünür için cevaplardan daha önemlisi sorulardır. Soruların çokluğudur. Soruların bitimi ise bir kuyudur. Artık çıkılamayacak bir kuyu. Usta kuyudaki düşünürdü.

Usta benim hayatım boyunca unutamayacağım bir karakter oldu. Bazen düşünüyorum da, insanın yaşadığı bir gün, on yıldan fazla yer tutuyor hayatında. Aslında insan dediğimiz nedir ki? Zaman nedir, anılarımızın hayatımızdaki yeri nedir?

İNSAN VE ANILAR ÜZERİNE

Biri karşıma geçip de bana dese ki:

İnsanı matematiksel olarak tarif et.

şöyle söylerim:

İnsan,

Kendi anılarının toplamıdır.

Peki, bir boşluktan kaç tane anı çıkar?

Anlat diyorlar bana, bizimle konuş...

Bir taşın kaç tane dili olur, bir taş kaç kelimeyle konuşur diyorum...

Susuyorum...

Yavuz'un sevgilisi gerçekten güzeldi. Güzellik başka bir şeydir, güzelliğinin farkında olmak daha başka. Güzel, kendi güzelliğini vurgulamak için yanında sürekli çirkin birini dolaştırır, zengin bir kimsenin sürekli ona biat edecek fakir birini yanında dolaştırması gibi. Bu, zengin kişinin özgüvenini sürekli yukarıda tutmasını sağlar, fakir kişi içinse, ekmeğini kazanacağı basit bir yerdir. Çirkin kız da güzel kızla dolaşarak, görünmeyen kaderine görünürlük katar...

Her güzel kız, yanında çirkin bir kız taşır.

Bu çirkin kız, güzellik burjuvazisi kızın, proleteridir. İşi sadece diğer kızın güzelliğini vurgulamaktır.

Bunu da çirkinliğiyle yapar.

Yavuz'un sevgilisi güzel olduğunu çok iyi biliyordu, bilmenin dışında bunu kullanıyordu. Emek vererek kazanılmamış özellikleriyle hava atan insanları hiç sevmemişimdir. Tanrı vergisi güzellik, zengin babanın parası gibi... Yavuz'un sevgilisinin aynı zamanda başka meziyetleri de vardı. En iyi becerdiği şey, namusun zerresi olmadığı halde, kendisini namus abidesi gibi gösterip, açıksözlü, sözüne güvenilir bir kimliğe bürünerek, bir anne şefkatiyle koruyacakmış gibi erkeğinin kendisine teslim olmasını sağlamasıydı. Sonuçta buna sizi de inandırır. Halbuki faziletli olmak insanların yalnızca sokakta giydiği kıyafetidir.

Güzel olan hem çok heyecan vericidir hem de çok soğuktur.

İkinci olarak da güzel olana sahip olduğunuz anda artık güzel değildir.

Bunların dışında hayatım okumak yazmakla geçiyordu. İstemesem de öğrenciliğin getirdiği sürü halinde yaşamaktan dolayı hayatıma birçok kişi girip çıkıyordu. Ama bunlar çok rahatsızlık vermiyordu artık bana. Çünkü artık kendim olmaya başlamıştım. Zaten yeterince özgüvenim vardı, şimdi bu içi boş özgüvenin içi de doluyordu.

İnsanlar garipti... İnsanların aynı anda hem bir sevgi yumağı hem de kalleşlik bataklığı olmaları ne kadar garip. Halbuki hepsi aynı kişiler. Hem sevecenler hem de kalleş.

İyi ile kötü, güzel ile çirkin arasına bu kadar yüksek duvarlar koymakla hata ediyoruz bence. İyi ile kötü çok yakın birbirine, belki de her insanda eşite yakın derecede mevcut. Sadece o anda hangisinin işimize geldiğiyle ilgili. Bazı insanlar iyi olmaktan ekme yerler, bazıları ise kötü olmaktan. Bütün büyük dinler bunun farkındadır. O yüzden bütün büyük dinler affetme, bağışlama üzerine kuruludur.

Hayat o kadar kısa ki, o kadar biricik ki...

Bilmek, sürekli seni uzaklaştırır bulunduğun konumdan. Bildikçe insanlardan uzaklaşırsın, yaşadığın çevreden uzaklaşırsın, yaşadığın şehirden uzaklaşırsın, en çok kendi dışından

uzaklaşırın,

İçine doğru ayrılırsın kendi dışından.

İçimde yine serseri duygular kol geziyordu.

Makul bir sebep bulsam, bulunduğum her şeyi bırakıp hemen uzaklaşacaktım.

Hiç sebep yokken, ruhumu baskı altına alan, akıl ve irade kaçkını düşüncelerdi bunlar...

Beni kitaplarla tanıştıran Çınar da yeni bir ev arkadaşı edinmişti. Zamanımın boş kalan kısımlarını ya Işık'ın yanında ya da Çınarların evinde geçirmek istiyordum. Başka yerler beni tatmin etmiyordu. Ama nasıl oluyorsa, ilişki kurduğum herkesin hayatına aniden bir kadın giriveriyordu. Sanki sihirli bir elim vardı ve benim elimin değdiği bütün adamlar, kendilerine göre fazla güzel, fazla becerikli ya da herhangi bir fazlası olan bir kadınla birlikte olmaya başlıyorlardı.

Çınar'ın yeni ev arkadaşı Selçuk benim bu etkimden faydalanamayan tek adamdı.

Selçuk yalnız adamdı. Bu yalnızlığı isteyerek seçmemiştir. Onun doğasında vardı. Yalnızlığı kalabalıklar içerisinde insanların gözüne bir hançer gibi batıyordu. Yalnızlık öyle kalın bir kalemle yüzüne çizilmişti ki, insanların ilk dikkat ettiği yüz Selçuk'un yüzü oluyordu. İnsanların en korktuğu yüz böyle yalnız yüzlerdir. İstmeden elde ettiği bu kibirli yüz Selçuk'un suratına asla kurtulamayacağı bir de hüznü bırakıyordu.

Çınar'ın sevgilisinin Çınar'a fazla gelen tarafı, onun boş vermiş, hayata fazla üstten bakan yanının tersine, sıkı sıkı hayata bağlı, hayatı değiştirmek isteyen bir devrimci kız olmasıydı.

Cemre'nin kansızlıktan beyaza kesen yüzü, ona bir ideal uğruna, inancı uğruna ölen insanların güzel dokunaklılığını veriyordu.

Cemre'nin bir de kız arkadaşı vardı: Selen. Selen hayatını bahtsızlıklar üzerine kurmuştu. Gerçi hangi kadın hayatını bahtsızlıklar üzerine kurmamıştır ki? Kadınlar asla trajedisiz yaşayamazlar.

KADINLAR ÜZERİNE

Bütün insanlar yaşamak için bir sebebe ihtiyaç duyarlar.

Erkekler bunu daha çok hayal kurarak devam ettirmek isterler.

Küçük küçük yarına dair kurgular bunlara eşlik eder.

Kadınlar ise

Hayalleri olmadığı için,

Yaşam dayanaklarını trajedilerde bulurlar.

Kadınlar,

Trajedi veya herhangi bir sorun olmadan yaşayamazlar.

Kendi sorunları veya trajedileri yoksa yakınlarında bulurlar bunu.

Eğer orada da yoksa kendileri yaratmaya çalışırlar.

O akşam Selen bana geldiğinde o yaşta bir kadının trajedisinden daha fazlası vardı suratında. Gözleri dolu doluydu.

Anladım, birisine anlatması gereken bir derdi vardı. Ama içini dökecek kimseyi bulamadığı için, yüreğindeki ağır yükü üzerinde taşıyordu. Yükü sanki gözlerinden yaş olarak akıyordu. Bana eski sevgilisinden bahsetti. Sevgilisinin eski kız arkadaşı gelmiş bunlara. Eskilerden bahsetmişler. "Gözlerinde..." dedi. "Hâlâ seni seviyorum bakışı vardı." Bense Selen'e şöyle söyledim:

Her savaş, kendinden önceki bütün savaşları içinde barındırır.

Her aşk da, daha önce yaşanmış bütün aşkları içinde barındırır.

Geçmişini değiştiremeyiz, ama gelecek bizim ellerimizdedir. Sen sevgilini eski sevgilisinden daha çok seversen belki her şey değişir. Sen sadece kendin için sev.

O gece bitmeyecek bir dostluk başladı Selen'le aramızda. Her dostluk bir çıkar ilişkisi değil midir eninde sonunda? Ama zararsız bir çıkar ilişkisi. Hatta faydalı, birbirine yararı dokunan bir çıkar ilişkisi.

DOSTLUK VE AŞK ÜZERİNE

Birçok şeyi teorik olarak öğrenmemizde herhangi bir sorun yoktur.

Ama dostluk eninde sonunda yalnızca dostların varlığıyla keşfedilecek, öğrenilebilecek bir süreçtir.

Aşk da dostluk gibidir.

İstedığınız kadar okuyun, öğrenin, hazırlanın,

O sizi bulduğunda mutlaka karşısında şaşıracağınız, tüm savaş taktiklerini unutacağınız ve aşkın karşısında yenileceğiniz bir durumdur.

Çevremde olup bitenlere sürekli kulak kabartırım. İnsanların geneli bir şey anlatmamak için konuşurlar. Bir şey anlatacakları zaman korkudan dilleri tutulur.

Aklımızın emirlerini bazen kalbimiz dinlemiyor. Kaç gündür içim kadın kadın diye feryatlar koparıyordu. Bu kez çok planlıydım ama. Aklımla sevmeye karar vermiştim.

Bana en uygun kadını bulmalıydım. Sanki aşk aranarak bulunmuş gibi. Karar veriyorum, ne çok güzel ne çok bakımsız, ne çok zeki ne de aptal... Ortalamayı bulmaktı amacım. Neşe tam aradığım kriterlere uyan bir kadındı. Tam bana göre diyorum ve onda karar kılıyorum. Tüm arkadaşlarım ve dostlarımın olumlu görüşlerini alarak aşkı onaylatıyorum. Gayet güzel. Bu kez yaş tahtaya basmak yok. Sıra geliyor ilk buluşmamıza.

* * *

Bugün ilk defa yüz yüze geleceğiz. İlk defa benimle, yalnızca benimle olacak. Bana gelirken giyeceği kıyafet çok önemli. Beni etkilemek için giyinecek. İlk görüşme, ilk etkileşim önemli. Herkes

için bu böyledir.

Bana gelirken giydiği kıyafet, onun nasıl bir zevke sahip olduğundan daha çok, beni nasıl gördüğünü, kafasında beni nasıl tarif ettiğinin ipuçlarını verecek. Aslında giydiği kıyafet beni anlatacak.

Sahnede oynanan oyunu, onun perde arkasını o kadar iyi biliyordum ki, o yapmacık gülüşler, yapmacık davranışlar, yapılan kurlar deli ediyor beni.

Omzuna dökülen saçlarını elleriyle biraz daha dağıttı ve bluzunun yakasını azıcık, ancak gizlenen beyazlığı ve yumuşaklığı merak ettirecek kadar açtı. Tıpkı bir pencerenin aralığından, uzun süredir görmemiş bir göze gökyüzünü gösterir gibi.

Sanki bir oyun oynanıyordu sahnede. Her şey olması gerektiği gibiydi. Kızıyordum, ama neden kızdığımı bilmiyordum. Midem bulanıyordu bu oyundan, ama bunun böyle olmasını isteyen ben değil miydim? Akşam eve gidip yatağa girdiğimizde de bu bulantı devam etti. Seviştim, ama neden seviştiğimi bilmeden, hiçbir haz almadan...

PROJELENDİRİLMİŞ HAZLAR ÜZERİNE

Projelendirilmiş haz,

Yani sonunda ne yaşayacağımı bildiğin haz,

Yani güzel dostum, riski olmayan haz,

Gerçek haz değildir.

Hatta gerçek bile değildir.

Haz dediğimiz şey

Önceden kestirilemeyen ve planlanamayan durumlardan doğar.

Nerede, nasıl, ne yapacağımı bildiğin ve riski olmayan şeyden haz duyulmaz.

Arkadan yükselen pis bir kokuyu, ne kahkahalar ne de üstlerine boca ettikleri parfümleri kapatabiliyordu. Doğal olmayan, akılla süslenmemiş hiçbir kadın beni etkileyemezdi artık.

Birden aşkın bitmesiydi yaşadığım. Bunca yıldır içimde taşıdığım kadın aşkı kaybolmuştu. Kadının kaybolması demek, aşkın da kaybolması demektir. Ama ben bir şeyleri sevmeden yaşayamazdım ki. Birini, bu bir dost da olabilir, âşık bir kadın da, ama mutlaka birini veya bir şeyleri sevmeliydim ben. Sevgisiz kaldığımda, bir buğday tarlasında hasattan sonra bir köşeye atılmış samandan farkım olmazdı. Kupkuru ve içi boş bir saman...

Birden hayatımın bittiğini zannettim. Ve elim kalemime gitti:

İçimde şarkım kalmadı,

Yorgun bir çobanaldatanım artık, çobanın bile inanmadığı,

Bitirdim öykümü, yazacak sözüm kalmadı,

Hikâyemin bittiği yerdeyim...

Hikâyemin bittiğini düşündüğüm günlerden biriydi. Artık evde fazla duramıyor, sabah erkenden kendimi Edirne'nin tarih kokan sokaklarına atıyordum. Ne gariptir şu gençlik... En çok öğreneceğimiz zamanlar en tembel olduğumuz zamanlardır. Edirne'nin sokaklarını gezen, onu içine bir nefes gibi çeken kimse yoktu. Öğrenciler Edirne'de sadece yaşıyorlardı. Elime geçirdiğim uyduruk bir fotoğraf makinesiyle şehri adım adım dolaşıyordum. İçimin tenhalığını sokaklara kusmaya çalışıyordum.

Adam içinde ne kadar tenhalığı varsa

Sokağa çıkıp fırlattı insanların yüzüne.

İnsan içinin tenhalığını ancak sokakta terk edebilir, aptal kalabalıklar içinde saklanılır en güzel, kimseye belli etmeden...

Çevremdeki herkesi köle olarak görüyordum. Kendilerini özgür zanneden köleler. Paranın köleleri, kariyerin köleleri, ailelerinin köleleri, aşkın köleleri... Zavallı aptal köleler. Dünya boş yere güçlülerin elinde değil.

Köleler sadece kendi köleliklerini düşünebiliyorlar. Çevrelerindeki diğer köleleri göremiyorlar. Halbuki özgürlük demek:

Bazen düşünüyorum da

Özgür olmanın ağır bir bedeli var.

Tabutunu sürekli sırtında taşımak zorundasın.

Köleliklerinin en büyük sebeplerinden birisi de para. Sadece para için, maddiyat için yaşıyorlar.

Çoğu insanın neden bu kadar acı çektiğini, yaşamlarından neden bu kadar fedakârlıkta bulduklarını anlayamıyorum. Biricik olan hayatlarını neden erteleyerek yaşıyorlar? Bakıyorum da tüm çabaları, hayatlarını feda ettikleri şeyler, gelecekte zengin olmak için. Bunu anlamıyorum işte.

Eğer bir kadının aşkı için, ona ulaşmak için böyle bir çaba sarf etseler bunu anlayabilirim ama para için olunca anlayamıyorum. Çünkü bin bir fedakârlıkla biriktirdikleri parayı asla güzel bir şey için harcayamıyorlar.

Çılgın bir âşık, bir öpücük için dağları aşabilir, uçurumlardan atlayabilir ama kim bu işleri senede milyonlar kazanabilir diye yapabilir ki...

GÖLGE HAYATLAR

Bu gece omurgamı sunuyorum sizlere,

Güçlü bir nefesinizle, tiz bir çılgılık çıkaracaktır,

Sağır kulaklara yol gösterecek,

Güzel bir müzik olacaktır

Cici hanımlara...

Bu gece kullanmadığım, tarihi geçmiş düşlerimi sunuyorum size,
Bayatlamış hazlarınıza renk katar belki diye.
Çaresiz ağabey, umutsuz abla sizlere diyorum,
Hepinize ağız dolusu kahkahalarla gülüyorum...

Bu gece son bir kez daha
Ellerimi sunuyorum sizlere,
Çalışkan, nasırlı, şen bir kukla olan ellerimi,
Saraylarınızda soytarılık yapacaktır,
Gölge oyunları oynayacak, gölge olan hayatlarınıza...

Birçok defa kendimi öldürmek geldi aklıma. Arkamda ne bırakacağım değil, arkamdan nasıl ağlayacaklarıydı merak ettiğim. Bu hayalin gerçekten çok hoş yanları vardı. Sürekli kendimi yormaktan, kendimi aramaktan bıkmıştım. Çölde susuzluktan kavrulan bir bedevi gibi, bir bardak buzlu suyla buluşmak gibi bir şeydi bu benim için. Beni sevenleri üzme. İnsan sevdiğini üzme kadar başka neden zevk alabilir ki? Birisinin sana üzülmeye kadar ne rahatlatılabilir ki bir insanı?

Çok çabuk sıyrılıyorum bu düşüncemden. Yalnız ölmekten daha feci ne olabilir ki...

Herkes seni izlerken ölüme gitmek ne kadar da kolaydır. Veya hep birlikte bir koyun sürüsü gibi ölüme koşar adım gitmek ne kadar kolaydır.

Zor olan, tek başınayken, kimse seninle ilgilenmezken, ıssız bir yerde ölüme gitmektir.

* * *

Dönüp kendime bakıyorum, kendi istikrarsız hayatıma. İnsanlara boşuna kızdığımı fark ediyorum.

İstikrarsız hayatıma bakıyorum kısa geçmişim üzerinden. Bu kısacık geçmişe bu kadar istikrarsızlığı nasıl sığdırdığıma ben de şaşıyorum. Hiçbir işin sonuna ulaşamamışım. Bu hayatın fırtınalarının yonttuğu yüzüme bakıyorum, kendi kendime hüzünleniyorum. Yaşam, her adımında farklı bir kahpe suratla karşıma çıkıyor nedense.

Bu şehri terk etmem gerekiyordu belki de. Aklımda yeni yeni yerler. Ama büyük şehirden o kadar nefret ediyordum ki. Biz taşralılar için büyük şehir kaybolmak demektir. Sürekli bu şehri bir kadın gibi terk ettiğimi, arkamda ağlayan, özleyen insanlar bıraktığımı düşünüyordum. Neden arkamızda hüzünlü insanlar bırakmak bu kadar hoşumuza gider? Sadece birilerine üzüntü vermek için intihar eden insanlar gördüm. Ve eminim ki birçok kişi, ölümünü hayal etmiştir, sırf arkasından nasıl üzülüklerini görmek için. Ve o sahneyi düşünüp mutlu olmuştur.

LİMANSIZ GEMİ

Yaşam acı vermeye başlar,

Limanlar bir bir kapılarını kapatır senin gemine,

Haritasız ve dümensiz kalırsın açık denizlerde,

Sürüklenmek sana acı verir, belirsiz rüzgârların önünde.

Konaklayacağım bir ada olsa dersin, kendini çöl gibi adalara atarsın, susuz, ekmeksiz, aşksız adalara...

İşte o zaman yaşam acı bile vermez, karanlık bir kuyu olur, karanlığımı asla fark etmeyeceğin bir kuyu...

Dümenimi kaybetmişim. Okumuş, okumuş, yeni yeni kapılar açmışım kendime, hem dışarıda hem de içimde açmışım yeni kapılarımı. Sanki içimdeki bende gizliydim ama kimse beni bulamıyordu. Okumak neye yarar, bilmek neye yarar, aşk yoksa dünyayı yeniden aşkla kurmayacaksan?

Gizlediklerimde, gizliyim,

Susmalarım anlatır aşk denen o üç harfi...

Duy beni...

Birisinin beni duymasını istiyordum artık. İçime doğru çıktığım yolculuğu tamamlamışım, en azından gelmem gereken durağa geldiğimi hissediyordum. Güzeli istiyordum.

Dünyada o kadar çok kadın vardı ki,

Ama sadece o yoktu...

Yolculuğumdan öğrendiğim en önemli şey bu oldu. Her şey güzellik için yapılmalı. Güzel olanın değerini vermek için yeni bir dünya kurulmalı. Dünyanın hâkimi güzellik olmalı.

GÜZELLİK ÜZERİNE

Hizmet edilecek tek bir efendi vardır o da güzelliştir.

Benim dünyamda ise, güzellik sadece aşkın hizmetçisidir...

İnsanın söylemek isteyip de söyleyemediği o kadar çok şey var ki.

İnsanın söylemek istediğinden fazlasını söyleyememesi de ayrı bir dert. Yaşamım yalnızca benim için akıp gitmemeli, benim yaşantım herkeste yankılar bırakmalı ve herkes benimle birlikte yaşamalı.

Tam bunları düşünürken bahar kapımı çaldı. Şöyle düştüm o güne ait notumu:

GÜNCE – BAHAR

Bugün bahar geldi.

Bugün gerçekten bahar geldi.

Günüyle, saatiyle değil, yüzüyle bahar geldi.

Gülümsedi. Ben de gülümsedim.

Hiç farkında olmadan şarkı söylemeye başlamışım.

Bugün kadınlar daha bir güzel galiba, çocuklar daha bir neşeli.

Popoları harika, mis gibi memeleri, sevişmekten hiç bıkmayacak gibi.

Sanki hep sürecekmış gibi bu an, hiçbir kötülük yıkamayacakmış gibi beni.

Şiir beni yaz demiyor bugün, beni yaşa diye bağırtıyor.

Acı mı daha öğreticidir, sevinç mi?

Aşk acı mıdır yoksa bir sevinç mi?

OLGUNLUK ÜZERİNE

Zeytini bilirsiniz,

En güzel olduğu an, çürümeye yüz tuttuğu andır...

İnsanlar da öyledir...

Her şeyin bittiği dendiği an, eğer yeniden hayata dönerseniz, bu sizin en lezzetli anınız olacaktır unutmayın.

Dışarıda avare avare geziyordum o gün. Terk edeceğim şehrimi, başka bir şehirle aldatacağım şehrimi geziyordum. Sokak sokak içime almak, unutmamak istiyordum. Terk edeceğimiz kadının son kez sesini duymak, kokusunu son kez teneffüs etmek gibi bir şeydi bu.

Kafede Selçuk, Yavuz, Çınar, Can bir arada oturuyorlardı. Kızlar da vardı, hayal meyal görüyordum. Oturdum, çay söyledim. Kimseyi görmüyordum. Gerçekten görmüyordum. İnsan kendisiyle beraber olduğunda pek dışarıdaki insanlarla olamıyor.

İnsan geleceğini birden görür. Bir kapı açılır sanki önünde.

İnsan geleceğini görür de ona merakla bakmaz mı?

Birden kaderinin onun ellerinde olduğunu anlarsın.

Bir cinayetin sonu gibi birden sessizlik çöker ortama.

Masadaki herkes gitmiş, bir de baktım sadece ikimiz kalmışız.

"Alev, şehir merkezine gidiyorum, gelmek ister misin?" dedim.

"Olur" dedi.

"Yemek yiyeceğim, gelmek ister misin?"

"Olur" dedi.

"İçki içmeye gidiyorum, gelmek ister misin?"

"Olur" dedi.

Belki ruhun gizli ürperişleri ağızdan çıkan kelimeler yerine, ses tonuna, bakışlara ve beden diline, kelimeler anlamını sözlük anlamlarından çok öte, kelimelerin bedenine sığmayacak tavırlarda belli eder. İsmi Alev'di. Ben ona yeni bir isim verdim... Gecenin Alev'i. Gece kadar yangınlı alev...

Mevsimlerin hangisi yürürlükteydi bilmiyorum.

Günlerin en mor olanıydı, onu hatırlıyorum.

Ve günün tam yarısındaydık.

Ölümün yarısı, yaşamın yarısı.

Aşkların en umutlu saati hüzlere ise daha beş saat vardı.

Esmer, gece kadar esmer bir kadındı Alev. Simsiyah saçlarında gecenin mavi alevi yanıyordu. İlk defa gerçekten güzel bir kadın görmüştüm. Ama güzellik neydi ki...

KADIN GÜZELLİĞİ ÜZERİNE

Herkese güzel görünen benim için nasıl güzel olabilir ki?

Benim için güzel sadece benim için olandır.

Herkese güzel görünene biz sanat eseri deriz,

Benim için sanat eseri ise sadece uzaktan seyredilecek, okunacak bir şeydir.

Güzel ise dokunulacak ve benim için farkı olacak kişidir.

Güzellik benim gördüğümdür. Güzellik benim hayal ettiğimdir.

Klasik anlamdaki güzelleri, hayal gücü olmayanlara bırakalım.

Bir meyhanede ilk defa bir kadınla rakı içtim o gece.

O gece ilk defa bir kadınla el ele ölmek istedim.

O gece ilk defa kendim olarak, ruhen çırılçıplak olarak bir kadının gerçekten sevilebileceğini hissettim.

Hiç alakası olmayan bir anda Alev'in uğruna ölmek arzusu hissettim. Sevdiğiniz için yaşamınızda yapabileceğiniz tek bir şey varsa, onun uğruna ölebilmektir bu. Çünkü her zaman verebileceğiniz en değerli şey yaşamınızdır.

Bu fikir aklımda bir girdap gibi dolanıp duruyor, hayalimde sürekli kahramanlık sahneleri dolaşıyordu.

Gecenin sonunda el ele, Meriç'in sisli havasında, eve doğru yürüdük. Evde sessizce oturduk uzun süre. Sessizlik en güzel anlatımdır bazen. Çay yaptım ona. Çay içişini seyrettim uzun uzun. Çayı soğutarak içiyor. Soğuk gelen çaydan nefret ediyor. Kendi soğutmak istiyor. Kahveyi de soğutarak içiyor. Kahveyi soğuturken kendi düşüncelerinin ısınması için zaman mı kazanıyor keşfedemedim.

Sanki bir elin ona yardımcı olmasını istiyor. Hayatı bir an olsun durduramayacağını düşündüğü için mi bekletiyor çayı...

Sesini dinliyorum, ne anlattığının bir önemi yok.

Alev'in insana ulaşan sesinin tınısında, ıstıraplı bir yürekte gelen bir hüznün var. Konuşması direkt insanın ruhuna doğru yolculuğa çıkıyor.

Alev'in güzelliğine hayran olmuşum, ama itiraf etmek gerekirse onun aklından korkmuşum. Kendini bir türlü bırakamayışından korkmuşum. Aşk biraz da kendini uçuruma sebepsiz bırakmaktır.

GENÇ KIZ

Eğer genç bir kız ruhunu kapıp fırlatamazsa boşluğa, bunu yapamazsa, çoğu zaman aşk ödevinden sınıfta kalır.

Aşk biraz da kendini boşluğa salabilmektir. Sonunu düşünmeden...

Ama genç kız biraz bilgili, kendini yetiştirmiş, biraz da güzelse, bu boşluğa salınması daha da zorlaşıyor, bu kez de aşk dersinden sınıfta kalıyor...

Alev'in benimle bu kadar nazik bir tonda konuşması, benim bilgi birikimimi övmesi, benden daha çok, Alev'in kendi nazikliğini göstermesini sağlıyor, kendi birikimini bana göstermiş oluyordu.

Alev kitapları seviyordu. Alev yaşadığı hayatı sorgulamayı biliyordu. Alev kendi olabilmek için çaba sarf ediyordu. Alev güzel bir kızdı. Alev aslında benim için yaratılmıştı.

Bir ilişki ilk dakikasında, son dakikasının ipuçlarını verir. Yeter ki bakmayı bilesin. O dakikadan itibaren tüm yeminler çürümüştü.

İçimde yanmaya başlayan aşk ateşi, büyük bir inançla ettiğim tüm yeminleri,

Kendime verdiğim tüm sözleri,

Yerle bir etmeye yetti.

AŞK VE TESADÜF ÜZERİNE

Sanıldığının aksine, aşk ilişkileri erkeklerle kadınlar arasında tesadüflere bağlıdır.

Birçok dış etken, aşk ilişkisinin başlamasına sebep olabilir.

Öylesine tesadüfler aşk ilişkisini inanılmaz çetrefil bir hale sokabilir.

Eninde sonunda, aşkın başlangıcı nasıl ve neden başladığının anlaşılmadığı bir muammaya döner...

Bir insanı gerçekten sevmek, o insandan seni ayıran her şeyi unutup, onu olduğu gibi kabul etmek ve ruhunu onun ruhunda eritmektir. Seni uçuruma götürse dahi, hiç düşünmeden onu takip etmek demektir.

Siz bir şeyleri sevmeye başladığınız anda, hem siz hem de dünya değişmeye başlar.

Sevmeye başladığınızda inancınız artar, hem kendinize hem de diğer insanlara.

Sevdiğiniz zaman dünyada hiç kimsenin mutsuz olabileceğini düşünmezsiniz.

Bir ilişkinin tarihi

İlk saniyede yazılır...

İşte gerçekten hayat burada diye düşündüm. Entelektüel hayat. Güzellik burada, hayal edemeyeceğim kadar sıcak ve güzeldi bu durum. Kendimi unuttum, her zaman aç olan gözlerimi Alev'e diktim. İşte uğrunda yaşanacak, soluk alınacak, savaşılabilecek, ölünecek kadın karşımda duruyordu. Bunu bir kere görmem yetmişti. Yeryüzünde böyle kadınlar vardı ve biri benim karşımda

duruyordu. Karşımda çok az da olsa görebildiğim birkaç tuval geldi gözümün önüne, sanat eserleri, büyük parlak sanat eserleri. Esmer bir kadın, sıcak denizlerden gelen ılık bir rüzgâr gibi. Gördüğüm tuvalde kahramanlıklarla dolu bir resim vardı, kahramanlıklar uğruna ölenlerin resimleri. Karşıma oturmuş, edebiyattan, şiirden, politikadan, felsefeden bahsediyordu. Onu dinliyor gibi gözükmemeye karşın, aslında bir tabloyu seyreder gibi seyrediyordum onu.

O gece birlikte uyuduk. Ya da o uyudu ben ona baktım uzun süre.

Belki de hayatımda ilk defa o gece güzel uyudum.

Bir kadının bir erkeğe verebileceği en güzel şey, kokusunda bir erkeği uyutmaktır.

Sabah ikimiz de gözümüzü yeni bir dünyaya açtık. En güzel ilişki eşitlerin ilişkisidir. Aynı anda aynı şeyleri hissetmiştik. Hayatımda ilk defa kendim olarak, hiçbir maske takmayarak bir kadının karşısında çırılçıplaktım. İşte güzellik de buradaydı.

O gün Alev'in yanında, sevgilimin yanında daha mutlu oldum; çünkü oynayacağım rolü daha az düşünmek zorunda kalmıştım. Artık görmek için gözlerim, duymak için kulaklarım, dokunmak için ellerim, öpmek için dudaklarımın yeterli olduğunu gördüm. Onun sevgisini hak etmek için sadece kendim olmam yetiyordu.

Bir aşkta kendiniz olmanız yeterli geliyorsa, başka maskeler takmak zorunda kalmıyorsanız, o aşk büyük bir sevdanın kapısını aralıyor demektir.

SEVGİ BİR AKIŞTIR SU GİBİ... AŞK İSE BİR PATLAMADIR, PATLADIKTAN SONRA ETKİSİNİ YİTİREN.

Sevgi bir akıştır, ruhsal bir maddeden oluşan bir ırmaktır o. Kaynak suyu gibi hiç durmadan akan bir su.

Sevgi, aşktan farklıdır.

Sevgi, bir süreklilik arz eder.

Aşk kesik kesik ve patlamalıdır.

Mutluluk ve haz gibi.

Mutluluk güveni sever, sürekliliği sever.

Haz patlamalıdır. Anidir. Kesiklidir.

Mutluluk gittikçe çoğalan bir şeydir,

Haz ise gittikçe azalan bir şeydir. Yaşandıkça azalır. Mutluluk yaşandıkça çoğalır.

Sevgi bir akıştır dedik, bir kalpten diğer kalbe akan bir ruhsal sudur ve sürekli akar, aktıkça çoğalır.

Aşk patlamalıdır, boşalmaya bakar aşk, boşalmadığı zaman, daralır ve zarar verir, boşaldığı zaman etkisini epeyce bir azaltır.

Mutluluk bir tenin diğer tende bulunduğu sıcaklıktır,

Haz ise boşalmadır, ani bir boşalma...

Aşk mıydı bu? Değildi bence. Bir sevdanın kapısının aralanmasıydı yalnızca. Aşk bir patlamadır. Ani bir patlama. Sevda durağanlıktır. Aşk riski sever, sevda güveni. Aşk gitmeler üzerine kuruludur, sevda kalmalar üzerine. Aşk çılgınlıktır, sevda dinginliktir. Her aşk sevdaya evrilmez, her sevda da aşkla başlamaz. Ama en muhteşemi çılgın bir aşkın sonunda gelen sevdadır.

Bütün öğrendiklerimi sende bir bir hatırladım,

Sende yeni bir hayatı,

Baştan sona tekrar yaşadım...

Sanki tüm geçmiş yaşamım bir denemeden ibaretti. Karatahtada sürekli hata yapan bir öğrenciydim sanki. Bundan sonra yeniden baştan başlayacak, tüm deneyimlerim bana destek olacaktı. Tüm deneyimlerim sadece bugünü yaşamak için yaptığım alıştırmalardı sanki.

Biz birlikte olmaya karar vermemiştik, biz uzun bir yolu birlikte yürüme sözü vermiştik. Bunun adının illa evlilik olması gerekmiyordu. Önemli olan sözdü. Kimseye anlatamadık, bir günde böyle büyük bir sözü birbirimize nasıl verdiğimizizi.

Yıllardır erkek olmak, insan olmak, âşık olmak, Don Juan olmak için verdiğim ağır mücadele, kirlilik, yorgunluk sonunda huzura kavuşan insanın gevşekliğiyle kendimi yumuşak yatağıma bıraktım. Yıllardır sert ve kötü koşullara alışmış olan sırtım, Alev'le ortak aldığımız kuştüyü yatağıma (birlikte aldığımız ortak ilk eşyamızdı bu) seriliverdi... Cehennem alevlerinde yanan bir günahkârdan, ana kucağında masumca uyuyan bir bebeğe dönüşüvermişim.

Sevgilim, aslında onu ben de içmedim.

Aşk iksiri diye de bir şey yok.

Yalnızca aşk var.

İçtiğim de sendin...

İki gün içerisinde aynı eve taşınmaya karar verdik. Bu kez evcilik oynamak değil, gerçekten bir an bile olsa ayrı kalmanın zor gelmesi yüzündendi aynı eve taşınmamız.

Şu benim gözlerimde gördüğün,

Senin gözlerinin yansıyan anlamıdır.

Çünkü ben seni vücudunda değil, gözlerinde buluyorum.

İşte ebediliği de burada buluyorum. Hayatımdaki en anlamlı sevişmeyi yaşıyorum. Bir kadının teninde yorulmadan dinleniyorum, öyle sakin, öyle çoğaltıcı ki bu sevişmek, sadece tenine dokunmak yetiyor tüm bedenimin tir tir titremesine.

HAZ ÜZERİNE

Arzuyla yamp tutuşan bir kalbi, kk bir temas bile yatıştırır, söndürmeye yeter.

Arzusuz bir birliktelikte ise,

En akla gelmeyecek fanteziler bile, içerideki ateşi söndürmeye yetmez.

Uygar insanlardan hiçbirinin sırf cinsel birleşmeyle birlikte olma içgüdüsünü tatmin ettiğini düşünmüyorum.

Bizi bu eyleme sürükleyen itepiyi ancak arkadaşlık, flört, aşk tatmin edebilir. Cinsel olarak tatmin etmeye kalkıřtıķa insanın içindeki kuyu daha da derinleşecek, onulmaz ruhsal yaralar açacaktır. nemli olan bu itepiyi aşkla birlikte ve cinsellikle talandırmaktır. Hayatımda ilk defa aşkımı cinsellikle talandırmıştım.

SEVGİ ÜZERİNE

Sevmek eninde sonunda iki kişi arasındadır ve bir ortaklığı gerektirir.

En azından içinde ortaklık fikrini taşımak zorundadır.

Ortaklıkta ise

Nasıl gelişirim diye bir şey söz konusu değildir,

Nasıl birlikte gelişiriz vardır.

Sevgi,

İki insanın birbirini geliştirmesidir.

İlk andan itibaren birbirimiz için, birbirimizi biraz daha ileriye taşıyacak formülleri aramaya başlamıştık. Sürekli konuşuyorduk. Sanki dünyadaki tüm kelimeleri birileri bir torbaya doldurmuş, biz de o torbayı boşaltmaya abalıyorduk. Saatlerce, yerken, içerken, sevişirken, otururken, yürürken sürekli konuşuyorduk. ıkarsız bir biçimde birbirimize hayallerimizi anlatıyorduk. O nasıl dünyadan tam umudunu kesmişken, dünyanın birdenbire ne kadar güzel olduğunu fark ettiğini söylüyordu.

AŞKIN BİR AYNA OLARAK GÖRÜNTÜSÜ

Gerçek açık, kendi ruhunun tüm güzelliklerini ve niteliklerini sevgilisine yansıtabilir. Ve bir ayna gibi sevgilisinden bu güzellikleri kendisine çoğalmış olarak döndürebilen kişidir.

Alev'le birlikteyken hiçbir şeyden korkmuyordum. İhanetten korkmuyordum. Terk edilmekten korkmuyordum. Kendim olamamaktan korkmuyordum. Kıskanmıyordum ve kıskanılmıyordum.

Korkan insan hem kendi yaşamına, hem de diğer yaşamlara yasak koyar.

İnsanların kaybedecekleri şeyler çoğaldıkça, korkuları da çoğalır.

Mülkiyet korkuların başıdır. Çiftlerin en büyük sorunu, eşlerini mülkleri zannetmeleridir.

Çevremde, hayatımda her şey ama her şey bir anda değişmişti. ınar'la hâlâ grşuyorduk. Alev'den ayrı zamanlarımda ınar, ben ve Selçuk, Tuna'nın kenarındaki yıkık cami avlusunda,

kurbağaların ve gecenin eşliğinde kaçmaktan bahsediyorduk. En çok yaşlılığımızı anlatıyorduk birbirimize. En sonunda filmin sonunda bir araya gelip patlıcan soyacağımızı, bir insan için dostluğun bundan güzel ifadesi olamayacağını anlatıyorduk. Kaçıyorduk bir aradayken, aşktan, evlilikten... Sistemden en çok da. Sistemin bizi çarkları arasına alamayacağını söylüyorduk. En çok Çınar kaçmaktan bahsediyordu.

Herkesin kullanmayı sevdiği bir kavram vardır. Kimisinin kavramı bir küfür şeklinde tezahür ederken, kimilerinde bir özür ünlemi şeklinde olur. Kimisi her şeye kaçak der, kimisi sürekli dönek, kimisi de siktir et der. Bu sonsuzdur. Kişi sanki tüm hayatı bu kelimenin içine sığdırmak ister, bu kelimeyle her şeyi açıklayabileceğini düşünür.

Çınar her konuşmamızın sonunu, "Bu kaçış..." diyerek bitirirdi. Kim kaçıyor, nereye kaçıyor bir önemi yoktu. Kim olursa olsun, ne anlatırsa anlatsınlar, Çınar için bu kaçıştır. Çınar için en çok insan kendinden kaçardı. "Kaçış, bu insanlardan kaçış..." derdi.

Kaçmaktan bu kadar bahseden insanın sürekli aklında kaçma fikri vardır. Kendini kurmakla görevli saydığı ahlaki ve entelektüel zavallılıklar dünyasına her bakımdan bir şamar gibi indirdiği bir yapı sözcüğüydü bu. Selçuk ise sürekli bahtsızlığından yakınırды... Şöyle derdi:

CÖMERTLİK ÜZERİNE

Galiba sadece acı biriktirebiliyorum.

Halbuki o kadar cömert, o kadar eli açık biriyim ki.

Hiçbir şey biriktiremezken, elimde olanı cömertçe saçarken, nasıl oluyor da bu kadar acı biriktirebiliyorum!

Ben de buna şaşıyorum...

O günlerin sonlarına doğru Çınar'ın tüm dengesi değişti, Selçuk'un da.

Canan tarafından terk edilmek Çınar'ı derinden sarsmıştı. Birdenbire yıllardır içinde biriktirdiği, belki de biriktirmekten çok kendine sakladığı ihanetleri, ikiyüzlülükleri itiraf etmek, bunun için herkesten özür dilemek ihtiyacını hissetmişti bir anda.

Selçuk kadınsızlığını, beceriksizliğini, hayata karşı tüm yenilmişliğini, sistemin en içine girerek çözmeye karar verdi, en sevmediği işe girdi. İstanbul'a gitti o günlerde ve sinema sektörüne girdi. O sıralar her gün Selçuk'un manken gibi kızlarla olduğunu duyuyorduk. Selçuk sanki kaderinden tüm intikamını alıyordu.

Sürekli kavga ederdik biz dostlarımızla, Selçuk'la, Çınar'la, Can'la, ama bu bizi yaralamazdı o zamanlar...

DOSTLARLA KAVGA ETMEK ÜZERİNE

Dostlarınızla, arkadaşlarınızla, sevdiklerinizle kavga etmekten çekinmeyin.

Onlara kızmaktan, onlara küsmekten korkmayın.

Bütün bunlar bir ilişki sürdürme şeklidir.

Kızmak, kavga etmek,

Sevmek kadar, haz almak kadar güçlü bir duygudur...

Can her zamanki sessizliğiyle yanımdaydı. Alev'in ders çalıştığı akşamlar ki Alev sık sık ders çalışırdı, Can'la yürüyüşe çıkardım. Alev çok çalışırdı. Bende olmayan iyi taraf onda vardı. Hedefine doğru yürümesini bilirdi. Zaten bu bitirmedi mi bizi de? Bazen hedefe çok inançla yürümek, insanı yolundan saptırır, kestirme yollara sokar ve o yollar bazen uçurumla biter.

Alev'in hedefine doğru hızlı adımlarla yürüdüğü o gecelerde biz Can'la sessizce yürürdük. Dünyadaki en büyük eğlence Alev'in yanında olmaksam benim için, ikinci önemli şey de sessizce, konuşmadan Can'la yürümektir.

KONUŞMADAN YÜRÜNEBİLEN DOSTLUKLARA

Can'a...

İki adam konuşmadan yürüdüler.

Ayaklarının altında kumlar ve asfalt gıcırdadı.

Soğuk bir Edirne akşamıydı. Rüyasını düşündü...

Sonra yol arkadaşına takıldı gözleri...

Dostluk diye düşündü...

Ben istemesem bile, onun daha fazla şey vereceğini bilmek değil midir?

Sessizce yürüdüler... Konuşmak anlamsız geldi... İnsanın bir dostunun olması kadar güzel bir şey olamazdı.

Hayat o kadar anlamlı ve o kadar güzel ilerliyordu ki. Kavga etmiyor muyduk, elbette ediyorduk. Alev mükemmel birisi miydi, elbette hayır. Alev'in gereksiz bir gururu vardı örneğin. İnsanı en çok ölçsüz gururu mutsuz eder. Alev kendini korumak için, ölçsüz gurur maskesi takınıyordu. Ve en büyük mutsuzluğu bu sahte gururuydu. Hiçbir kötü söze, hiçbir hakarete boş veremiyordu.

Aldırmamak hem sizin gücünüzü, kendinize olan güveninizi gösterir, hem de sizi birçok şeyin üzmesine engel olur.

Alev her şeye aldırıyordu.

Dışarıda Alev birisine kafayı takmaya görsün, Alev'in hoşlanmadığı bir şey yapmaya görsün. Bunu yapmanı öyle ölçülü bir şekilde, öyle usturuplu, öyle nazikçe, ama öyle ısırtıcı hırpalardı ki, hırpalanan kişi o geceyi asla rahat geçiremezdi. Belki de günlerce aklına gelir, her aklına geldiğinde de yarası bir kez daha kanardı. Alev bu tür eleştirileri yaparken, hem güzelliğini hem de eşsiz dehasını ispat edercesine zekiliğini kullanırdı.

Tüm bu durumlar eninde sonunda aramızda bir tartışma çıkarır, ben onu bir adım daha ileri gitsin diye eleştirir, o da acımasızca bana saldırırdı. Korkusuzca ve acımasızca içimde ne kadar eksik ben varsa, bilerek su yüzüne çıkarırdı. İnsanı en çok gerçekler acıtır. Alev hep en gerçek yarayı, en çok

kanayan yeri bulurdu.

Ama tüm bunların sonucunda, ona dünyanın en güzel sözlerini söylemek isterdim. Şöyle derdim:

Benim başka bir vatanım yok,

Sadece senin bedeninde yaşıyorum...

Sende kök salıyorum, sende soluklanıyorum, sende çoğalıyorum...

O da bana başka güzel sözler söylerdi.

Uzun bir koşudan gelmiş atlar olurduk,

Nasıl da solurduk birbirimizi...

Ama o gün gelip çattı. Ayrılık günü. Alev o kadar hırslıydı ki başarısı konusunda, konusuyla ilgili tüm seminerlere gitmek, her şeyi takip etmek istiyordu. O günlerde Ankara'da bir seminer vardı ve gidecekti. Gitmeden önce ona bir söz verdim. Bu sözümü yazılı verdim.

VERİLEN SÖZ

En karanlık gecede, benden sana verilen sözdür:

Yalnızca seni düşüneceğime söz veriyorum.

Seni ne kadar tanımışsam, seni ne kadar biliyorsam, seninle ilgili ne kadar şey hatırlıyorsam, hepsini bir bir düşüneceğime söz veriyorum.

Uyurken, uyanıkken, yoldayken, evde tek başınayken, bir yerlerde otururken, seni düşüneceğime söz veriyorum.

Uyanırsam aniden, gecenin içinde, gecenin ortasında seni düşüneceğime söz veriyorum.

Elimi uzatsam sana dokunabilirim. En azından öyle hissediyorum. Ama cesaretim yok sana ellerimi uzatmaya.

Burada karanlıkta, gecenin tam ortasında, tere batmış uzanırken yatağında, bana baktığını, gözlerinin içimde olduğunu hissediyorum. Her şeyi hatırlıyorum, en çok da o anı...

O anı unutmuyacağıma söz veriyorum...

Başka kimse yok. Her gün, her an, böyle yapacağım bundan sonra.

Sen benden yitik kaldığın sürece.

Havanın bile donduğu bir kış gününde, bir kış sabahında söz:

Yüzümü sokağın soğuğu yalarken, seni düşüneceğim.

Seni beklediğimi hissetmen için, üşüyeceğim iliklerime kadar.

Senden başka kimse yok,

Sen benden yitik kaldığın sürece...

Beklemek günün en kötü saati...

Onsuz geçen ilk gecemde, Alev'in yanımnda yattığıını düşleyerek, aklımın düşler denizine doğru sürüklenmesine izin verdim. Onun yanında yatarken hep önce ben uyanmalıyım diye çabalardım. Kendimi buna alıştırmıştım. Böyle yaparak, günün ilk ışıklarıyla birlikte, onun uyanmasını izleyebiliyordum.

Uykudayken aniden dönüvermesine, ellerini yatağın soğuk kısmına doğru uzatmasına, vücudunu soğukla ürpertmesine ve çarşafa daha bir zevkle sarılmasına bayılıyordum.

Sonra ona hiç dokunmadan, ellerimi saçlarının ve yüzünün kıvrımlarında dolaştırmayı çok seviyordum. Soğuk havada ondan yükselen ısıyla kendimi sonsuz mutlu ve sıcak hissediyordum.

Gözlerini açar açmaz gülümsemesi. Beni hayata bağlayan en önemli sebep buydu işte.

Onu bekliyordum. Gündüz onu bekliyordum, gece onu bekliyordum, yürürken onu bekliyordum, çay içerken onu bekliyordum. Yemek yerken, ağlarken, gülerken onu bekliyordum. Ve bu bana bir taraftan acı verirken, bir taraftan da büyük bir haz veriyordu. Birini gerçekten beklemek kadar mutluluk verici ne vardır ki?

Bekleneni, beklediğini,

Sadece birkaç saniye önce göreceğim diye,

Ey sen...

Yüzünü cama,

Gözünü sokağa yapıştıran kişi...

Beklemek çok güzeldi, onu düşünerek şiirler dökmek kâğıtlara çok güzeldi. Bana mektup yazmıştı oralardan. Şu dizeler vardı mektubunda:

Seninle yaşadığım anlardan

Sadece küçük bir parçasını dahi çıkarsam,

Dünya eksilir, ben eksilirim...

Ben de ona cevaben bir şiir yazdım:

YENİDEN BÜYÜSÜN DİYE AŞKLAR

-1-

Aşk mı?

Görünmez ve bilinmez olana yelken açmak.

Bir sis gölünde,

Dudaklarından aldım

Yaşamın tadını...

Ve yanımızda bir nehir sessizce akarken.

Aşk mı?

Yaşamlara gölgeleri düşen nesnelerdir.

Bir saç teli,

Hem de gecenin en güzel karası,

Bir de yarısı yenmiş çikolata parçası,

Tabağımızda kalan,

Bilerek masada unutulmuş, hep orada kalsın diye zaman...

Aşk mı?

Bir yolun ilk adımlarını birlikte atmak,

Birlikte yürümek gecenin karanlığında.

Tek bir beden olarak, sisli nehir kenarında...

Aynalara hiç bakmadan, tanımak birbirimizi,

Ellenmedik düşler kurmak,

Uzatıp boynumuzu gecenin giyotinine...

Aşk mı?

Birlikte yaşamak kadar,

Birlikte ölmek kararı!

-2-

Mektubun bugün geldi.

Ben esmerim diyorsun,

Ben hem de gece kadar esmerim diyorsun...

Kollarımla ben seni geceden daha çok sararım diyorsun,

Bu güzel...

Bir de yüzünü en çok güneşe öptürdüğünü söylüyorsun,

Bir de bana Güneş ismini verdiğini,

Benim güneşe benzediğimi söylüyorsun.

Bir de beni sevdiğini...

Ben ne diyebilirim artık sana,

Kocaman bir "kadınım" demekten başka...

Döndüğünde onu almaya gittim terminale. Terminallerin soğuk ve hüzünlü yüzünü severim. Sanki bir kapı açılacak, içinden başka bir dünya çıkacakmış izlenimi verir bana. Bekledim, geldi. Bana geldi. Karşılaştığımız ilk anda bana söylediği şey bütün ömrüm boyunca sırtımda taşıyacağım büyük bir mutluluk ve büyük bir yük verdi. Büyük mutluluklar bir şekilde bize kesilen ağır faturalardır. Çünkü hep o büyük mutluluğu tekrar aramakla yazgılı olur hayatımız artık. Ve ne acıdır ki bulunmaz bir daha o büyük mutluluk.

"Sen beni kendine âşık etmeyi nasıl başardın?" diye sordu Alev.

"Bilmem" diyerek gülümsedim. "Galiba sadece seni severek başardım bunu. Seni o kadar seviyordum ki sana karşı duyduğum aşk, değil seni bir taşı bile insafa getirirdi" dedim.

Tüm mutlulukların başına gelen şey bizimkini es geçmedi. Mutluluğumuz acı bir olayla sarsıldı. Artık birlikte taşıyacağımız bir acımız olmuştu. Alev'in ablası, akıl hastanesine yatırılmıştı. Ağabeyini bıçaklamıştı bir kriz anında.

Artık fedakârlık vardı aramızda... Bir aşka acı karışmışsa, aşkın etkisi daha büyük ve unutulmaz olur.

Artık Alev'le aramıza ölüm korkusu girmişti, ağabeyinin ölebilecek olması ona korku veriyordu. Aşkın en güzel çeşnisi de buydu işte. Bu bunalım anı, bizi birbirimize görünmez bir bağla bağlamış oldu.

Artık sadece güzelliğe karşı duyulan, bu güzelliği elde etmenin verdiği gururdan kaynaklanan bir hayranlık değildi aramızdaki. Acı en güzel gerçeklik bağıdır. Artık ikimiz de gerçektik.

İstanbul'a ailesinin yanına gittik. İlk defa gerçek dünyayla yüzleşiyorduk. Birlikteyken tüm dünyayı ayaklarımızın altına almıştık, ama şimdi gerçek dünyadaydık. Gerçeklik bir aşkı öldürür. Herkes size karışır, herkesin doğrusu sizin doğrunuzla savaşıyor, bir de gençseniz sizin doğrularınız daha da keskin olur.

AŞK VE ÇEVRE ÜZERİNE

Ben seni seviyorum, onları değil.

Onların yaptıkları hiçbir şey beni incitmez, yalnız sen yaralayabilirsin beni.

Ben senin sevgine inanıyorum, onların düşmanlıklarına değil.

Şu yaşadığımız dünyada her şey ama her şey yolunu şaşırabilir,

Aşk dışında.

Yeter ki zamanla aşk zayıflamasın, o yolunu asla şaşırmasın...

BAĞLILIK ÜZERİNE

Eğer ki birisine bağlanmışsan, kendini onun ellerine teslim etmişsen,

Gelecekle ilgili kurduğun birçok hayalin, umutların, projelerin sana yük olmaya başlar.

En çok da eski anların, dostların, çevren...

Alev'le bir karar aşamasına gelmiştik. Alev kariyerine büyük şehirde, büyük üniversitede devam etmek istiyordu. Dersleri çok iyi olduğundan yatay geçiş yapmak istiyordu, istemesi de yeterliydi zaten. Hem çalışkandı hem de iyi bağlantıları vardı. Sorun bende düğümleniyordu. Büyük şehir, hep kaçtığım gerçeklik... Bir gün geleceğini biliyordum bunun ama şimdi buna hazır mıydım? Alev'i çok seviyordum, ona aşk nameleri yazıyordum; kandırmaktı son çarem, bu şehirden, buradaki büyük sevdamızdan bahsedersen kandırabileceğimi düşünüyordum.

Ben sözcüklerimi senin koynunda büyüttüm,

Senin kadar doğurgan,

Senin kadar anlamlı olsunlar diye...

Diyordum...

Geleceği asla merak etmiyordum.

Gelecek denilen şey nasıl olsa eninde sonunda gelecekti.

Ve o geleceğin benim için hazırladıklarını nasıl olsa yaşayacaktım. Benim için, önemli olan geçmişe bıraktıklarımıdır. İşte bunu değiştiremezdim.

Ama gelecek tam karşımda duruyordu şu an. Biliyordum ki, Alev'in kendine vermiş olduğu bir söz vardı...

Görkeme verilmiş sözü varsa kişinin, rahatla yetinmeye hakkı yoktur...

Ona diyordum ki:

Kalp dediğimiz şey, aslında gayet basit bir şekli olan, dört kapakçıklı bir kas yığını.

Dakikada 101 kere atar, vücuda 16 litre kan pompalar.

Bilim gerekirse onu dursa dahi tekrar çalıştırır, baypas edebilir.

Ama ben baypas edemem,

Onu sana verdiğimi söylerim...

Başka bir şey de yapamam...

Ama kandıramıyordum. Gitmeye karar verdik bir gün. Hiçbir hazırlık yapmadan. Eğer hazırlık yaparsam âşık olduğum şehirden, erkek olduğum şehirden, büyük bir aşkı yakalamış olduğum şehirden ayrılamazdım. Bazen gitmek, hızla gitmektir ve arkana asla bakmamaktır. İstanbul'da bir savaş beni bekliyordu. Artık benliğimin ayrılmaz bir parçası olan bu şehirden ayrılmak, bana fazlasıyla acı veriyordu zaten. Dostlarım olmadan, beni ben yapan bu şehir olmadan, kendimden geriye ne kaldıysa onlarla ayrılıyordum bu şehirden. Bildiğim en önemli şey şuydu: Tek başına kalan ben, kimin yarasına merhem olabilirdim ki...

Aşk gerçeğin,

Savaşsa aşkın,

Derece ölçeridir.

Yanımda sevgilim, şehrime, diğer aşkıma son kez baktım... Alev'le birlikte son kez Meriç kenarına gittik. Alçalan güneş, beyaz bir pamuk demeti gibi bulutları pamuk şekerine dönüştürmüştü, çocukların en sevdiği pembe pamuk şekerine. Alev benim kollarımın arasında, alçak sesle, güle güle aşkın bir günü diye kendi uydurduğu şarkısını söylüyordu. Havadaki gül renkli ışık, Meriç'in üzerinde aşk dansları yaparken, bir yandan da sanki bizim üzerimize akıyor, biz ise el ele ve kalp kalbe yeni çıkacağımız yolculuğun hayalini kuruyorduk.

Artık o kadar güçlüydük ki...

Bir şehir nasıl terk edilir?

Bir şehir seni terk ettiğinde

Terk edilir.

Tıpkı bir kadın gibi...

YİNE EDİRNE'DE OLACAKTIK, SON GÖMDÜĞÜMÜZ GÜNEŞİ BULMAK İÇİN...

Beşinci Bölüm

Güneş, pişmek demektir.

ŞEHR-I ŞİİR

Ben bu şehre deliler gibi sevdalı geldim.

Sevdam eksildi, inadım yalnız bıraktı beni.

Bu bende biriken aşkları size verebilirim.

Bir sıtma gibi tutun beni, bırakmayın soğuk iklimlere, ateşli bir vücutla sarın beni.

İçimde biriktikçe acılar,

Bugün ben kendimi size verebilirim.

Beni bu şehirden alıp götürün.

Yağmamış yağmurlarla ıslatın saçlarımı,

Bir kadın düşüneyim mesela, o ise beni hiç düşünmesin.

Paralarım olsun mesela cebimde, harcayamayacağım kadar çok paralarım,

Ama hiç harcayamayayım,

Birisi bir kahvede beni beklesin, yalnız beni beklesin,

Orta şekerli bir kahve söylesin ikimize de.

Mesela o kahve hiç bitmesin...

Beni bu şehirden alıp götürün, acılarımsa burada kalsın.

Hesaplar kesilsin, senetler imzalsın, gizli odalarından çıksın tefeciler.

Borçlu kalmak istemem, bu bir şehir dahi olsa...

Ben bu şehrin tüm kapılarını bir bir dolaşarak geldim buraya,

En son açık kapıdan girdim. Evet, bu benim suçum olabilir.

Eğreti zamanlarım oldu, kayıp gitti bir deli yıldızın peşinde.

İçimde eski günlerin şarapları, sarhoş zamanlarım da oldu ayık zamanlarım da,

Ah, eski sarhoşluklar...

Beni bu şehirde yalnız bırakmayın. Elimden tutun, son aşk da bilmediğim bir kapıdan çıkıp gitti.

Ellerim ceplerimde bile soğuk...

Aynada sürekli kendine makyaj yapan bir kadın gibidir İstanbul,

Uzaktan çok güzel, yakından soğuk ve yorucu...

Ve o devasa şehir yaklaştı.

Doğduğum şehir ile sevdiğim şehir arasında mecburi son durak,

Herkesin şehri, orta malı bir şehir...

Ne kadar kaçtımsa, sonunda dönüp teslim olduğum,

Esaretin ve özgürlüğün şehri,

Şehir yaklaştı, benim de kaderim olmak için...

YENİ GELDİM BU ŞEHRE

Tenimi şehvetlerle törpüledim yola çıkmadan önce.

Alevlerle kuruttum ıslanmış yüzümü.

Düşlerimle birlikte, dişlerimi de kırdım,

Daha da keskinleşsinler diye.

Ben,

Yeni gelmiştim bu şehre.

Ve pistim

Ve de kinliydim.

Ağzımın içi küfürle dolu...

Nice kadınların elimden tutup sürüklemeye çalıştığı ama gelmekte ayak dirediğim şehir.

Aslında o kadınlarla mı gelmek istemiyordum yoksa bu şehirden mi korkuyordum bilmiyorum. Şimdi Alev'le sevdiğim şehri terk edip bu şehre geliyordum.

Onunla birlikte Edirne'yi terk etmek... Benim şehrimi. Demek ki şehrimden daha çok seviyordum onu.

Alev'in gözlerinin peşinden sürükleniyorum ama gözleri dalgın. Alev'in gözlerinin tarihinde bu dalgınlık yoktur. O genellikle önüne bakar konuşurken. Bakışları kısa ve kaçaktır.

O da beni yanında taşımanın ağır yükünü hissediyor omuzlarında. Bunun bilincinde. Bir insanın sorumluluğunu almak kadar insana ağır gelecek başka bir yük daha var mıdır şu hayatta?

ŞEHİRİN UZAKTAN GÖRÜNÜMÜ

Bu şehir,

Karadan gelen için ayrı, havadan gelen için ayrı, denizden gelen için ayrı bir kapı açar.

Havadan gelenle, karadan ve denizden gelenin gördüğü şehir başkadır.

Bu şehre her geldiğimde, sanki bir zamanlar benimmiş de, sonradan uzaklaşmışım hissi verir.

Belki de kendine bağlamanın bir yoludur bu.

Her yeni gelişimde, sanki geçmişimin bir parçasını bulurum. Artık olmayan geçmişimin.

Şehrin bende ilk uyandırdığı duygu, evrende bir toz zerreciği olduğumdu.

Karar veriyorum. Böyle bir şehirde ne kahraman olunur, ne gözde, ne de peygamber.

Bu şehirde olursa olursa kaybolmuş bir toz zerreciği olunur.

Tepeden baktığım bu şehir başımı döndürüyor.

Milyonlarca insanın yaşadığı, on binlerce aşkın aynı anda yaşandığı, belki de aynı anda birçok insanın soyulduğu, kaza yaptığı bu şehir başımı döndürüyor.

Bu insanların içinde kimse beni tanımıyor henüz. Ahhh, bu aklımı başımdan alıyor işte...

Aslında okulumu bitirebilir, memlekete dönüp iyi bir iş kurabilir ve güzel bir kızla evlenip hayatımı düzene sokabilirdim. Bu benim için basit olandı. Ama ben ne yaptım? Kaderim olan yüreğim, beni daha zor ama daha yaşanabilir olan yollara doğru sürükledi. Yeni bir yolculuk başlamıştı benim için.

YOLCULUKLAR ÜZERİNE

Yola çıkmak önemli bir adımdır.

Ama sadece yola çıkmış olmak yolun sonuna kadar gideceğin anlamına gelmez.

Yolda her zaman bir ara sokak çıkacaktır karşına, çıkmaz sokaklar, geriye dönen sokaklar, bir eve açılan sokaklar... Bin türlü sokak çıkacaktır karşına.

Yola devam etmek güçtür.

Her an geriye dönmek için bahane üreteceksin.

Yolda ilerlemek inanç ister, azim ister,

Ve her yol illa ki iyi bir yere ulaştıracak da değildir seni.

Yolun bitiminde pişman olma riski de vardır.

Yola çıkmak önemli bir adımdır, ama sadece bir ilk adımdır. Macera devam eder.

Ve yine de en güzel yol, sonu bilinmeyen yoldur.

Hiçbir zaman "benim" diyebileceğim bir kentim olmadı. Belki de bu yüzden hep göçebeyim. Aynı şehirde yıllarca yaşasan da sahiplenmemişsen yaşadığın şehri, misafiri sayılırsın. Belki bir miktar

Edirne ama onu da terk edeceğimi bildiğim için, âşık olduğum ama evlenmediğim bir kadın gibiydi Edirne de. Yabani topraklarda uzun süre at koşturan bir Moğol için şehir neyse benim için de öyledir. Ama içimde arzuladığım bir kadın gibi yerleşmek ve dinlenmek istediğim hayali bir şehir hep olmuştur.

İstanbul'da nasıl her tür suç ve suçlu bulunursa, her türlü sokak da bulunur. Her tarafından asalet akan sokaklar gibi, suçlu, düzenbaz sokaklar da vardır.

Namuslu sokaklar olduğu gibi, ahlak konusunda hiçbir fikri olmayan genç sokaklar da mevcuttur.

Her zaman saygın, her zaman pis, her zaman akıllı sokaklar olduğu gibi, işçi, çalışan ve oldukça köylü sokaklar da mevcuttur.

Yani İstanbul sokakları bir tür insandır; yaşayan, canlı ve kaprisli.

Örneğin Eminönü geveze bir kadındır. Güzel ama yaşlanmış, bakımsız bir geveze kadın...

İstiklal Caddesi, gündüz içine kapanık genç bir oğlan çocuğuyken, gece ışıklar saçan bir fahişeye dönüşebilir.

Rumelihisarı hayalci bir öğrenci ise, Bağcılar posbıyıklı bir seyyar satıcıdır.

Anlayacağınız İstanbul şurada genç bir kadınken, biraz ötede yaşlı ve yoksuldur. Boğaz'da paranın ve güzelliğin saltanatını sürerken, iki sokak ötesinde, çöp toplayan çocuklarıyla sidikli bir velet olabilir. Ve bütün bu telaşlar sokaklardan birazdan dökülecek gibi karşımızda durur da durur.

Bir yerden kaçmak istediğimde hep yeni bir kenti arzularım.

Edirne'ye gelişimle bir vardiya yaşayan şehirden iki vardiya yaşayan şehre gelmişim. İstanbul yolculuğumla ise günün tamamını yaşayan, üç vardiyalı şehirdeydim. Bu şehir ne uyur, ne de uyanırdı. Uyuyanlar için bir döşek, yaşayanlar için ise bir çift göz olurdu.

İstanbul...

Hüzünlü ya da şen

Çirkin ya da güzel

Ölü ya da diri,

Ama ne olursa olsun

Yaşayan bir bünyedir bu şehir.

İstanbul neresidir, Türklerin İstanbul'u nedir? Minareleri mi? Mescitlerimi, medreseleri mi? Medreselerinin yanındaki çınar ağaçları mı, çeşmeleri, sübyan okulları mı? Önümüze konan Bizans artığı yemek kültürü mü?

Bu kentin 3.000 yıllık tarihi var.

Binlerce fatihi oldu, hepsi de şu arnavutkaldırımlarının altındaki yerini aldı.

Bu şehre ayak basarken sakın bunu unutma. Şehirler de kadınlar gibidir. Onlar fethedilmezler.

Ancak severek elde edilirler.

Bir şehirdir ki orası, dışarıdan kolaylıkla anlaşılmaz. Sırrı ise aslında kendi içinde saklıdır ve oldukça basittir:

O şehre sadece gidilir ve istenirse de bir daha dönülmez. Nasıl cilveli bir kadından kopamıyorsan öyle.

Dönülmez olan şehrin kapılarından girdim.

İstanbul firar etmek demektir,

Hem kalabalıklar içinde kalabalıklardan,

Hem kendi içinden, kendinden...

Tekir kül renginde, yüzü muntazam güzel, şirin mi şirin bir kedi yavrusuydu. Pek değerli kedimiz, evimizin kralı Sülü'yü Edirne'de bırakmıştık. Bu yüzden krallık makamı boştu, sokak kapısının önünde büzüşmüş bir halde bekleyen Tekir'i bulduğumuzda. Vekâleten iki günlüğüne kral koltuğuna oturtulan Tekir, kısa sürede yeni kral olarak evimizdeki yerini alacaktı.

Kediler bir eve yerleşmenin, sahiplenmenin mührü gibidirler.

Yeni bir evimiz vardı artık. Şehrin göbeğinde eski cumbalı bir ev. Bir eski zaman artığı. Bu cumbalı evin en güzel tarafı sokaktan geçen insanları, kalabalıkları izlemektir. Bu evde yaşlandığımı düşünüyordum. Yerleşik olmak, göçebelikten sıyrılmak, bir evde yaşlanmayı düşlemek demektir. Bu hayalime bir de şiir yazmıştım o günlerde.

BİR CUMBALI EV MASALI

Şu karşıda gördüğün

Beyaz boyalı, cumbalı evde oturdu tam yirmi yıl.

Cumbanın şu camından bakardı hep, önünde mor menekşelerin olduğu.

Moru ise bu şehre gerçekten çok yakıştırdı.

Aynı insan iki kere geçmez derdi bu sokaktan.

Geçse bile aynı insan mıdır, artık oradan geçen

Bir gün önceki insanla bir gün sonraki insan.

İnsanlar değişir,

Yüzünü sürdüğü camın ısıısı değişmezdi.

Aynı cumbadan yıldızları görmeye çalışır,

Göremezdi.

Şehrin keskin ışıklarından olsa gerekti.

Aynı keskin ışıklardan dolayı,

Yıldızları göremez ama
İnsanların ıssızlığını görürdü.
Bir gün taşındı dediler.
İnsanların ıssızlığına mı
Kendi kalabalığına mı dayanamadı bilinmez.
Bizse belki de her şey cumbanın suçudur dedik.

İnsanın mutsuzluğunun temelinde, yalnız kalamama yetersizliği yatar. Çünkü yalnızlık karanlıktır. İnsanlar en çok karanlıktan korkarlar. Karanlık kendi kendine yüzleşmektir. İnsanlar en çok kendileriyle yüzleşmekten korkarlar.

Bense,
Kısa sürede dünyanın karanlıktan ibaret olduğunu öğrendim.
Bu yüzden,
Karanlıkta görmeyi,
Karanlığı görmeyi,
Ve kendi karanlığımı bilmeyi öğrendim...

İlk zamanlar hep zordur. Alışmak zordur, alışkanlıklar zordur, sokaklar zordur... İnsan sürekli bir dost eli arar. Yirmi küsur yıllık hayatımda, birçok arkadaşlığım, dostluğum oldu. Bunların içinde gerçekten değerli dostluklarım da vardı. Ama şunu anladım ki, insan önce kendisiyle dost olacak, insanın inandığı bir görevi olacak... O zaman dostluklar da daha bir anlamlı oluyor.

İnsana sadece birisiyle sevgili olmak yetmez, dostların sıcaklığı ve onların verdiği güven duygusunu arar insan. Arkamda bıraktığım kaç dostum vardı ki? Unutulup gitmişti hepsi işte bir çırpıda. Can'a bir mektup yazmak geldi içimden ama sadece şehirleri yazabildim ona. Şehirleri, arzuları, aşkları...

ŞEHİRLER ÜZERİNE

Peki, bir şehir nasıl sevilir dostum? O aptal turistler gibi her yerinin fotoğrafını çeksem benim olur mu?

Aptal aptal baksam suratına, birazdan ayrılacağımı bilerek, benim olur mu o şehir, ne dersin?

Peki, ben bu şehri anlatmaya çalışayım o zaman.

Önce haritaların göstermediği çıkmaz sokaklarına girdim senin, gece sokaklarında gezdim, ıssız, korkulan. En kendine has kokusunu çektim içime çöplerinin, bir çocuk ağladı bilmediğim bir dilde, kaldırımlarına oturdum kaybolduğum sokaklarında, en izbe otellerinde uyudum, kendimin bile ıssızlığında.

Bir şehri şehir yapan,

Ne ışıklı vitrin camları, ne gösterişli yüksek binaları, ne de yürüyemediğin yasaklanmış parkları.

Bir şehri şehir yapan,

Kapladığı alanın ölçüleri ile tarihinin derinliklerinde olup bitenlerinin arasındaki kopmaz ilişkidir.

Bir şehri şehir yapan,

Bir süngerin suyu emmesi gibi, emdiği anların toplamıdır.

Bir şehri benim yapan ise

O şehrin soğuğudur, sıcağıdır, kum fırtınasıdır gözlerimi acıtan.

Bir şehri benim yapan,

O şehrin en güzel zamanı değil, en zor zamanıdır.

Bir şehir beklenir dostum, yıllarca beklenir. Bir şehir gitmeden önce içinde büyütülür.

Bir şehri şehir yapan, şehrin kendisi değil, senin o şehre verdiğin anlamdır.

İşte o yüzden o aptal turistler, ancak birkaç kare fotoğrafa sığdırırlar anılarımı, unutmamak için yaşadıklarımı.

Bense içimde büyütürüm ve en güzel yerini kendime saklarım.

Bir şehir en sonunda içinde yitirdiğim bir aşkla benim olur.

Her insan zaman zaman hiç bilmediği bir kente gitmelidir.

Bilmediğimiz başka kentler, negatif aynamızdır.

Kendi tenhalığımızı keşfedeceğimiz bir ayna. Sahip olamadığımız ve olamayacağımız şeyleri göreceğimiz bir ayna.

ŞEHİRLER VE GEÇMİŞ

Her yeni kente gelişimde, bir zamanlar benim olduğumu bilmediğim bir geçmiş bulurum. Artık olmadığım ya da unuttuğum bu yabancılaşmış geçmişim, beni en olmadık, tamamen yabancı bir evin eşliğinde bekler. O an, karşılaştığım sanki başka birinin geçmişi.

Ve bana tamamen yabancıdır.

ŞEHİRLER VE ARZULAR

Bazı şehirler vardır,

Yıllar içinde değişirler,

Değişirler ama ne kadar değişseler de hep içindeki arzuyu büyütürler.

Bazı şehirler vardır,

Ya tutkulu arzularca silinirler,

Ya da tutkulu arzular şehri siler yok eder.

ŞEHİR VE İNSAN

Bazı insanlar vardır, gittikleri şehirleri öyle bir anlatırlar ki, sanki o şehre sen daha önce hiç gitmemişsin, hatta öyle bir şehrin var olabileceğini bile düşünmemişsin, o sokaklarda hiç dolaşmamışsın, lokantalarında hiç yemek yememişsin, otellerinde hiç yatmamışsın gibi.

Öyle bir anlatırlar ki,

Sanki o insanlar o şehirleri yıllarca içlerinde büyütmüşler, bir hayal şehri haline getirmişlerdir. Yıllardır sanki o şehri beklemişlerdir.

İşte biz buna bir şehre gerçekten gitmek deriz ki, bunu aptal turistler hiç anlamazlar.

Cumbalı, tarih kokan bir evimiz vardı. İçinde kedisi de olan. Şehrin en merkezi yerindeydi evimiz.

Merkezde olmayı tercih etmek, yaşamı nasıl kurguladığınızı gösterir.

İkimizin de işi yoktu ama Alev'in okulu vardı. Evet onun okulu vardı, peki ya benim?

İlk günler hep avarelikle geçse de bunun böyle gitmeyeceğini biliyordum. İstanbul'da tanıdığım üç insan vardı. Bir de yeni misafirimiz Tekir. Bu üç arkadaş da Edirne'den gelmiş insanlardı. Selçuk, Çınar ve Selen. Selen bize yakın bir yerde oturuyordu. İlginç bir kızdı ve ben ilginç olan şeyleri seviyordum. Zor bir kızdı Selen. Aslında zor olan Selen'in yaşını anlamaktı. Onun suratında hem on beş yaşında bir kızın utangaçlığı, hem otuz yaşında bir kadının her şeyi bilir hali, hem de altmış yaşında bir kadının karalar bağlamış karamsar suratı vardı.

Bu üç eski arkadaş arasında mekik dokurken, bir yandan da İstanbul'un sokaklarını eskitiyordum. Görkemli caddelerden geçiyordum.

Yüzlerinden makyajları akmış, yorulmuş, ama hâlâ müşteri bekleyen fahişeleri andırıyordu mağazaların camekânları.

Kötülük, bir baş ağrısı gibi kabarıp zonklamaya başladı sokakların şakağında.

Bense bir küfür gibi dolanıyordum orada burada.

Ruhumu bir tabağa koyup, lüks lokantalara meze olarak satıyorum.

KENT VE ARZULAR ZERİNE

Bir kent nasıl arzulanır,

Aşkla mı, savaşla mı...

Sokaklarındaki balkonlar mıdır, onu arzlatan... İçindeki yarım kalmış aşkların hüznü mü?

Bir çiftçi nasıl arzular bir şehri, yüzü sürekli toprağa dönük olarak...

Bir esnaf nasıl arzular, şehrin yüzündeki kolay kazanılmış paranın gölgesi midir onu çeken?

Bir kadın için, bir erkek için bir şehir nedir,

Bir şehir nasıl arzulanır...

Bazen soru sormak cevabı bilmekten daha öğreticidir. Düşünmek, sadece düşünmek, okumaktan da yazmaktan da daha önemli olur bazen. Sokakları avare avare gezerken binlerce gözlem yapma imkânım oluyordu.

Evimizin karşısında oturan anne ve kızını gözlüyordum kaç gündür. Anne her gün kızını okula uğurluyordu. Balkondan son bir kez kızına el sallarken ne düşünüyordu acaba? Bu kalabalık şehirde kızının arkasından başına ne türlü felaketler geleceğini düşünüyor olabilirdi. Şöyle not düştüm defterime...

KIZ İLE ANNESİ ÜZERİNE

Nereye gidiyor?

Bir meçhule açılıyor bu kapı.

Kapının öbür yanı cehennem.

Yıllardır gözü gibi koruduğu kızı, biraz sonra şu kapıdan adımını bir cehenneme atacak.

Kadın camdan kızına el sallarken bunları düşünüyor.

Cenneti düşünüyor, cehennemi, kendi üzerine eğilen abazan erkekler kızına da abanacaklar.

O pis, anlayışsız, o düzensiz, kaba vücutlarıyla, o leş kokan ağızlarıyla, o pislik içindeki aletleriyle, menilerini kızının içine boşaltacaklar.

Düşündükçe bütün bunları deliye dönüyor.

Açılmasa şu kapı, hep burada dizimin dibinde kalsa kızım diye iç geçiriyor.

Kız için kapının iç tarafı cehennem, odası cehennem, camı cehennem, aynası cehennem...

Dışarıda gürül gürül akan, ışıltılı, yaşanacak bir hayat...

Sokaklarda insanlarla karşılaşıyorum. En çok ihtiyarlar dikkatimi çekiyor. Her şeye kinle bakan ihtiyarlar. Bu ihtiyarları en çok çileden çıkaran şey, karşılarında hayatı dolu dolu yaşayan gençler. Sadece gençler mi? Kim hayatını dolu dolu yaşıyorsa, kendi yaşanmamışlıklarının tüm kinini kusabilirler böylelerinin üstüne. Başka birilerinin iyi vakit geçirdiklerini görmek onlar için bir kalp krizi sebebidir.

Bu şehirde insanlar işlerinden sessizce dönerler.

Gün içerisinde üstlerine yapışmış olan tüm kirleri, hileleri, adilikleri nasıl ucuza üzerimden atarım telaşındadırlar.

O yüzden mutlaka eve dönerken bir dilenciye sadaka verirler.

Bundan daha ucuza alınmış bir huzur yoktur çünkü...

* * *

Bu şehirde her yer, her ortam, her mekân bizi güzelden uzaklaştırıyor. Sanki tek görevleri buymuş gibi. Bizi güzelin gereksizliğine inandırmaya çalışıyorlar.

Halbuki insan hayatından güzelliği, güzellik kavramını çıkardığımız zaman geriye berbat bir hayat kalır.

İnsan güzellik fikri üzerine kurulan bir dünyada yaşar, bu ortadan kalktığında ise, biz ona insan değil hayvan deriz. İnsan güzeli arayan tek canlıdır.

Gelişmemiş insan tipi, güzelin bir gereklilik değil, bir lüks olduğunu düşünür.

Dünyanın en muhteşem, en heyecan verici şeyi güzeli aramaktır.

Güzeli aramak sanıldığığının aksine zor ve emek isteyen bir süreçtir.

Hayatım boyunca güzeli aramaya çalıştım.

Güzel olan her şeye, edebiyatta da, insanda da, şehirlerde de hep vurgun oldum.

Güzeli aramak en çok insanın kendisini güzelleştiriyor.

Güzeli birlikte aramaksa, insanı sonsuz derecede zenginleştiriyor.

* * *

Şehrin insanı, gözlemek ve gözlenmek üzerine kurar hayatını.

Yaşayamadığı kendi hayatını başka birsinin hayatıyla doldurmaya çalışır. Yaşadığı her şeyin de göz önünde olmasını ister. Başka birileri görmeyecekse, izlemeyecekse, beğenmeyecekse, yapmanın ne anlamı olur şehrin insanı için?

Son zamanlardaki sanal dünya tam da buna ışık tutar niteliktedir. Bir insan kendisinin ne yaptığını sürekli birilerine duyurmak ister mi?

Ya da başka birilerinin ne yaptığını anbean neden takip etmek istesin ki?

Belki de tuhaf bir şekilde, amaçları sadece izlenmek.

Hayatlarının yalnızca göz kamaştırıcı değil aynı zamanda bir anlamı olduğunu hissediyorlardır izlenerek.

ESTETİK VE GÜZELLİK ÜZERİNE

İnsan şu hayatta birçok şeyden yoksun kalabilir ama asla güzelsiz yaşayamaz.

Güzelsiz yaşayabilene biz hayvan deriz.

Doğru olan, iyi olan ve güzel olanla tüm bağlarını koparmış olan şehrin insanı,

Kendi kendisinin de bilmediği,

Mutluluk diye bir şeyin peşinde,

Yaşamını bitirmektedir.

İnsanlar güzelle ilişkilerini kuramadıkları zaman,

Hayvansal özellikleri ortaya çıkar,

Aklını geriye çeker ve içgüdülerini ileriye çıkarır.

Bu şehirde yalnızlık yasaktır ama fiziken yalnızlık yasaktır, ruhen hep yalnızsındır.

Bu şehirde kalabalıklar yalnızlığın kalın perdeleridir.

Şehirde gezdikçe beynim yaban otlarından temizlenen bir tarla gibi canlanıyor, verimli bir tarlaya dönüşüyordu. Yalnızdım bu şehirde. Düşüncelerimi bölen hiçbir fazlalık, kaçabileceğim hiçbir tembellik alanı kalmıyordu. Şehir üzerine bir şiir yazdım defterime. Beynimin büyük bölümünde düşüncelere bol bol yer açılrsa da, hâlâ kadınları atamamıştım kafamdan. Şehri ve kadınları düşünüyordum... İki vahşi dişiyi.

ŞEHİR VE KADIN

Şunu unutma çocuğum,

Her şehrin bir yüzü, biraz da kadındır.

Hırçın, içten pazarlıklı, duyarlı, yerine göre kahraman, ama ne olursa olsun her zaman seksi.
Ve her zaman anne...

Derler ki:

İçine kapanık ve tutucu bir kadındır Londra,

Romantik ve alabildiğine dişi, biraz da isyankârdır Paris,

Aristokrat Viyana, gösterip de vermeyen...

Ve saçları alev alev yanan Moskova.

Benim şehirlerim mi?

Kendini üç kuruşa satan bir fahişedir İstanbul,

İçinde duygusu olan, hayallerle yüklü bir fahişe ama.

Çorum hep biraz babadır, biraz da anne, hayali olmayan, sırrı olmayan...

Edirne mi?

Bir kez sevilen ama asla unutulmayan kadındır Edirne, hep aranan...

Alev'in çok sevdiği ağabeyi hastaneden çıkmıştı, ama ablası hâlâ akıl hastanesindeydi. Ailede sanki kimseyle paylaşılmayan bir sırdu bu. İzmir'e gitmek, ailesinin yanında olmak istiyordu, ama yapacak, başaracak o kadar çok işi vardı ki. Okul onu benden biraz da olsa almıştı. Şimdi yeni bir çevresi oluşuyordu. Bense sadece kendi çevremde dolaşıyordum. Bundan da şikâyet etmiyordum.

Çınar annesiyle yaşıyordu. Ara sıra Çınar'a gidiyordum. Bir taraftan da iş arıyordum. İnsan akli bir anda büyüüyor. Daha üç ay önce dünyada önem vermeyeceğim birçok şeye bir anda önem verir olmuştum. Kariyer, iş, yetenek, altın bilezik. Bunların hiçbiri bende yoktu. Ve şimdi yaşamak için bunlara ihtiyaç duyuyordum. Bu şehirde kimseyi tanıımıyordum ve bana havadan iş verecek kimseler de yoktu. Ben mutluluk ve başarıya o kadar alışmışım, o kadar içi boş bir özgüvenle doluydum ki, zaman zaman arkama dönüp bakmaktan ürküyordum. Sanki arkamda bu başarılarıma ve mutluluğuma pusu kuran, başarısız ve mutsuz insanlar olduğunu düşünüyordum. Bu korku mutluluğumu frenleyen en önemli olguydu.

Yaşadığım hayata, dürbünün bu kez de tersiyle bakmayı denedim. Her şeyi küçülterek, uzaklaştırarak tamamen dışarıdan baktım geçmiş hayatıma. Birçok insan gördüm orada. Bu beni sevindirdi. İyi ben, kötü ben, kurnaz ben, bencil ben, yardımsever, hepsi oradaydı işte. Şimdi olduğu gibi.

BİRÇOK İNSAN OLMAK ÜZERİNE

İçimizde kaç tane insan var.

İçimizde ne kadar değişik insan varsa, biz o kadar zenginiz. İçimizdeki ayrı ayrı benleri bir arada tutmak, bunu öğrenmek bize büyük bir derinlik kazandırır. Bize çok yönlü olmayı öğretir.

Bu sayede, başka birileri üzerine hüküm kurmaya çalışacağımıza, içimizdeki diğer kişiliklere hükmetmeye çalışırız. Böylece iktidar hırsından da kurtulmuş oluruz.

İnsan üstesinden gelebileceği kadar çok insan olabildikten sonra, yabancılara daha az gereksinim duyacaktır. Gereksinim duymamak özgürlük demektir.

Bu güzel bir hayatı, bir haz düşkününü olarak, basit zevklerin kurbanı olarak tamamlamayacaktım. Önümde yeni kapılar, hazdan daha önemli renkler vardı artık. Tabii zorluklar da.

Aklıma geçmiş günlerimden kalan güzel anılar geliyordu sürekli. Geçmiş başarılarım. Eğer bu kadar geçmişe gömülüp kalırsam ayakta duramazdım. Bu şehirde tekrar erkek olmam gerekiyordu. Toplumun anladığı anlamda. Bir erkeğin hayatı, hep erkek olmaya çabalamakla mı geçer? Çocuklukta göster pipini oğlum, ergenlikte erkek arkadaşlarına alet büyüklüğünü gösterme çabası, kızlara karşı erkek olma, sonra sevdiğine, sonra karına...

Sevgilimi güvenceye alıp, minik bir kuş yuvası kurmalıydım, sakın ve güvenli.

O minik kuş yuvasına ekmek kırıntıları götürmem gerekiyordu.

Bazen anıları rahat bırakmak gerekir. Anılarda kalanları da. Çok güzel olarak hatırladığınız bir kadın, size çok korkunç gelebilir, aklına çok değer verdiğiniz bir insan da birden bir aptal olarak karşınıza dikilebilir. Bence anılarımızı riske etmemek gerekir. Hele de siz sürekli gelişen, sürekli kendinizi yenileyen birisiyseniz. Ben geçmişimle karşılaşmaktan nefret ederim o yüzden. Geçmişim benim güzel bir bavulum olmalı. Kendime saklamalıyım güzellikleri, el sürülmemiş anıları...

Düzen her zaman güven verir insana. Düzenli randevular. Saat kaçta nerede olacağın, kiminle olacağını bilmek, örneğin öğle yemeğinde Ahmet'le, saat 12'de Murat'la, saat 4'te meydanda buluşup kahve içileceğini... Evde karına giderken çiçek alacağını bilmek bir sarsılmazlık duygusu kazandırır kişiye. Bu kişiler evini, işini, şehrini değiştirmekten ölesiye korkarlar. Herhangi bir düzen değişikliği ölüm kadar korkunçtur bu tipler için. Benim henüz hiçbir düzenim yoktu bu şehirde. Ama biliyordum ki, artık anıların kuyruğunu bırakıp, bir düzen kurmalıydım. Ömür boyu düzensiz yaşamak dünyanın en büyük lüksüdür. Gerçekten lükstür ve sadece delilere ve çok zenginlere mahsustur. Bense ne deliydim ne de zengin.

Evde düzen eksikliği kendini belli etmeye başlamıştı. Alev de eninde sonunda bir düzen istiyordu her kadın gibi. Kadın demek düzen isteyen, güvence isteyen yaratık demektir.

Bir kadın, bir evde köleliğe neden razı olur? Bir evim olsun, küçük de olsa benim olsun neden der?

Kadınlar kendilerini güven içinde hissedecekleri, kendilerinin olan bir yuvaya ihtiyaç duyarlar. Bu kadınlar için vazgeçilmez bir güvence türüdür. Hayatta kalmanın diğer türüdür. Aynı şekilde ailesine, ebeveynine düşkünlüğü de bu güven sorunundan kaynaklanmaktadır.

Halbuki bağımsız küçük bir ev, o evin mutfağı ve evdeki o hayat oldukça tekdüze bir hayattır. Kadın adeta kendi evinin kölesi durumundadır. Ama yine de toplumsal hayat ve toplumsal yaşama alanı yerine kadın kendisinin olan küçük bağımsız alanı tercih eder.

Müstakil hayat kadın için onuruna hizmet eden bir köledir.

Alev de diğer kadınlar kadar olmasa da, bir kadın olarak içinde düzeni taşıyordu. Kendi kafasındaki mükemmelliği bende de görmek istiyordu.

Âşık olan kadın, genellikle mutsuzluğun sınırındadır.

Âşık olduğu adamı, kendi bütünlüğü içinde kavrayamaz o.

Erkeği her zaman biraz saf, dağınık, kendisi gibi özenli bulmak ister, ama bulamaz.

Erkek istese de bu şekilde olamaz zaten.

Ama âşık kadın bunu sürekli olarak talep eder.

Kendi mükemmelliğini erkeğinde de arar. Ama boş yere.

Başka sorunlar da evde baş göstermeye başlıyordu. Bir erkek için evdeki kadınına bakmamak, erkek olmamak anlamına gelir. Bu, kadından daha çok erkeğin kendisini eksik hissetmesidir.

Alev ailesiyle ilgili sorunları ne kadar da kafasına takmıyor gibi gözükse de, büyük bir yük olarak onları içinde taşıyordu, bir taraftan da başarı hırsı onu çok ama çok yoruyordu. Sanki her kelimesinin altında benim başarısızlığıma atıfta bulunuyordu ya da ben o şekilde anlıyordum. Böyle zamanlarda kendimi ya Çınar'ın evine atıyordum ya da Selçuk'un. Zaman zaman da Selen'in. Onlarda eski başarılı günlerimin tortularını buluyordum sanki ya da en azından bulmaya çalışıyordum.

Çınar tüm babasız çocuklar gibi, tüm annesiyle yaşayan çocuklar gibi, annesine çok kötü davranıyordu. Annesi tüm hayatını onun üstüne kurmuştu, bu da Çınar'ın sırtında taşıyamayacağı bir ağırlık oluşturuyordu. Dışarıdan bakan insanlar için tam bir vefasız erkek çocuğu kıvamındaydı. Selçuk ise kendi dünyasının içine gömülmüş, büyük şehrin önünde açtığı tüm yeni yolları yürümeye kararlı, köşeyi tuttuğu anda tüm dostlarını bir çırpıda unutacak kıvamdaydı. Ama şu günlerde hepimizin birbirine ihtiyacı vardı. Birçok dostluğun temelinde özveri değil zorunluluk yatar.

Alev'in hırsı, kendi yolunda yürüme azmi beni yoruyordu. Onun başarısını içten içe kıskanıyordum. Çünkü çiftlerden birisi fazla ilerlerse, ilişkide eşitlik bozulur ve eşit olmayan ilişki de yürümez.

Eşlerden, çiftlerden, karıkocadan işte her ne ise, bunlardan, bu çiftlerden birisinin neşesi artarsa, diğeri bundan şüphelenir ve neşesi azalır. Biri başarı elde etmişse diğeri bundan üzüntü duyar. Sanki güvenlik duvarları yıkılıyordur. Hayatı elden kayıp gidiyordur. Kendisinin olan, sanki başka bir yaşam alanı bulmuştur. Başka yaşam demek elden gitmek demektir.

Başarı mutlaka diğeri rahatsız eder.

Trajedi, değiştiremediğimiz zorunluluklardır. Seni en çok kendi kaderin korkutur.

Kader dediğınse,

Senin korktuğun şeydir zaten...

Kaçamadığımız sorumluluklar vardır ve bunlar birer zorunluluktur.

Belki de bizi insan yapan bu zorunlu, kaçamadığımız zorunluluklardır. Ama yine de trajiktir.

* * *

Birileri omzumdan tutuyor ve dur diyor. Arkamı dönüyorum, Bay Hayat.

Dur ve bildiğin, bilmediğin, bilemeyeceğin, yakında öğreneceğin, her şeyi ama her şeyi tekrar düşün diyor.

Bay Hayat...

Tüm öğrendiklerim veya yanlış olduğunu bildiğim halde bile bile kendimi doğruluğuna ikna ettiğim, doğru olduğunu bildiğim halde, kulaklarımı tıkadığım ne varsa...

Bay Hayat tarafından tüm çıplaklığı ve acımazsızlığıyla önüme seriliyor.

Trajedi demek budur işte. Her şeye apansız yakalanmak.

* * *

İş, iş, iş diye kıvranıyordum. Erkek olmam lazım ulen! Ev, kira, sevgili, mutfak... İş, iş, iş... Ne olursa yaparım ağabey. Kafamda binlerce tilki dolaşıyordu. İş konusunda başarısız oldukça, kendimi eski haz günlerime daha yakın hissediyor, aklım sokaktan geçen tüm kadınların kışlarına takılıyordu. Uzandığım yerden sürekli kadınların kışlarını düşünüyorum, günde bilmem kaç kere tuvalete gidip, eskisi gibi kendi kendimi tatmin ediyordum. Arzuyla yanıp tutuştuğumu gören Alev, bu halimi iyice garipsiyordu. Kendimi arzunun kollarına bırakıp tatmin ettikçe sanki biraz daha azalıyordum. Kadınların kokularının peşinden adım adım ilerliyordum. Geçtikleri yerlerde, koyu bir güvensizlikle birlikte ağır bir parfüm kokusunu bir kuyruk gibi arkalarında taşıyan kadınların.

İnsan susadığı zaman, en çok arzu ettiği şey sudur,

Ama bu suyu sevdiği, suya âşık olduğu anlamına gelmez.

Arzularımız, sevgiden farklı olarak, tatmin edildiğinde değeri kaybolan duygulardır...

İstedığımız her şey elimizin altında olduğunda, ahlaklı olmak, ahlaktan bahsetmek ne kadar da kolaydır. Ne de olsa "suç", "ahlaksızlık", "erdemsizlik" yoksul adamın kaderidir.

Kendimi suç işliyor gibi düşünüyordum. Başarısızlık da bir nevi suç değil midir? Belki de en büyük suçtur ya da bütün suçlar başarısız insanların sırtına yüklenmez mi? Hem nedir bu ahlak meselesi, kimdir ahlaklı olan? İnsan ancak kendisinde olanı verebilir, bu aşksa aşk, acıysa acı, paraysa paradır. Ahlaksa da ahlak...

AHLAK VE HAREKET ÜZERİNE

"Kötülük yapmak istememekle, kötülük yapmayı bilmemek arasında büyük bir fark vardır."

"Taşın ahlakı olmaz, hareket etmeyen bir cismin ahlakından söz edemeyiz."

Yani bir şeyin ahlaklı olup olmadığını, ancak o şey hareket ettiği zaman anlayabiliriz.

"Kendi özel otoparkında park etmiş olduğun araba kaza yapmaz. Bir arabanın kaza yapabilmesi için trafiğe çıkması gerekir."

Her zaman çalışma arkadaşlarıma şunu söylemişimdir:

İyi biri olup olmadığımız ancak sizin altınızda biri çalıştığı zaman sizin ona davranışımızdan belli olur.

Bir insanın iyi veya kötü olduğu ancak eline imkânlar verildiğinde, yani iktidar verildiğinde belli olur.

Atalarımız bunu şöyle buyurmuşlar:

"Bekâra karı boşamak kolaydır."

Bir şeyi boşamak için önce o şeyin sizin olması gerekir.

Elinizde güç varsa ve bunu iyi yönde kullanıyorsanız, ancak o zaman sizin iyiliğinizden bahsedilebilir.

Elinde hiçbir gücü olamayan bir insanın zaten kötülük yapma gibi bir şansı olamaz.

O yüzden bütün köylüler iyidir, iktidarı vermediğiniz sürece.

Bazı geceler Alev evde ders çalışırken sokaklara çıkıyordum. Gündüz yetmiyormuş gibi geceleri de gezerdim. Issız ve karanlık olurdu caddeler. Hayata dair ne varsa unutulmaza dair bir çizik atıyordu ellerim gölgelenmiş duvarlara. Zaman sanki durmuş olurdu, zaman aynasının diğer yüzü bu taraftan gözükdü. Sokaktaki adamlar yalnızdı. Ayna adamların yalnızlığını örtmüyordu. Hep kendimizin diğer yüzüyle yalnız değil miyiz?

Sokağa çıkıyorum ve insanları görüyorum. Şehrin gerçek insanlarını, kimsenin görüp de görmediği insanları...

Tırnaklarını durmadan kemiren şu adamı görüyor musun?

Belki de kaç gündür bir dilim ekmek ısırmadı o dişleri

Yıllardır bir kadın öpmedi kavruk dudakları

En çok ondan korkarım o yüzden

Ölümü bir çırpıda azgın bir köpek gibi gırtlığından ısırabilir...

* * *

Reklam panoları, ışıklısı, renklisi, ışıltılı, bir süreliğine satın alıyorlar beni ve gözlerimi. Neyse

ki kısa sürüyor. Çabucak kurtuluyorum en büyük tutsaklıktan.

Bir insanın en büyük tutsaklığı, nesnelere olan tutsaklığıdır.

Camekânların arkasında görünen şu kadınlara, şu genç kızlara bak. Ucuz bir hayalden başka nedir ki bunlar? Üstlerine boca ettikleri kokulara bakılırsa, sanki içlerindeki çürümüş kokuları bastırmaya çalışıyorlar. Ah uzaktan ne kadar da güzeldir bu kızlar. Ama ya yakından?

Perdeleri kapalıdır bu kızların, camları kapalı, içlerine girdiğinde ne göz gözü görür, ne de temiz bir hava alabilirsin.

Çılgın adalara yelken açacağını sanırsın çıplak vücutlarında. Seni çok uzaklara sürükleyeceğini düşünürsün uzun kirpiklerinin. Meltem rüzgârları dağıtacak sanırsın özenle fön çekilmiş saçlarını; oysaki dağılan yalnızca sen olursun. Bir betonarme yığını kadar biçimsiz bir evdir içleri. Sıradan, hep aynı tekdüzelikle sokağı dolduran birbirinin aynı evler gibi.

SOKAKLARIN KUSMUĞU

Sokağın seline atıyorum kendimi,

Bir intihar mı bu, yoksa birleşme, bir orgazm mı bilemiyorum.

Akıntının gücüne gidiyor olmalıyım ki, beni kusuyor.

Camlara yapışıyorum, şu ısıltılı camlara, ışıklı panolara.

Ayaklarıma düğümler atıyorlar

Bunu komik buluyorum.

Her şeyi orada bırakıyorum, yürürken bir hayal kuruyorum. Bu da benim başarım.

Sokağın en ateşli yerini buluyorum, bacaklarını açıyorum,

Kan ter içinde kalmışım,

İçimde ne varsa boşaltıyorum. Ter, kan, meni,

Rahatım artık.

Dükkânların tentelerini yırtarak ilerleyebilirim artık, vitrinlerin camlarını kırabilirim, Sokakları dilimle yalayabilirim, kimse dokunamaz bana.

Her şey çıplak artık...

O gecelerden birisinde defterime bir not düştüm...

GÜNCE – KARAR ANI

Gözü dönmüş sokaklar. Yapışkan, gürültülü, sırtık, maskeli sokaklar. Biraz sonra adımımı attığım anda başlayacak yaltaklanmaya. Bu sokaklar bizi birbirimize iten. Birbirimizin sebebi. Sanki bu gözü dönmüş sokaklar olmasa biz bir olamayacağız. Sanki bu sokaklar olmasa her şeyi unutacağız. Yalnız kaldığımızda sanki gitmek zorundaymışız gibi geliyor ikimize de, bilmediğimiz başka başka ülkelere. Sanki oralarda kendimize sığınmacı olacağız.

Kendimizi kendimize bıraktığımızda sorular çıkıyor ortaya. Karşılıklı sorularımızla susuyoruz. Susturuyoruz birbirimizi sorularımızla. Suçluyoruz ve buna inanamıyoruz.

Biz olmak için geriye doğru değil, ileriye doğru bakmalıyız. Göz hep geleceği görmeli. Anılar kirletmemeli bir olan insanları. Hayaller, yaşanacak güzel günler süslemeli geceleri.

Yaşamı sorularla kirlettiğimiz yeter...

Kaldıracağımız yükler ve anılar doldurmayalım heybemize. Birkaç kitap, biraz meyve, ama yaz meyvesi yeter bize. Bir olanlara.

Seni sevmekten başka ne yapabilirim ki...

Sevgiden başka hangi düşsel yolculuklar heyecanlandırır bu kanatları pas tutmuş Akdenizli kuşu.

Seni sevmekten başka ne yapabilirim ki?

Seni seviyorum,

Seni seviyorum ve başkaca bir işe yaramıyorum.

Bazı gecelerde Alev'in yeni arkadaşlarıyla dışarıya eğlenmeye çıkıyorduk. Onun her yeni arkadaşı benim düşmanımdı. Ama içimden. Her yeni arkadaşını, ister kız olsun ister erkek, sanki onu elimden alacaklarmış gibi kendime düşman görüyordum. Ama biliyordum asıl sorun bendeydi. Benim başarısızlığımı. İnsanın kıskançlığı tamamen kendi özgüveniyle ilgilidir.

Şehrin eğlence anlayışı küçük şehirlere oldukça farklıydı.

Gece olunca ışıklar ve fahişeler akardı şehre...

EĞLENCE ÜZERİNE

Sizin için eğlenmek, özellikle şehirli insanlar için,

Gittikçe daha edilgen hale gelen,

Planlanmış, kararlaştırılmış, belirlenen yerde belirlenen saatte, yapmanız gereken bir iş haline geliyor.

Aşk bekleyerek veya planlayarak nasıl yaşanmıyorsa ki dünyadaki en büyük eğlence aşktır, eğlence de planlanarak yaşanamaz.

Bir içtepidir o.

Ancak o zaman farkına varacaksınız ki gerçekten eğlenmişsiniz.

O günlerde İzmir'den gelen telefonla hemen yola çıktık. Alev'in ablası bir kriz daha geçirmişti. Bu yolculuk bana nefes almak gibi geldi. Kötü bir olay nedeniyle gitmemize rağmen içten içe seviniyordum. Kendimi kısa süreliğine de olsa Alev'le eşit konumda hissedebilirdim. İzmir'de o benimkinden daha büyük problemlerle uğraşacak, ben de kendimi ondan daha üst bir konumda görebilecektim. Beynimin diğer yarısı aşağılıksın oğlum dese de, ağır bir vicdan azabı duysam da, diğer yarısı yolculuklara methiye düzüyordu. Beni eşitleyen yolculuklara.

YOLCULUKLARIN SONU ÜZERİNE

Nereye gidersem gideyim.

Yılın hangi mevsimi, haftanın hangi günü, hangi araçla olursa olsun, fark etmez.

Bütün yolculuklarımın arifesinde,

Sanki gittiğim yerde,

Tüm geleceğimi bulacakmışım,

Ya da kaybettiğim ne kadar anı, aşk varsa

Sanki yeniden önüme gelecekmiş gibi olurum...

Bu bende inanılmaz bir heyecan ve macera hissi uyandırır.

O yüzden benim için gitmenin yeri çok ayrıdır.

İlk defa Alev'in akrabalarıyla tanışma imkânım oldu. İzmir'in eski yerleşim yerlerinden birisinde oturuyorlardı. Karantina'da. Adı hep tuhaf gelmiştir. Eskiden dışarıdan gelen gemileri burada karantinaya alırlarmış. Karantinacı yolcular gitmiş, yerine İzmir'in en güzel tarihi binalarından birisi kalmış. Kendimi her aile ortamında karantinaya alınmış gibi hissedirim. Tam yerindeydim..

Akrabalarla tanıştık, gerçi bunun benim için hiçbir önemi yoktu. Benim uzaklığım, hepsine bulaştı. Soğuk hava uzun süre devam etti.

Ablasının yanına gittiğimizde kriz anı atlatılmıştı. Uzun boylu, kumral, ela gözlü, çok zeki bakışlı bir kızdı Alev'in ablası. Delilik bu surata nasıl yakışır ki diye düşünmeden edemedim o an. Bazı delilikler vardır, insanın suratını saflaştırır, bazı delilikler çirkinleştirir, bazı delilikler ise daha derin bir anlam katarlar. Alev'in ablasının suratı bu sonuncusundandı.

Bir delinin suratı ile bir aptalın suratı farklıdır. Delilik ile aptallığın farklı oluşu gibi.

Delilik asla aptallık değildir. Ve şüphesiz aptallıktan daha iyidir.

Delirdi diye, akıllı bir adamın kafayı yemesine deriz, ama aptallık öyle mi? Aptallık zaten olmayan zekânın, olmamaya devam etmesi halidir.

Deliliğin hiç olmazsa mazisi şanlıdır, aptallığın bir geçmişi bile yoktur.

Her ailede tüm yükleri taşıyan bir sırt vardır. Bu ailede de bu sırt Alev'di. Bunu o an anladım. Alev olmasa dağılırdı tüm aile. Ağabeyini de o akşam tanıdım. Birlikte yemek yedik. Her ailede bir de haylaz çocuk bulunur. Yemek yemesinden bile anlaşılıyordu ki, ağabey bu ailenin haylaz çocuğudur. Büyümeyen, hep bir değerine yük olan çocuklar.

O gün anladım ki, Alev'in sırtında bir de sevgili taşıyacak yer yoktu. Ama her kadın bir erkeği sırtında taşımaz mı? Kadını olmasa erkek bir aşkı nasıl taşır ki? Bir kadınla bir erkek o kadar farklıdır ki birbirinden. Birisi gerçeklidir, gözü yere bakar, sırtında taşır sevdiğini, aşkını ve tüm hayatı; birisi hayalci, ufka bakar, sadece kendini taşır bacakları. Kadınların budalalıklarını, hayalsizliklerini, çıkarıcılıklarını, bencilliklerini ve korkularını.

Erkeklerin önemsiz kişilikler olmalarına rağmen büyük ve gururlu sözlerini dinlemek beni çileden çıkarıyordu...

KADIN TARİHTİR, ERKEK ÜTOPIYA

Erkek her zaman olağanüstüye doğru hareket eder. Olağanüstü olanı arar, onu ararken hayal kurar, gergindir, güçlüklerle başa çıkmak ve savaşmak doğasında vardır. Savaşmıyorsa dahi savaşların ve mücadelenin hayalini kurar. Mücadeleyi kendi kafasında yaşar.

Oysa kadınlar, gündelik yaşamın ayrıntılarında yaşamaktan memnundur. Ve gerçekten bu durumdan garip bir zevk alır kadın. Alışkanlıkları ise kadına güvence verir. Bu alışkanlıklar kadında güven duygusunu yaratır. Bugünü değil, elinden geldiğince bir dün yaratmaya çalışır. Dünde yaşamayı sever.

O yüzden,

Kadın tarihtir, erkek ütopya.

Tekrar İstanbul'a döndüğümüzde aslında birçok şey değişmişti. Ben ilk defa Alev'in gerçekliğinin içine girmiştım. Aramızda bir sır daha bitmişti. İlişkilerde sırlar bittikçe aşk zayıflar. Aşkın zayıflaması kötü değildir, şayet aşk sevgiye dönüşüyorsa... Dönüşmüyorsa sırların bitişi demek, aşkın bitişi demektir.

Bir taraftan aşk halleri, bir taraftan da hayatın gerçek randevusu vardı. İş bulmam gerekiyordu. Ayakta kalmam gerekiyordu. Başarısızlık beni sürekli hayallere götürüyor, bense hayallerin çıkmaz sokaklarında kayboluyordum. Bir taraftan da karabasanların. Karabasanlar diyorum size! Hayallerin yaşlanmış halidir diyorum size!

Hayallerim,

Sanki kendi küçük hapisanemde, gece yarısı bu hapisaneden kaçacakmış gibi,

Kapının arkasında giyinmiş, süslenmiş olarak dururdu.

Sürekli beni kapının dışına sürüklemek için çabalardı.

Kişi bir hedefin peşindeyse, bütün hayatını bu hedefe varmak için harcamışsa ve sonucunda bir yere varamamışsa, doğrusu şu ki, bu kişi dünyanın en çirkin insanıdır. Ben bir taraftan kendi başarısızlıklarımınla boğuşurken, Alev de kendi hedefi doğrultusunda ilerliyor gözüküyor, ama sanki en ufak bir tökezlemede bir daha kalkmamak üzere yere yuvarlanacakmış hissi veriyordu. Aşk bitmeye yüz tuttuğunda gerçekler daha fazla gözümüze batmaya başlar. Eskiden mükemmel olan, birden sıradanlaşıverir.

Arkadaşlıklar, dostluklar, sevgililer de denk olmak zorundadır. Eğer bir taraf daha zenginse diğer tarafı ister istemez baskı altına alacaktır. Almasa bile bu kez de diğer taraf kendini olmayan bir baskının altında hissedecektir.

Zengin kendi cömertliğini ortaya koymak durumundadır. Yoksul taraf ise kendini sürekli istemek zorunda hissedecektir.

Aramızdaki eşitlik hızla bozulmaya başlamıştı.

İstanbul kısa sürede ikimizi de esiri yapacakmış gibi duruyordu. Öyle sonsuz bir haz denizi ve başarı yolları sunuyordu ki önümüze, hem bu arzuları yaşamak istiyor hem de bütün başarıları kendimde görmek zorunda hissediyordum.

KEVAŞE İSTANBUL

Bu şehir sana her arzuyu mutlaka yaşaman gerektiğini söyler,

Senin de bu arzunun bir parçası olduğun hissini verir.

Oysa o,

Senin keyif almadığın her şeyin tadına varır,

Sana da bu yaşayamadığın ama sanki yaşayacakmış gibi olduğun arzunun döküntüsü kalır.

Sen içindeki arzuya biçim vermeye çabalarken,

Tümüyle keyfini çıkardığını düşünürken bu arzunun,

Sadece bu kentin tutsağı olursun, artık asla ayrılamayacağın.

İşte bu nedenle bir kadındır İstanbul, kevaşe bir kadın.

Elde edemedikçe daha çok arzuladığın, daha çok arzuladıkça

Daha çok esiri olduğun.

İnsan dediğimiz varlık kendisini bilir. Bu bildiğini kendisine anlatamasa bile hisseder. İnsan namuslu olmadığını biliyorsa ve bundan sonra da olamayacağını farkındaysa, namuslu görünmeye çalışması kadar kendini yıpratın başka bir şey yoktur.

Benim en iyi bildiğim şey şu günlerde kendimdi. Neleri yapacağımı ve neleri yapmayacağımı biliyordum. Ben kendimi biliyordum, kendimi bulduğumu düşünüyordum. Oysaki insan her yaşta kendini yeniden bulur ve yeniden tanır. Kendini bulmanın sınırı ve yaşı yoktur.

KENDİNİ BULMAK ÜZERİNE

Söylemesi ne kadar kolay değil mi?

Kendini bul...

Gerçekleştiğinde ise, ne kadar yorucu ne kadar korkunç...

Dünyada kendimizden daha korkuncu var mıdır acaba?

Mutluluk su gibi, hava gibi, güneş gibidir. Farkına varmaksızın sizi yaşatan odur.

Yaşadığınız anda, yani mutlu olduğunuz zamanlarda bunu fark edemeyebilirsiniz. Ama eksildiğinde, hayatı yaşanmaz kılar.

Sürekli mutluluğu düşünmeniz sizi mutlu yapmaz, bilakis mutluluk tüm eylemlerinizin bir sonucu olarak ortaya çıkar, tek bir şeyle bağlantılı değildir.

İnsanın asıl mutluluğunun sorumsuzluk olduğunu düşünüyordum. Sırtımıza taşıyamayacağımız sorumluluklar yüklendikçe mutluluğumuz da azalıyordu. Cehaletin ne kadar büyük bir rahatlık, ne büyük bir mutluluk olduğunu görüyordum.

Ama bu rahatlık ve bu biçim bir mutluluk benim midemi bulandırıyor...

Denize bakmayı öğrenmiş olanlar, tüm insanlığa ve kendi hayatına yüksek bir yerden bakmayı öğrenmiş demektir.

Sonsuzluğu görebilmek, sonsuzluğa yaklaşmak demektir.

Sürekli sorular sorup duruyordum kendime aşka dair, evliliğe ve hayata dair... Artık soru sormayı öğrenmiş bir kafam vardı.

Büyük sorular sormak, sürekli büyük şeylerden bahsetmek kötü değildir.

Kötü olan bu büyük sorulara sıradan ve acele cevaplar vermektir.

Tam mutsuzluğun derin çukurlarına düşeceğim sıralarda tesadüfen bir iş buldum kendime. Aslına bakılırsa ben bulmamıştım, Alev'in İzmir'den bir tanıdıklarının vasıtasıyla bulunmuş bir işti bu. Alev asla dışa vurmasa da içten içe, güveneceği, sırtını dayayacağı bir dayanak istiyordu tüm kadınlar gibi. Halbuki Alev benim hayallerime âşık olmuştu, şimdiyse âşık olduğu tüm özelliklerimi reddetmemi talep ediyordu. Bana bir masa başı işi bulmuşlardı.

Ben masa başı adamı mıyım? Sen beni masa başında oturayım, hesap kitap yapayım diye mi sevdim? Öyle bir adam olarak mı hayal ettin? İlk başta şimdi olmamı istediğin kişi izlenimi verseydim sen beni sever miydin? Asla. Sen beni diğerlerine benzemediğim için, onlardan farklı olduğum için, cesur olduğum için, hayata başka bir yoldan gittiğim için, her an her şeyi yapabildiğim için, toplumun tüm değerlerini hiçe saydığım için sevmedin mi? Şimdi neden benden onlar gibi olmamı istiyorsun?

Sen eğer bana bu masa başı işlerini layık görürsen, hayattan korktuğun için bu tür işler yaptırırsan, onlarla aynı havayı teneffüs ettirirsen, aynı görüşleri savunmamı istersen, sen beni değil onları sevmiş olacaksın. O zaman burada olmamın, senin sevdiğin kişi olmamın ne önemi var ki?

Neden insan sevdiklerini sıradanlaştırmak ister ki? Sevdikleri insanı değiştirip tam tersini yaratmak ister ki?

* * *

Eğer siz yaşamın tadını alan, aktif, hiçbir sorunu olmayan bir insansanız, yani yalnız değilseniz, kapılarınız sonuna kadar açıksa, hep arayan soran birileriniz vardır.

En çok o zamanlar dostlarınız tarafından el üstünde tutulursunuz. Birilerine ihtiyacınız varsa, yalnızsanız, sizi kimse aramaz. Çünkü kimse bunalımlı birini yanında taşımak istemez. Kural budur.

ÇARESİZLİKTE KAÇ İNSAN EDER BİR KİŞİ? BİR KENDİSİ, BİR GÖLGESİ, BİR DE HAYALİ...

Yıldızlar bile kanatır çaresiz insanı, bir şarkı bile ağır gelir heybesine, ne çalacağı bir kapı kalır, ne de gideceği bir şehir, tek başına oturur odasında çaresiz insan, bir divan bir tablo duvarda, içilen sigaralar sarar odayı, göz gözü görsün istemez, görececek göz yoktur çünkü, hasta bir insan aranır, ancak bir hastaya verebileceği merhameti kalmıştır çünkü, kim istemez kendisinden daha kötü durumda olanları görmek, ancak bu teselli etmez mi çaresiz insanı, mezarlıklara koşar, yaşadığını anlamak için...

* * *

Tatlı suyun değerini, ancak okyanusun ortasında olanlar veya çölde yaşayanlar bilirler.

Bir şeyin değerini bilmek, yoksunlukla başlar. Arkadaşların ve dostların gerçek değerini ancak şimdi anlıyordum.

Can'a bir mektup daha yazdım o akşam.

Sevgili dostum...

Bu şehir bir tarafıyla beni büyülerken, elimde kalan son dayanağımı, aşkımı da benden alacak diye gözüme korkunç görünüyor.

Galiba yaşamdaki her şeyde bu böyle... Risk ve haz hep at başı gidiyor.

İlk aşk, ilk dost, ilk eş, ne olursa olsun, ilk olan her şey hep zor oluyor. Bu şehirler için de geçerli... Hem zor hem de heyecan verici.

Sanki daha önce hiç yaşamadım, bir şey bilmiyormuşum gibi geliyor bu şehirde her şey.

Yalnızım...

Yapayalnızım...

Bu yalnızlık anlarında insanın dostunu hatırlaması ne kadar bencilce değil mi? Ama hangimiz bencil değiliz ki? Bir de bencilliğimizi dostumuza yapmayacaksak kime yapacağız ki?

Bu şehir, bu toplum, bu insanlar, sanki her şey yeni benim için. Yalnızlık insanlık ilerledikçe çoğalıyor galiba.

Çağdaş toplum dedikleri şeyde ben sadece gelişen teknolojiyi görüyorum.

İnsan büyümüyor.

İnsan olgusu büyümüyor.

İnsanın büyümediği, insana dair olan şeylerin değişmediği topluma biz geliyoruz diyebilir miyiz peki?

Asla...

Teknoloji denen nane, biz insanların tüm duyu ve duygularını öldürüyor, kılı bir cellat edasıyla.

Büyük şair Aragon ne diyordu yıllar önce: "Mutlu aşk yoktur."

Böyle bir toplumda mutlu aşk nasıl olabilir ki?

Biz sadece kendimizin mutluluğuyla ya da iki kişinin mutlu olmasıyla mutlu bir hayat sürebilir miyiz?

Mutluluk ancak paylaşıldıkça çoğalan bir duygudur.

Özgür olmayan insan sevebilir mi?

Son gerçek aşklarımız neden hep üniversite yıllarında oldu, düşündün mü?

Sadece o zaman gerçekten özgürdük, gelecek zihnimizde prangaya dönüşmemiştik, bir zeytin bir kuru ekmekle doyabilirdik.

Bence aşk insanın en özgür halidir ve ancak özgürsek gerçek aşkı yaşayabiliriz.

Telefon aramızdaki tüm iletişimi öldürüyor.

Ne garip değil mi, kolaylaştıkça, zorlaşıyor, yok oluyor her şey.

Sürekli konuştuğumuzda, aslında konuşmamaya başlamışız.

Biz eninde sonunda Doğulu'yuz dostum. Göz göze gelmeden, bedenlerimiz temas etmeden, birbirimizin omzuna vurmadan nasıl iletişim kurarız?

Nasıl anlayabiliriz birbirimizi?

Biz Milan Kundera'nın kafası olmayan kadınlarla sevişen kahramanları değiliz.

Bizim için göz önemlidir.

Kadının yüzü, bakışı...

Bir insan, bir erkek, tanımadığı bir kadınla nasıl sevişir?

Dostum, uzattım biliyorum...

Yine gözlerimizle konuşmak, birbirimizin omzuna vurmak, konuşmadan saatlerce aynı yolda yürümek için...

Her insanın benim diyebileceği bir kenti olmalı, öldüğümde beni buraya gömün diyebileceği bir kenti. Dönebileceği bir yeri olmalı insanın, ya da aklında hep dönerim diyebileceği bir kenti.

Aslında herkesin vardır böyle bir kenti, dönmese de, dönemese de... Benim ise bu şehre karşı dile getiremediğim bir uzaklığım vardı sanki...

Ne yaparsam yapayım, bu şehre bir turistten daha fazla sahip olamıyordum.

Kendimi buralı hissedemediğim bir iğretlilik hali.

Ne bu şehri kendime yakıştırabiliyordum,

Ne de bu şehir beni kendine yakıştıyordu.

Herkesin bir memleketi vardı.

Peki ya yoksa?

Biz onlara gerçek göçebeler diyoruz işte... Bazen bir isim bile yük olur insanın sırtına. Geçmiş yük olur, geleceği yük olur. Sevgilisi yük olur.

Geçmişimiz nasıl ki sırtımızda bir yükse, geleceğimiz de aynı şekilde sırtımızda taşıdığımız bir yükür.

Ama biz bu yükleri sevmeyi bilirsek (yanlış dahi olsa) işte o zaman mutluluğu yakalarız.

Ama insan için en büyük yük içinde taşıdığı yükleri aktaramamaktır. Birikim sadece senin

içinde kalıyorsa, faydadan çok zarar vermeye başlar insana.

En büyük yük içinizde olan ışığı, sevgiyi, dostluğu, aşkı başka birine verememektir.

Önemli olan içinizdeki aydınlık değil, içinizdeki aydınlıkla kimleri ne kadar aydınlattığınızdır.

Geleceğe yatırım yapmak bana göre değildi. Ben "şu an"dım. Tarihin bir parçasıydım ben.

Önüne gelen herkes anı yaşamaktan bahsediyordu ya da geleceğe yatırım yapmaktan. Halbuki gerçek ne anlardan oluşuyordu, ne de uzun gelecekten. Gerçek bütün bunların toplamıydı. An dediğimiz şey hem geçmişti hem de gelecek.

Şimdiki zaman diye bir şey yoktu. Varsa bile şimdiki zaman, geçmişin sonu, geleceğin başlangıç noktasıdır.

Demek ki anı yaşamak diye bir şey de yoktur.

Anı yaşadığın an,

Aslında geçmişin sonu, geleceğin başladığı andır.

An, geçmişten ve gelecekten bağımsız olamaz...

Geçmişten getirdiğin tüm birikimler ve deneyimler, acılar, aşklar, sevinçler, geleceğe dair tüm kurguların ve becerilerin o anı belirler. An dediğimiz şey, hiçbir şeyden bağımsız, aniden oluveren demek değildir. Geçmişten taşıdığım birikimler ve geleceğe dair kurduğum hayaller yine bazı şeylerin değişeceğini haber veriyorlardı bana.

Sevmek tek başına hiçbir şey ifade etmez. Sevgi birçok şeyin bütünü, bir araya gelmiş halidir.

Göçebe ile yerleşikler arasında bir önemli fark da şudur:

Göçebeler kısa hayaller kurarlar,

Yerleşikler olabildiğince uzun...

Bir gün iş çıkışında Çınar'a uğradım. İçimin daraldığını anladı. Beni tanıyordu. Bana söylediği bir cümle, yeni bir yolun kapısını açtı. Kapılar ise hep içinde tehlikeyi barındırırlar. Kapılar yenilik demektir. Kapılar çıkılan yer demektir. Çınar şöyle dedi:

"Ne kendi içindeki gücün farkındasın, ne de dünyadaki diğer güçlerin. Hayatın derinlikleri senin için yalnızca bir yanılsamalar denizi..."

Hayatımızı bazı "an"lar belirler. Öyle "an"lardır ki bunlar, iyi olan kötü, kötü olan iyi oluverir.

Peki, bu "an"lar bir tesadüf sonucunda mı oluşurlar?

Yoksa biz o "an" için hep hazır mıyızdır? Hazır olduğumuzdan dolayı mı bu olaylar başımıza gelir?

İçimdeki gücü biliyordum aslında. Gözlerim karanlıkta görmeyi öğrenmişti. Hayatın da biricik olduğunun çok iyi farkındaydım.

GÜNEŞİN DOĞUŞU ÜZERİNE

Güneş bir kez batır, bir günde,

Bir kez de doğar.

Bunu değerlendirmek sadece sizin iradenize ve seçiminize bağlıdır.

Doğuşu da seçebilir, batışı da seçebilirsiniz.

Ya da daha akıllcası, her ikisinden de zevk almayı seçebilirsiniz.

En çok hafta sonlarımı, en çok da sabahları seviyordum. O zaman sadece ikimiz yine eski iki kişi oluyorduk. Dünyadan kopuk, birbirine sarılmış iki beden. Alev'e diyorum ki:

Bir düş gibi geçer gece, sabah kalkmayız, saati yeniden kurarız, bir kez daha, bir kez daha.

Yüzümüzü güneşle yıkayıncaya kadar uyanmayız, kim ister güzel bir rüyadan uyanmayı.

Sen sofraya bulduğun tüm kahvaltılıklarla güzel yüzünü koyarsın, yanına güzel kokunu, gece kadar güzel kokunu bırakırsın.

Ben ekmeğe almaya giderim, sıcaklığın en güzeli, en pişkini, yaşamak denen o ekmeği alır gelirim.

Sen beni beklersin camdan, zilden önce açarsın kapıyı. "Aşk bekler mi? Aşk bekletilir mi?" dersin, ben o sıcak ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi eririm.

* * *

İşten çıktığımda eve mutlaka uzun bir yürüyüşten sonra gidiyordum. Buna gitmek denirse. Uzun yürüyüşün arkasından, iki vasıta değiştiriyordum. Bu uzun yolculuğun güzel olan tarafı hiçbir şey yapmadan, kesintiye uğramadan düşünme imkânı vermesiydi. Sadece düşünmek, dünyanın en mutluluk verici hallerinden biridir. Beyninin bir saat gibi işlediğini hissetmek... Bu yürüyüşlerde ve uzun yolculuklarda, kendimi yaşama tutunmuş hissediyordum. Küçük küçük aşklar yaşıyordum.

KÜÇÜK AŞKLAR ÜZERİNE

Küçük aşklar var ya,

Hani sokakta bir saniye göz göze gelirsin,

Otobüste kolun dokunur, bir resmini görürsün,

Yaklaşık bir dakika sonra da unutursun hani.

İşte bizi yaşama bağlayan asıl aşklar bunlardır. Biz ne kadar değerini bilmese de.

Hani gelir de yanına o gün birkaç saat, elini tutarsın, boynunu koklarsın, belki de hepsi o kadar.

Peki, kokladığımız o çiçek olmasa biz neyle yaşarız bilir misiniz? Ne diyor Cemal Süreya:

"Yoksuluz gecelerimiz çok kısa

Dörtnala sevişmek lazım...

Yaşam o anın kaçırılmaması değilse nedir?"

İşimden nefret ediyordum. Hayatımın böyle devam edeceğini düşünmek ise beni deli ediyordu. Ben okumak istiyordum, yazmak istiyordum, kendimi geliştirmek, dönüştürmek istiyordum, ben dünyayı değiştirmek istiyordum.

GÖRKEME VERİLMİŞ SÖZÜ VARSA KİŞİNİN, RAHATLA YETİNMEYE HAKKI YOKTUR...

Alev'le belki de karar aşamasına gelmiştik. Bazı anlar vardır karar almak gerekir. En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir. Alev'i çok seviyordum. Ama sevgi tek başına neyi ifade eder ki? Biz birçok kişiyi içimizde barındırdığımız gibi, birçok hayatı, birçok beklentiyi ve çevremizi de yanımızda taşırız. Geçmişimizi, ailemizi, alışkanlıklarımızı, dostlarımızı da o ilişkinin, evliliğin içine sokarız. Bu ilişkiyi evliliğe taşımamanın birçok handikabı vardı.

Evlenmenin temelinin mülkiyet olduğunu düşünen benim için verilmesi oldukça zor bir karardı bu. Eğer Alev'le evlenirsem, sadece Alev'le değil, onun haylaz ağabeyiyle, deli ablasıyla ve hayalleriyle, hırsıyla da evlenecektim.

Şu koskoca evrende etimiz, tenimiz bile doğru dürüst sevişemiyordu artık.

Çünkü şu boş odada bile, tüm ailenin hayaleti bizimleydi.

Ama ne zaman ki tüm hayaletler bizi terk ederse, işte o zaman tekrar bulutların üzerinde sevişebiliriz.

Hatta tüm evrenin önünde çırılçıplak kalmaktan korkmayız eskisi gibi. Alev'e bunları söylemek istiyordum ama bir türlü kelimeler beynimden dilime döküleliyordu.

GÜNCE – AL GÖTÜR BENİ.. ESKİ MUTLU GÜNLERE

Zafer davulları henüz çalınmaya başlanmadı, yalvarışlar, gözyaşları henüz tükenmedi. Dışarıda soğuk bir sonbahar, düşen yaprakların hüznü sokağa bulaştı.

Zafer davulları henüz çalınmaya başlanmadı...

Seninle beni, ikimizi, ayırmak istediler, pis dudaklarında sakladılar zafer çığlıklarını, direndik, izin vermedik, hâlâ bir şansımız var, zafer davulları henüz çalınmaya başlanmadı.

Kaçalım dedim, açlığa kaçalım dedim, sürünmeye kaçalım dedim, seninle.

Sadece seninle olan yalnızlığa, seninle ben, ikimiz, bir dünya kadar çok değil miydik sahiden... Gölge miydi kurduğumuz tüm hayallerdeki kalabalıklar...

Zafer davulları hâlâ çalınmadı, hâlâ kaçacak ayaklarımız, hâlâ kaçacak yalnızlıklarımız var... Gel benimle...

Toplum tarafından beynimizin dehlizlerine ya evlenmek ya da ayrılmak gibi saçma sapan bir düşünce yerleştirilmeye çalışılıyordu. Kimse söze dökmüyordu elbette ama, kelimelerin arkası bir uçurumdu...

Hem aile ne demektir? Evlilik ne demek?

İPEKBÖCEĞİ VE BİZ

Bir ipek böceği düşünün.

Şimdi de kendinizi, yakınlarınızı, ailenizi düşünün.

Düşünün ipekböceği kozasını neden örer?

Şimdi de ailenizi düşünün, evinizi, yaşadığımız yeri, yani sizin kozanızı.

İpekböceği sadece yaşamını böcek olarak geçirmek için mi kozasına kendisini hapseder?

Ya siz hayatınızı sadece şu anda olduğunuz gibi sürdürebilmek için mi, ailenizi ve kendinizi evinize hapsedersiniz?

Eğer ipekböceği,

Sadece hayatını böcek olarak sürdürmek için kozasını örseydi, kelebek olmayı hayal etmeseydi...

İşte o zaman gerçekten kendine bir hapisane örmüş olurdu,

İşte o zaman gerçekten bir köle olurdu.

Yani sizler gibi...

GÜNCE – BUNALIM

Kimseler geçmiyor karanlık sokağımdan,

Çıplak ve suçsuzum.

Gökyüzü kadar sonsuz değilim evet, ama bir kuyu kadar derinim.

Sokaklarım karanlık, çıplak ve suçsuzum.

Yıldızlar bir bir intihar ediyor, bir martı kendi başına denize dalıyor, üşüyorum.

Gözkapaklarım paslanmış bir kepenk, açsan açılmaz, kapatsan, karanlık, esnaf yalnızlığı tüm benliğim.

Yalnız senin adın geceye bırakılmış bir fısıltı gibi, nereye dönsem, aynı ezgi, sokaklarım karanlık, çıplak ve suçsuzum, en çok da sana karşı.

Hayat beni kendi tarlasında istemiyor. Bak kılıcım paslanmış, sokaklarım karanlık, çıplak ve suçsuzum, en çok da sana karşı.

Sessizlik toprak kadar sert, toprak kadar yumuşak, toprak kadar ölümcül...

Ellerim toprağın kalbinde, boynum, elim, yüzüm, hep toprak,

Mermerin katılığı var sesinde.

Beni en son bırakıp giderken söylemiştin bu şarkıyı, nasıl unutabilirim,

Güneş yiyip bitiriyor bedenimi, su yok, korlaşan taşlar ayaklarımı yakıyor.

Bir insan sevgilisinin en çok, giderken bıraktığı son sesini unutmaz...

İnsanın elleri ruhunun uzantısıdır.

İnsanın içindeki karanlığı en çok elleri ele verir.

Seninle ellerimiz yan yana gelse, ruhun nehirleri akar şehre... Karanlıklar aydınlanır sanırım...

Avuçlarımın arasından gelip geçti ölüm, köpekler acı acı havladı,

Karanlığın kaba kıyılmış tütününü sarıyoruz kâğıtlarımıza, dumanlar koyu, dumanlar sarı...

Oturup taşlara anlatıyoruz hikâyemizi,

Taşın kalbinden gelen inilti, kemiklerimizden çıkan müziğe eşlik ediyor.

Bir de bana mutluluktan söz ediyorsun,

Avuçlarımın arasından akıyor ölüm, bir şarap kadehine doluyor...

Hadi içelim, geceye, kemiklerin müziğine, taşlara... ve de ölüme...

Bana mutluluktan söz etme...

Ve gün battıktan sonra keman sesleri dolar odama, kim çalar, bilemem. Yalnızlıktan lmyorsam, bundandır, birilerinin yaratacak kadar cesareti olduğunu bilmemendir.

Tam o günlerde, aileyi, evliliği düşünürken, işyerime gelen bir telefon, bütün dünyanın başıma yıkılmasına sebep oldu. Acilen beni Çorum'a çağırıyorlardı. Acilen çağrılmak kadar korkunç bir çağırma şekli daha var mıdır acaba dünyada?

* * *

Babam küçük yaşta ve hiçbir vasfı olmadan bir kadının peşinde gelmişti bu şehre. Aklında ilk önce hayatta kalmak, sonrasında da yükselmek vardı. Bir insan dışarıdan geliyorsa eğer bir şehre, bir eve, bir hayata, savaşa hazır olarak geliyor demektir.

Dışarıdan gelenler kendilerine yer açmak için, orada bulunanlardan iki kat daha fazla mücadele etmek zorundadırlar. Bu mücadelecî ruh onu kısa süre sonra kimsenin almadığı riskleri alan, kimsenin harcamadığı enerjiyi harcayan kişiye dönüştürür.

Babam bir terzi çırağı olarak geldiği bu şehre, önce kalfa olma hırsı, sonra dükkânın sahibi olma hırsıyla saldırdı. Bunları gerçekleştirdi de. Ama bu hırsa sahip olanların nerede duracakları ve ne kadar yorulacaklarını kimse bilemez. Bizim göremediğimiz de işte buydu. Bu yorulmak bilmez vücudun içten içe yorulduğunu göremiyorduk.

Hiçbirimiz onu anlamıyor, hiçbirimiz ona yardım etmiyor, sadece onun bu hırsının meyvelerini yemeyi seviyorduk. Meyveler çok tatlıydı.

Benim babam buydu işte.

Freni patlamış yokuş aşağı inen ağır vasıta bir kamyondur o.

Sürekli çalışan, çalıştıkça hızlanan bir kamyon.

Ama bu kamyonun, bu ağır kamyonun, tekerlekleriyle hırpaladığı yollar, elleriyle hırpaladığı hayat ondan aniden öcünü alıvermişti işte.

O lanet telefonun geldiği gece, bir dönem kapanmıştı.

* * *

Bir ergen için yolun başlangıcı babasını reddetmektir. Reddetmesi doğaldır, sağlıklıdır, ama bir gün gelir babasını anlayıverir ergen, hatta bir de dönüp bakar ki babası oluvermiş kendisi. Tam onu anladığında, babasız, yalnız kalakalır.

Bir ergen hayatta en çok babası tarafından takdir edilmek ister. Bir erkek hayatı boyunca babası tarafından onurlandırılmak ister.

Bir erkek ancak babası öldüğünde gerçekten erkek olur.

Bir erkek babası öldüğünde gerçekten yalnız kaldığını anlayıverir.

Gözlerinden dökülen iki damla yaşla anlar bunu. Boğazına takılan kimseye gösteremediği iki damla yaş.

İçte ağlamak ne demektir bilir misiniz? Bir kadın dışarı doğru akıtır gözyaşlarını, bir erkek boğazına.

Bazı şeyler o an acıtmaz insanı, çok sonra acıtmaya başlar, hem de ne acıtma... Kanırta kanırta.

Bir kez daha gittiğim, belki de son kez gittiğim çorak Anadolu kentinde, ne şehir eski şehirdi, ne de ben eski ben. Kimsenin asla anlamadığı şey, baba oğul arasındaki gizli aşktır. Bu öyle bir aşk ki, nefretle başlayan, en güçlü rekabetle devam eden, anlamsızca son bulan bir aşk. Her yeni aşk, başka bir aşkın ölümüdür. Kadınları sevmeye başladığım gün babamı öldürdüm belki de, her genç erkek gibi.

Gönlünce hiç yaşamadığı için doyamamıştı babam hayata. Şimdi toprağa doycak olması ne kötü. Cahil bir ilkokul mezunu olmasına rağmen, açık görüşlü bir insandı. Hep güvendi bana. Sinirliydi biraz, kızgın bakardı gençken, ben büyüdükçe, o olgunlaştıkça, gülerek bakmaya başladı gözleri bana. Beni korumasının bahanesiydi sert sert bakışları. Anason anason gelirdi bazı geceler. Bilirdim geldiğini, anason anason öperdi yanaklarımı.

O zaman anlardım en çok beni sevdiğini. İnsan sevilirken ağlar mı?

Evet. İnsan en çok sevilirken ağlar.

Geri dönüş yolunda, otobüste sürekli babamı gördüm rüyamda. Bana doğru yürüyordu. Gözlerinde hüznün vardı. Sanki seni neden daha çok sevmedim, zamanımı neden seninle daha çok harcamadım diyen bir hüznün.

Yüzü bozgun. Saçları en son gördüğümde daha da beyazlamış.

Niye baba niye? Biraz daha bekleyemedin mi? Ben tüm şu hayatta kendimi sana göstermek, senin de benimle övünmeni yaşaman için çabalamadım mı?

Tüm senden kaçışlarım yeniden sana dönmek için değil miydi?

Düşlerimde kiminle kavga edeceğim artık, düşlerim sensiz ne yapacak?

Bana hep güzel bir gelecek yontmak için çabaladığımı söyledin, senin olmadığın bir gelecek için mi ha?

Babası olmayan bir erkek, yamalı bir yüreğe sahiptir bunu bilmiyor musun baba...

Boğazımda yirmi iki yıllık bir yumru...

Giderken saatini bırakmış bana, tek saatini... Zamana yenilme demek istemiş sanki...

Hepsini yazacağım baba, seni, beni, sevgiyi, aşkı...

* * *

İstanbul'a döndüğümde, ne artık ben eski bendim, ne de Alev eski Alev'di. Hâlâ birbirimizi deliler gibi seviyorduk. Hâlâ birbirimiz için ölebilirdik. Hâlâ en büyük düşümüz birlikte ölebilmektir, hem de yaşlanarak değil, kendimizi bilerek ölmek.

O günlerde çalıştığım saçma sapan işten ayrıldım. Elimde olan paralarla idare etmek istedim. Ne erkek olmak istiyor, ne de kimsenin yükünü sırtımda taşımak istiyordum. Gece gündüz deliler gibi okumak istiyor, gece gündüz deliler gibi yazmak istiyordum. İşte o gün yazmak benim için yaşamak

oldu.

Yazmak demek, dünyanın gören gözü olmak demektir,

Yazmak demek; dünyanın duyan kulağı olmak demektir,

Yazmak demek, hisseden bir yürek olmak demektir...

Yazacaktım. İlkönce kendimi, ilkönce çevremi, ilkönce kalbimi yazacaktım...

Küçük küçük de olsa hayata dair notlar alıyordum..

DAVRANIŞLAR

Hayatımızın büyük bölümü bir oyundan ibarettir. Oyun iyidir. Sıkılmamızı önler.

Sadece ergenlik dönemimizde değil, hayatımızın bütününde.

Başkalarını taklit ederiz, onların davranışlarını, düşüncelerini, birikimlerini edinmeye çalışırız.

Bunu sahtekârlık için yapmayız, bu bir oluş sürecidir. Her oluş taklitle, özentiyile, kıskanmayla başlar.

Hayat o yüzden sürekli bir oyundur. Taklit etmek demek, oyun oynamak demektir.

Ve bu oyunu tüm içtenliğimizle oynarız.

Hadi gelin kendimize aklımız başımızdayken bir kez daha bakalım.

Geçmişimize, geçmişteki davranışlarımıza.

Kendimizi çözümlmeye, anlamaya çalışalım.

Birçok fikrimizin, davranışımızın, hatta duygularımızın, kendimize ait olmadığını hemen görürüz.

Bunların bir toz gibi her yerden gelip üzerimize yapışmış olan davranışlar, duygular ve fikirler yığını olduğunu görürüz.

Bu kötü değildir. Kötü olan üstümüze yapışanların hangisini temizleyeceğimizi, hangisini içimize alacağımızı bilememektir.

Kadını çömeden insanlığı anlayamazsınız,

Erkeği çömeden insanlığı anlayamazsınız,

İnsanı çömeden ilerleme sağlayamazsınız.

Şimdi tam bu noktadayım. Kadını, erkeği, insanı arıyorum...

O günlerde Alev yine uzun bir yolculuğa çıktı. Bir yurtdışı gezisiydi bu. Bir ay kadar kalacaktı. Bu süre benim için düşünme, onun için plan yapma ayları olacaktı. O sadece plan yapardı. Uzun ayrılıkta ona yazdığım şiir belki de yeniden her şeyi sıfırdan başlatmak için yeterli olacaktı.

UZAK

Uzaklardasın...

Uzak nedir ki?

Kendisinin bile bu kadar uzağında olan benim için,
Yaşadığı dünyanın uzağında olan bir adam için.

İki kişiydik...

İki kişilik bir dünya kurmuştuk, geceler ve gündüzler yetiyordu bize. Sokaklar, yürümek...
Her yere yürüyerek gidebileceğimizi düşünüyorduk. Bir uçurum kenarına gelir gelir dururduk
el ele,

Kopsak... Gerisi intihardı...

Uzaktasın...

Sen yoksun, sen yokken, biliyor musun hayat duruyor buralarda.

Önümde duran her şey dünden yaşanmış bir anı sanki...

Anılar bile özlem özlem dolu... Anılar bile hep sen dolu...

Sıcak...

Güneş soğuyan bedenleri yakmak için en tepede.

Şu an soğuk bira düşleri kuruyorum, aklıma düşüyorsun, bir soğuk birayla dünyayı
soğutacağımızı düşünürdük.

Halbuki yalnızken içilen soğuk bira, ruhun soğumasından başka nedir ki...

Soğuktasın...

En çok ellerin üşür bilirim...

Nasıl da iyi tanırlar beni, o uzun incecik parmakların.

Sıcağa konan bir kuş gibi avuçlarıma konarlar...

Ama neyleyim ki uzaktasın...

Şu önümde duran koca deniz bile kendi köpük köpük çarpıntısını bana yüklüyor...

Her dalgasında soluğum biraz daha kesiliyor... Sanki bu kadar ayrılığı taşıyabilir gibi bu yürek...

Ah bir soluk alsam... Ah şu özleyen yüreğimi bir havayla doldurabilsem...

Ama uzaktasın...

Uzaktasın... Ayaklarım yola düşmeye meyilli...

Sahi yürüyerek ne kadar çeker oralar? Cesur olsam ve ayaklarım eskisi gibi çıplak olsa, yürürdüm. Ayaklarıma ayakkabı giydirdiler. Ve ellerim, o hayaller kuran ellerim, o kadar yorgun ki.

Sana güveniyor, sana inanıyor, sana tapıyorum...

Tanrıçam benim, kara tanrıçam,

Al götür bu gözlerimi, bu ellerimi, sakla. En çok da kendine sakla.

Her ayrılığın bir acı bir tatlı yanı var biliyorum. Tatlı yanı var, çünkü sonunda kavuşacak olmanın verdiği büyük coşku bekliyor. Acı tarafının çok vahşi bir tadı var. O kadar vahşi ki hatta, dayanılır gibi değil...

* * *

Onun yokluğunda yazıyor ve düşünmeye devam ediyordum.

* * *

Bilinçli ya da bilinçsiz olarak, hayatım, doğanın bu iki çatışması arasında geçti. Bu ikisinin düzenlenmesi ve düzensizliği arasında salınıp durdu. Haz mı? Mutluluk mu?

Haz sürekli hareketi doğuruyor ve içinde hareketi barındırıyor, mutluluk devamlılığı, sürekliliği, durağanlığı temsil ediyordu.

Ben bu iki eğilimin ikisini de aynı anda istiyordum. Bu iki eğilimin birbirini yok etmesine müsaade etmeden, bir arada yaşamak için çabaladım. Yani imkânsızı istedim...

MUTLULUK VE HAZ ÜZERİNE

Çok önemli yanlışlardan bir tanesi de, mutluluk kavramı ile haz kavramının karıştırılmasıdır.

Haz geçicidir, mutluluk ise uzun vadeli ve güvenle bire bir ilişkilidir.

Haz riski sever,

Mutluluk güveni.

Haz, bitiminde tükenmişlik hissi uyandırır,

Mutluluk ise devam ettikçe çoğalan bir duygudur.

Yazdıklarımın tamamı yanlış olabilir,

Yazdıklarımın tamamı basit olabilir,

Yazdıklarımın tamamı daha önce söylenmiş ve yazılmış olabilir,

Hatta bunların hepsi birden de olabilir,

Düşünmek en güzel başlangıçtır. Bir başlangıç yapmaya çabaladım.

İnadına başlamak istedim...

Güzeli aramak dünyadaki en heyecan verici süreçtir.

Yazmak güzeli aramanın yollarından sadece bir tanesiydi, güzeli birlikte aramak için yazmaya karar vermişim.

HAYATIN ANLAMI ÜZERİNE

Hayatı biraz da şöyle düşünmek gerekir. Hatta bu iyi bir şeydir de.

Hayat denilen şey, kısmen mucize, kısmen delilikten ibarettir.

Dönüp bakıyorum da, hayatım bir enkazlar yığını kimine göre,

Kimine göre ise kahramanlıklar çağı...

Varılacak, gidilecek, yetişilecek bir yer olmadığı gibi,

Kazanılacak zaferler de yok.

Kumsallar, gemi enkazları, aşklar var...

Sonra yeni bir gemi var, yeni meddücezirler... O kadar...

Daha ne olsun?

Yazıyorsan eğer,

Sözlerini, düşüncelerini,

Kelimeler dışında,

Bedeninle de savunamayacaksan

O sözcükleri, o düşünceleri,

Ortalığa bir kustumuk gibi saçmayacaksın...

Kitap, hem yazan için hem okuyan için, içindeki karanlıktan dışarı çıkaracak bir kapı sunuyorsa kitaptır.

Ama bazen yollar biter. Ya son yolu sakince yürümek vardır kaderde, ya da bilinmeyen ama heyecan verici yeni yollarda yürümek. Bilmiyordum. Düşünüyordum. Sadece ikimiz olsaydık, eminim

sonsuz aşkı yakalayabilirdik. Ama hangi aşk iki kişi arasında kalır ki?

KÜFÜR

Kendi içime bir küfür gibi biriktirdim yalnızlığımı, sensizliğimi.

Onlar kalabalıktılar, saygısızdılar, ısrarcıydılar.

Aşkları çöreklenmiş bir yılan gibi, sinsi ve zehirliydi.

Beni kendilerine bir ilmik gibi bağlamak istediler,

Kalabalıktılar, saygısızdılar, ısrarcıydılar.

Ellerimi tuttular, henüz zayıftım ben. Ellerimle ellerini kördüğüm yaptılar.

Kendi aşkımı, kendime hapsettiler.

Kendi aşkımı en çok kendime öldürttüler.

Kalabalıktılar, saygısızdılar, ısrarcıydılar.

Benimse bütün itiraflarım kendime, bütün kinim kendime,

Ben kendim olabilseydim, onlar beni götüremezlerdi kendi zehirli inlerine.

Hepsine güzel yüzümle gülümsüyorum. Öürken kendi zehrimle.

Geldiğim noktada artık ben başka bendim, Alev›se başka Alev. Kötü anlamda bir başkalık değildi bu. Yaşadığımız şeyler ikimizin de hayata bakışını derinden etkilemişti. Benim babamı kaybetmem, Alev›inse ablasının durumundan kaynaklanan ailevi sorunları bizi gerçek dünyaya hallaç pamuğu gibi fırlatıp attı. Sadece ikimizden mürekkep hayaller alemi yerini başkalarının da dahil olduğu gerçeklikler dünyasına bıraktı.

İstanbul'daydık yeniden. Hayatımıza kaldığı yerden devam etmek üzere. Alev okulunun koşturmacasına, ben de benimseyemediğim bir yolda yürümeye çalışmak uğruna hiç sevmediğim şehirde avare avare yürümelerime. Sürekli olarak ben ne yapıyorum, bu muydu istediğim hayattan sorularıyla cebelleşiyordum. Evlilik cenderesi, beni ben olmaktan çıkaran bir iş...

O akşam anlamsız yürümelerimden eve dönerken fark ettim; adımlarımın bile ferisi sönmüştü. Cansız adımlarım beni eve, bir hapishaneden diğerine sürüklerken kararımı verdim. Alev'i seviyordum. Ama kendimi olmak istemediğim bir insana dönüştürerek ikimizi de öldürmeyecektim. Bunu ne kendime ne de ona yapmaya hakkım vardı. Alev'in beni anlayışla karşılayacağına inanıyordum.

Evin kapısına vardığımda artık bir yolun sonuna da gelmiştim. Aynı kapı birazdan bu evden tek başıma çıkarken yeni bir yolun bilinmezliğine ilk adımımı attığım yer olacaktı.

YOLCULUKLAR ÜZERİNE

Yola çıkmak önemli bir adımdır.

Ama sadece yola çıkmış olmak yolun sonuna kadar gideceğin anlamına gelmez.

Yolda her zaman bir ara sokak çıkacaktır karşına, çıkmaz sokaklar, geriye dönen sokaklar, bir eve açılan sokaklar... Bin türlü sokak çıkacaktır karşına.

Yola devam etmek güçtür.

Her an geriye dönmek için bahane üreteceksin.

Yolda ilerlemek inanç ister, azim ister,

Ve her yol illa ki iyi bir yere ulaştıracak da değildir seni.

Yolun bitiminde pişman olma riskin de vardır.

Yola çıkmak önemli bir adımdır, ama sadece bir ilk adımdır. Macera devam eder.

Ve yine de en güzel yol, sonu bilinmeyen yoldur.

Ancak kendine güvenen insan geçmişine bakabilmeye cesaret edebilir. Geçmişine bakabilmek, geleceği kurmanın en sağlam yoludur.

Hayat, sizden artakalan fazlalıkların toplamıdır.

Acıların... Aşkların... Hayallerin...

Geleceğimi kurmak için sadece adımımı ileriye doğru atmıştım işte...Bilmediğim bir cennete doğru...

İnsan bilmediği cenneti değil, bildiği cehennemi yaşamaya meyillidir...